

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119201924
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1119201924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: O. I. O. L. G. X. F. Č. Í. G. , D. W. XX.X.XXXX, H. N. N., R. Č.. XX, zastúpený: Mgr. Pavel Legát, advokát, Bratislava, Vilová č. 2993/33, proti žalovaným v I. rade: Petit Press, a.s., IČO: 35 790 253, Bratislava, Lazaretská č. 12, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., IČO: 35 906 464, Bratislava, Karadžičova č. 2, za ktorú koná JUDr. Pavol Blahušiak a spoločnosťou: Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s. r. o., IČO: 36 855 995, Bratislava, Špitálska č. 43, za ktorú koná Tomáš Kamenec, v II. rade: M. V. G. V. W. I. U. V. , D. W. X.X.XXXX, H. N. W. U., Š. Č.. XX, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47 232 471, Bratislava, Dvorákovo nábrežie č. 8A, za ktorú koná Mgr. Marián Masarik, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 22. júna 2023, sp.zn. B1-23 C 7/2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 22. júna 2023, sp. zn. B1-23 C 7/2019, - vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku II., ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v I. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku, m e n í tak, že žalovanému v I. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %,
- vo výroku III., ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v II. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku, m e n í tak, že žalovanému v II. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému v I. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovanému v II. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 22.6.2023, sp.zn. B1-23 C 7/2019, I. zamietol žalobu; II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v I. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku; III. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v II. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 8.12. 2019 v spojení s opravou a po zmene žaloby pripustenej na pojednávaní konanom dňa 1.12.2012 (správne 1.12.2022,

poznámka odvolacieho súdu) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola žalovanému v I. rade ako vydavateľ denníka SME, uložená povinnosť ospravedlniť sa mu za článok uverejnený v Denníku SME dňa 30.11.2018, v prílohe Právo s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence,“ v nasledovnej písomnej forme uverejnenej v denníku SME vo vydaní nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku: „Spoločnosť Petit Press, a.s., so sídlom Lazaretská 12, 811 08 Bratislava, IČO: 35 790 253, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, odd. Sa, vl. č. 2471/B, ako vydavateľ denníka SME sa týmto ospravedľujeme I. O. za nepravdivý článok uverejnený v našom Denníku SME dňa 30.11.2018 s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a poníženie, ktoré sme mu týmto spôsobili. Petit Press, a.s. vydavateľ Denníka SME“; žalovanému v I. rade uložená povinnosť ako vydavateľovi magazínu PRÁVO povinnosť ospravedlniť sa mu za článok uverejnený v magazíne PRÁVO dňa 30.11.2018, s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ v nasledovnej písomnej forme uverejnenej v Magazíne PRÁVO vo vydaní nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku: „Spoločnosť Petit Press, a.s., so sídlom Lazaretská 12, 811 08 Bratislava, IČO: 35 790 253, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, odd. Sa, vl. č. 2471/B ako vydavateľ magazínu PRÁVO, sa týmto ospravedľujeme I. O. za nepravdivý článok uverejnený v našom Magazíne PRÁVO dňa 30.11.2018 s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a poníženie, ktoré sme mu týmto spôsobili. Petit Press, a.s.“; uložil žalovanému v I. rade ako vlastníkovi domény www.sme.sk povinnosť ospravedlniť sa mu za článok uverejnený dňa 30.11.2018 na internetovej stránke www.sme.sk v online podobe s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ v nasledovnej písomnej forme uverejnenej na internetovej stránke www.sme.sk d <<http://www.sme.sk/>>o troch dní nasledujúcich po právoplatnosti rozsudku: „Spoločnosť Petit Press, a.s., so sídlom Lazaretská 12, 811 08 Bratislava, IČO: 35 790 253, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, odd. Sa, vl. č. XXXX/B, ako vlastník domény www.sme.sk <<http://www.sme.sk/>>sa týmto ospravedľujeme I. O. za nepravdivý článok uverejnený dňa 30.11.2018 na internetovej stránke www.sme.sk v online podobe s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ a poníženie, ktoré sme mu týmto spôsobili. Petit Press, a.s. vlastník domény www.sme.sk“; žalovanému v II. rade uložená povinnosť ospravedlniť sa mu za vyjadrenia v článku uverejnenom v denníku SME dňa 30.11.2018, v prílohe Právo s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a za vyjadrenia v článku uverejnenom v Magazíne PRÁVO dňa 30.11.2018 s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a zároveň za vyjadrenia v článku v online podobe uverejnenom dňa 30.11.2018 na internetovej stránke www.sme.sk <<http://www.sme.sk/>>s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ v nasledovnej písomnej forme listom, ktorý mu doručí: „Ja dolupodpísaný JUDr. V. G. sa týmto ospravedľujem I. O. za nepravdivé vyjadrenia v článku uverejnenom v denníku SME dňa 30.11.2018, v prílohe Právo s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a za vyjadrenia v článku uverejnenom v Magazíne PRÁVO dňa 30.11.2018 s názvom „Na toto vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a zároveň za vyjadrenia v článku v online podobe uverejnenom dňa 30.11.2018 na internetovej stránke www.sme.sk <<http://www.sme.sk/>> s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ a poníženie, ktoré som mu týmto spôsobil.“ JUDr. V. G.; žalovanému v I. rade uložená povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalovanému v II. rade uložená povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako majiteľ realitnej kancelárie ARTHUR Real Estate Company, s.r.o., dlhoročne podniká v oblasti realít, niekoľko rokov pracoval na projekte kúpy hotela Carlton a dlhodobo zháňal pre tento projekt investorov. Napokon sa dohodol s O. B. a F. C., ktorí vstúpili do jeho spoločnosti ADS Property, s.r.o. (ďalej „ADSP“) a všetci sa stali spoločníkmi s obchodným podielom vo výške 1/3 základného imania. Táto spoločnosť sa stala jediným spoločníkom spoločnosti Carlton Poroperty, s.r.o. (ďalej „CP“), ktorá vlastní hotel Carlton. Jednalo sa o investíciu necelých 60.000.000,- €, päť rokov jeho práce a 15 rokov know-how v oblasti predaja a kúpy nehnuteľností, čo sa ťažko vyčísluje. Polovicu z investovaných finančných zdrojov poskytla VÚB, a.s., za čo získala záložné právo na nehnuteľnosti Carlton a požičali B. a C. s tým, že každý z nich získal tretinový podiel v celom projekte za poskytnutú návratnú finančnú pôžičku. On zabezpečil realizáciu projektu, prácu na ňom, vlastné dlhodobé know-how i priame a nepriame investície spojené s nadobudnutím celého projektu. Toto pôvodne dohodnuté nastavenie narušilo rozhodnutie C., ktorý ho krátko po nadobudnutí projektu žiadal zo spoločnosti CP vyhodiť jeho manželku (konateľku a zároveň finančnú riaditeľku spoločnosti), bez ktorej vedomostí, schopností a zručností by projekt len ťažko získali a ak áno, nie za takých podmienok. S touto požiadavkou nesúhlasil a nasledoval rad právnych krokov a opatrení, o ktorých sa dodnes vedú súdne konania. Žalovaný v I. rade dňa 30.11.2018 v denníku SME v prílohe Právo uverejnil článok „Na toto Vás nepripraví žiadna Due Dilligence“ a zároveň v online

podobe článok „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor).“ Obsahom článkov, ktoré sú rozhovorom so žalovaným v II. rade, ako právnym zástupcom B., C. a spoločnosti CP je veľa nepresností a klamlivých tvrdení o ňom, pričom v článku sa nachádzajú nepravdivé informácie o jeho osobe a súčasne z celého kontextu vyplýva, že je podvodník, zlodej a dopúšťa sa trestnej činnosti. Ďalej žalobca dôvodil, že sa v zákonnej lehote dožadoval poskytnutia priestoru na odpoveď a opravy klamlivých tvrdení u žalovaného v I. rade, avšak bezúspešne, keď listom zo dňa 8.1.2019 mu bez bližšej špecifikácie oznámil, že žiadosť údajne nespĺňa požadované náležitosti a tvrdenia v článku vie naviac dokázať. Opísané konanie oboch žalovaných označil za cieľenú diskreditáciu jeho osoby, ovplyvňovanie verejnej mienky a manipuláciu s informáciami, za účelom privedenia si lepšieho výsledku v jednotlivých súdnych konaniach. Takéto vyjadrenia a ataky na jeho osobu považuje za zásah do jeho osobnostných práv, pracovného, spoločenského, súkromného i rodinného života, spôsobujúce mu výraznú ujmu v súkromnom a pracovnom živote. Žalovaní v I., II. rade neprimerane zasahujú do jeho pracovnej a súkromnej sféry, prípadne ho nemiestne urážajú, dehonestujú a ponižujú, čo presahuje novinársku etiku i medze zákonnosti. Za nepravdivé, resp. zavádzajúce tvrdenia označil: „Pri nákupe hotela Carlton asistoval C. a B. majiteľ bratislavskej realitnej kancelárie ARTHUR I. O.“- pripravoval a riadil celý proces kúpy sám päť rokov, ku koncu transakcie prizval do projektu B. a C. ako finančných partnerov, ktorí však v procese kúpy neabsolvovali ani jedno obchodné rokovanie, neposlali jediný e-mail, dokonca neprečítali ani stranu rozsiahlej cca 1.000 stranovej transakčnej dokumentácie prevažne v anglickom jazyku. Vyjadrenie, že im pri kúpe asistoval je tak absurdné, akoby lekárovi pri operácii asistoval samotný pacient; „vďaka tomu mal obchodný podiel vo firme ADS“- túto firmu zakladal v roku 2012, vlastnil 100 % firmy s tým, že B. a C. nadobudli tretinové podiely v spoločnosti dňa 20.12.2015 po spoločných dohodách o kúpe a partnerstve v projekte Carlton; „išlo o investíciu v hodnote asi 60 miliónov eur. Páni B. a C. poskytli z vlastných zdrojov približne polovicu...“ - neinvestoval žiadne vlastné finančné prostriedky, B. a C. nevložili ani euro, poskytli iba firme ADSP pôžičku, ktorú im spoločný projekt musí vrátiť aj s úrokmi. On vložil do projektu priamo 25.000,- € (nie formou pôžičky) a nepriamo päťročnú prácu spojenú s priamymi a nepriamymi nákladmi a mnohoročné know-how z oblasti realit; „Po roku sa ukázalo, že pán O. svojich obchodných partnerov v podstate podviedol“- obchodných partnerov nepodviedol, napriek mediálnemu obrazu je práve on jediný podvedený v tejto kauze. Podľa obchodného registra dnes v materskej firme ADSP, ani vo firme CP nefiguruje ako konateľ, čo bola jeho základná podmienka pri vstupe partnerov do projektu. Navyše v ADSP je podľa obchodného registra po krokoch B. a C. jeho podiel iba 2,6 %. V CP už vlastní len približne 0,8 %, pretože aj v tejto spoločnosti protizákonne a bez jeho vedomia a súhlasu navýšili B. a C. základné imanie tak, že sa sami ako fyzické osoby stali 99,2 % vlastníkmi a materskej firme ADSP ostáva iba 0,8 %. V dôsledku týchto zápisov klesol jeho podiel v projekte z pôvodných 33 % na 0,02 %. Celý obchodný spor navyše vznikol tak, že už dva mesiace po úspešnom nadobudnutí projektu začal C. úmyselne porušovať pôvodné partnerské dohody, odmietol podpísať investorskú zmluvu, navrhol prerozdeliť hlasovacie práca, resp. zmeniť podiely v spoločnosti podľa objemu vložených financií jednoznačne v jeho neprospech, odmietol podpísať úverové zmluvy a tlačil na zmenu predtým všetkými spoločníkmi odsúhlaseného a do reality uvedeného konateľského nastavenia v CP. Už v novembri 2016 tak bol zreteľný úmysel C. vytlačiť ho z projektu.; „O. sa pokúsil previesť hotel, kancelárie a pozemky v podstate na samého seba za nápadne nevýhodných podmienok. Extrémne nevýhodné podmienky... kúpnu cenu znížil na 15,5 milióna eur plus DPH...“- nie je pravda, že išlo o prevod za nápadne nevýhodných podmienok, predajná cena sa skladala z dvoch častí, jedna časť bola okamžité splatenie úveru vo výške 32.000.000,- €, druhá v splátkach 15.500.000,- €. Nehnuteľnosť bola predávaná o niekoľko miliónov eur viac ako ju nadobudli. Advokátovi G. musí byť jasné, že opomenutím prevzatia záväzku splatenia bankového úveru ako súčasť kúpnej ceny, prezentuje lživú a zavádzajúcu informáciu s evidentným cieľom ho poškodiť a zdiskreditovať. Kto je v kauze obvinený? On a jeho manželka R. G., ktorá bola v rozhodnom čase tiež konateľkou spoločnosti Carlton property. - on s manželkou sú účelovo obvinení z trestného činu porušovania správy cudzieho majetku v štádiu pokusu, pričom prokuratúra evidentne vychádza z nepravdivých a zavádzajúcich podkladov. Výraz „právoplatne obvinený“ neexistuje, existuje prezumpcia neviny a navyše v súčasnosti nie je ukončené dokazovanie. Preto je absolútne neprijateľné, aby sa advokát G. takto na verejnosti vyjadroval, je to čisté neprofesionálne ohováranie, ktorým sa protistrana snaží vyvíjať tlak na verejnú mienku, súdy a orgány činné v trestnom konaní. Ďalej poukázal na to, že konanie oboch žalovaných sa prieči novinárskej etike a dobrým mravom, nakoľko žalovaný v I. rade využíva psychologický moment, keď titulnú stranu si prečíta prevažná väčšina ľudí aj napriek tomu, že časopis si napokon nekúpi, avšak zanechá to v nich mylnú informáciu, ktorú prírjmu ako fakt. Pozornosť upriamil aj na to, že denník má celoslovenskú pôsobnosť a žalovaný v I. rade škandalizuje jeho osobu neprimeraným spôsobom, ktorý je spôsobilý privediť mu ujmu nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí,

a to informáciami zasahujúcimi neprimerane do jeho pracovného i súkromného života, ktoré sú navyše nepravdivé. Je podnikateľom so širokým spektrom podnikateľských aktivít, vysoko kladne hodnoteným renomé a žalovaní v I., II. rade svojím konaním a zavádzaním mu spôsobujú ujmu, nakoľko v oblasti, v ktorej sa pohybuje musí neustále vysvetľovať, že dané informácie sú nepravdivé. Rodina, známi i obchodní partneri týmto informáciám uverili, pričom sa denne potýka s potrebou vysvetľovania, niekedy veľmi náročným spôsobom spôsobujúcim mu traumy, pretože niektorí blízki mu nechcú veriť, čelí výčitkám a spochybňovaniu morálky blízkyimi, pričom najviac trpí jeho maloletá dcéra. Rovnaká situácia sa deje u jeho obchodných partnerov, čo mu prináša stratu obchodných príležitostí a v konečnom dôsledku ušlý zisk. Poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle záverov ktorých zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jedinou relevantnou formou závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach; pri zásahu do súkromia nie je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti; skutočnosť, že určité správanie fyzickej osoby bolo ako skutok predmetom trestného konania alebo občianskeho súdneho konania, nebráni tomu, aby sa následná reakcia iných osôb na toto správanie stala predmetom konania o ochranu osobnosti.

1.3. Ďalšiu zmenu žaloby, ktorou žalobca opätovne rozširoval okruh napádaných výrokov, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, obsiahnutú v podaní doručenom súdu dňa 9.2.2023, prvoinštančný súd nepripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 28.3.2023, nakoľko výsledky doteraz vykonaného dokazovania by nemohli byť podkladom v konaní o zmenenej žalobe. Námietku žalobcu, že sa nejedná o zmenu žaloby, keďže už pri podaní žaloby namietal celý článok ako taký, neuznal za dôvodnú, pretože v konaní o ochranu osobnosti titulom neoprávneného zásahu do osobnostných práv je povinnosťou žalobcu riadne identifikovať nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané hodnotiace úsudky, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostnej sféry žalobcu a ktorými žalobca vymedzí predmet konania a súdneho prieskumu. Žalobca v žalobe nárok vymedzil určením žalobného petitu, ale aj určením rozhodujúcich skutočností (causa petendi). Potrebu individualizácie predmetu konania vychádzajúcu nielen z vymedzenia žalobného petitu, ale aj opisu skutkového deja, vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 25.11.2020, sp.zn. 7 Cdo 268/2019. Opačný žalobcom prezentovaný záver o možnosti generálne napadnúť celý článok je v rozpore nielen s pravidlami formálnej logiky (vysoká nepravdepodobnosť nepravdivosti každého tvrdenia obsiahnutého v inkriminovaných článkoch), ale zásadným spôsobom znemožňuje riadne vedenie konania a náležité uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Dodal, že pre účely ustálenia predmetu konania a od toho sa odvíjajúceho dokazovania, je potrebné dôsledne rozlišovať celkový dojem, ktorý článok mohol v čitateľovi vyvolať s prihliadnutím na jeho obsah a nepravdivosť konkrétnych skutkových tvrdení či subjektívnych hodnotiacich záverov.

2. Vo veci prvoinštančný súd nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, svedka, oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu a zistil nasledovný skutkový stav. Na webovom portáli www.sme.sk v rubrike Ekonomika bol dňa 30.11.2018 publikovaný článok redaktora V. S. s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor),“ predmetom ktorého bolo vysvetlenie kauzy označenej v názve článku advokátom G.. Úvodom článku autor uviedol, že podnikateľa F. C., ktorý v roku 1992 spoluzakladal celosvetovo úspešnú softvérovú spoločnosť ESET, O. B., ktorý do spoločnosti ESET prišiel v roku 1996 a bol kľúčovou postavou inovácií antivírusu NOD, ktorí patria medzi 30 najbohatších Slovákov podľa časopisu Forbes a I. O. v roku 2016 kúpili hotel Carlton, jeden z najluxusnejších a najdrahších hotelov v Bratislave. Pri nákupe nehnuteľností na Hviezdoslavovom námestí im asistoval majiteľ bratislavskej realitnej kancelárie V. I. O.. Vďaka tomu mal obchodný podiel vo firme ADSP, ktorá je jediným vlastníkom spoločnosti CP - vlastníka hotela, kancelárií a pozemkov. V ďalšej časti bola obsahom článku grafická schéma kúpy hotela Carlton s údajom o tom, že celá investícia má hodnotu 60 miliónov s tým, že B. a C. vložili približne polovicu z vlastných peňazí a zároveň sa zaručili za bankový úver na zvyšok, O. vlastné prostriedky neinvestoval. V ďalšom autor uviedol, že vlani, rok po kúpe nehnuteľností, C. a B. zistili, že O. ich podviedol. Nehnuteľnosti sa pokúsil vytunelovať - previesť ich na vlastnú firmu za zlomok hodnoty bez ich vedomia. Aby sa neskôr vyhol trestnému stíhaniu, pokúsil sa ich vytlačiť z firmy ADSP, cez ktorú nehnuteľnosti spoločne všetci traja kúpili. O. spolu s manželkou R. G. sú v prípade právoplatne obvinení v súvislosti s tunelovaním Carltonu s tým, že sa vedie vyše tridsať civilných, správnych a trestných konaní. Spolumajiteľov ESETu zastupuje AK RELEVANS s tým, že jej riadiaci partner V. G. pre magazín PRÁVO vysvetlil, ako O. postupoval pri tunelovaní Carltonu a ako mu v tom nakoniec zabránili. V ďalšom sú obsahom článku otázky redaktora a odpovede respondenta.

Žalovaný v II. rade na otázku redaktora, aby vysvetlil čo sa stalo, keď rok po známych fotografiách z roku 2016, kde p. B., C. a O. pózovali vysmiati pred hotelom Carlton s jeho bývalými vlastníkmi sa ukázalo, že O. svojich obchodných partnerov v podstate podviedol, uviedol, že najpodstatnejší krok nastal dňa 28.3.2017, keď O. ako konateľ Carlton Property uzatvoril kúpnu zmluvu s firmou Arthur Consulting, t. j. s firmou, ktorú vlastní s mamou. O. sa pokúsil previesť hotel, kancelárie a pozemky v podstate na seba samého za nápadne nevýhodných podmienok. Zmluvu podpisoval na jednej strane ako konateľ Carlton Property a na strane druhej ako konateľ V.. Dodal, že prevod hotela považujú za nezákonný a neoprávnený. Vysvetlil, že Obchodný zákonník každému konateľovi prikazuje správať sa tak, aby to bolo v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. V trestnom konaní argumentujú, že prevodom nehnuteľností sa O. pokúsil spoločnosť Carlton Property a jej spoločníka poškodiť, pripraviť ju o najhodnotnejší majetok. Ďalšou otázkou sa redaktor dopytoval, či p. O. ako konateľ CP potreboval aj nejaké špeciálne povolenie na prevod hotela, kancelárií a pozemkov. Žalovaný v II. rade uviedol, že potreboval, keďže v spoločenskej zmluve bolo dohodnuté, že na akýkoľvek prevod nehnuteľností bude potrebný predchádzajúci súhlas ADS Property a O. ho nemal. Vzťahy boli nastavené tak, že ADS Property mala troch konateľov, C., B. a O.. Za spoločnosť museli konať vždy aspoň dvaja konatelia spoločne. Bez B. a C. to nešlo, pričom O. pred nimi zamýšľaný prevod zatajil a pravidlá nedodržiaval, nakoľko vedel, že takýto súhlas by od nich nikdy nedostal. Na ďalšiu otázku vysvetlil, že nápadne nevýhodné podmienky sú extrémne nevýhodné podmienky, ktoré sa vymykajú akémukoľvek štandardu. O. sa v podstate sám so sebou dohodol, že jeho firma V. Y. za hotel, kancelárie a pozemky zaplatí 19.500.000,- € plus DPH postupne počas dvadsiatich rokov; išlo o veľmi nízku cenu. O. navyše nedohodol žiadne zabezpečenie, aby firma V. Y. peniaze skutočne zaplatila. Ak by sa stala vlastníkom nehnuteľností, mohla ich hneď nasledujúci deň prevádzať, hoci nezaplatila nič z kúpnej ceny. 20.000.000,- € sa dá za 20 rokov ľahko splatiť z výnosov hotela a kancelárií a O. by tak nemusel zaplatiť ani euro z vlastných peňazí. Neskôr uzatvoril dodatok ku kúpnej zmluve a kúpnu cenu znížil na 15.500.000,- € plus DH a zmenil jej splatnosť, zrušil postupné uhrádzanie v splátkach a dohodol sa sám so sebou, že cenu zaplatí jednorazovo do deviatich rokov. K otázke skutočnej hodnoty nehnuteľností uviedol, že len prevádzané budovy majú niekoľko desiatok tisíc štvorcových metrov a keď sa táto rozloha prepočíta iba cez cenu panelákových bytov v Petržalke, tak vyjde viac ako 40.000.000,- €. Samotný pozemok pod budovami má hodnotu viac ako 15.000.000,- € a žalovaný v II. rade vyslovil presvedčenie, že O. o tom musel vedieť, pretože sám o sebe tvrdí, že roky podniká s realitami. Nehnuteľnosti tak predal za absolútne neprijateľných podmienok. Redaktor v ďalšej otázke vyslovil predpoklad, že keď B., C. a O. hotel kupovali, neboli ešte rozhádzaní, že sa pre banku robil znalecký posudok. Žalovaný v II. rade potvrdil, že znalecká organizácia nehnuteľnosti vtedy ohodnotila na 70.000.000,- € s tým, že cenu hotela O. vtedy a ani nikdy potom nenamietal. Dokonca tento znalecký posudok doložil do katastrálneho konania. V jednom konaní tak bola zmluva na kúpnu cenu 15.500.000,- € a zároveň posudok, že tie isté nehnuteľnosti majú hodnotu 70.000.000,- €. Na otázku, či sa podarilo prevod hotela a ďalších nehnuteľností zastaviť uviedol, že z pohľadu B. a C. je to v dobrom stave, ale definitívne to uzatvorené nie je, kataster návrh na zápis zamietol, čo neskôr potvrdil i Úrad geodézie, kartografie a katastra a vlastníkom tak naďalej ostala spoločnosť Carlton Property, ktorú riadia ich klienti. O. firma však podala proti rozhodnutiu správnu žalobu, o ktorej rozhoduje Krajský súd v Bratislave a oni sa zasa na Okresnom súde Bratislava I domáhajú určenia, že V. Y. nemá právo nadobudnúť prevádzané nehnuteľnosti. Redaktor sa opýtal aj na dôvod zamietnutia prevodu nehnuteľností katastrom, žalovaný v II. rade uviedol, že zmluva o prevode je absolútne neplatná, pretože O. porušil predkupné právo štátu na nehnuteľnosti podľa zákona o ochrane pamiatkového fondu. Na otázku, kedy sa B. a C. dozvedeli o predaji nehnuteľnosti uviedol, že ak by celý obchod prebehol štandardne v súlade so zákonom a spoločenskou zmluvou, mali by sa o ňom dozvedieť ešte pred podpisom kúpnej zmluvy, ale dozvedeli sa o ňom až o viac než tri mesiace neskôr, a to nie priamo od O., poslal im vtedy iba odstúpenia od zmlúv o prevode obchodných podielov v spoločnosti ADS Property, cez ktorú Carlton kupovali. Tieto odstúpenia u klientov okamžite vyvolali podozrenie, že sa niečo nekalé deje. Dôvodom bol obsah, ktorý považujú za nepravdivý a jeho nepravdivosť aj preukazujú vo viacerých konaniach. Začali kontrolovať kataster a obchodný register a zistili, že na nehnuteľnostiach bola daná plomba a niekto sa ich pokúša previesť. Na otázku prečo B. a C. kupovali Carlton prostredníctvom tretej spoločnosti, firmy ADS Property, uviedol, že hotel a súvisiace nehnuteľnosti v roku 2016 nekupovali ako nehnuteľnosti, nešlo o asset deal (nákup majetku) alebo o tzv. share deal (nákup obchodných podielov), čo je štandardný typ obchodu ako aj pri realitách, keď namiesto nehnuteľností sa kupuje spoločnosť, ktorá ich vlastní. Spoločnosť Carlton Property patrila pritom O. a klienti kúpili od neho obchodné podiely v ADS Property v čase, keď spoločnosť nemala žiadny majetok a jednalo sa o pripravenú štruktúru na vykonanie obchodu. B., C. a O. sa cez túto firmu zúčastnili na tendri o kúpu Carltonu, vyhrali ju a

nakoniec cez ňu spoločnosť Carlton Property aj kúpili. Jednalo sa o investíciu 60.000.000,- € s tým, že B. a C. vložili približne polovicu z vlastných peňazí a zároveň sa zaručili za bankový úver na zvyšok, O. vlastné prostriedky neinvestoval, nezaručil sa za žiaden úver, ale na transakcii sa podieľal personálne. V ďalšej otázke redaktor poukázal na to, že O. od predaja obchodných podielov v ADSP odstúpil a tvrdí, že ich klienti mu za ne nezaplatili každý po 2.000,- €. Pýtal sa prečo nezaplatili 2.000,- €, keď patria k najbohatším podnikateľom v krajine. Žalovaný v II. rade uviedol, že Mikurčík v odstúpení síce uviedol tento dôvod, ale oni sú presvedčení, že v ňom klame, nakoľko v odstúpení tvrdí, že predtým ich klientov vyzval na zaplatenie zmienených 2.000,- €. Redaktor ho konfrontoval taktiež s údajom o tom, že O. predložil súdu doručky, že ich klientom doručil výzvu na zaplatenie, na čo žalovaný v II. rade reagoval, že naozaj predložil doručky a klientom aj v skutočnosti posielal pred odstúpením zásielky, avšak na súde preukazujú, že v nich nebola výzva na zaplatenie 2.000,- €, ale list s iným obsahom, a to ponukou pre ich klientov, že odkúpi podiely v spoločnosti ADS Property, nad čím oni ani len nerozmýšľali, keďže nemali záujem vycúvať z projektu. Bližšie k presvedčeniu, že v obálkach neboli predmetné výzvy na otázku uviedol, že vychádzajú z podacích lístkov predložených O., na ktorých je uvedená váha každej zásielky, podľa ktorej v obálke mohol byť iba jeden list, k čomu došli vykonaným pokusom. Redaktor v ďalšom texte uviedol, že z poskytnutého vysvetlenia vyplýva, že O. chcel za každých okolností vytlačiť B. a C. z firmy ADSP. Žalovaného v II. rade sa pýtal na dôvod a tento odpovedal, že zo súdneho konania vyplýva spôsob uvažovania O., ktorý sa vyjadril, že popretie práva odstúpiť môže mať fatálne následky i v trestnoprávnej rovine prípadu, v čom možno podľa nich hľadať motív, prečo chcel O. od zmlúv odstúpiť. Z jeho vyjadrenia vyplýva, že sa obával trestného stíhania pokiaľ platne neodstúpi. Na platné odstúpenie však podľa nich neboli splnené podmienky. O. pritom podľa neho vedel, že ak by klientov vyzval na zaplatenie, jednoducho by 2.000,- € zaplatili a on by odstúpiť nemohol. S ohľadom na dôkazy dôveruje pravdivosti tvrdenia oboch ich klientov, že O. ich dokonca ubezpečoval aby neplatili, že by mu to bolo trápne. Obsahom ďalšej otázky bol údaj o tom, že pred rokom priťahla Kauza Carlton záujem novinárov, pretože pripomína pochybné transakcie z 90. rokov. O. nepriateľsky prevzal spoločnosť CP, keď v nej pochybným spôsobom získal 92 % podiel na úkor C. a B.. V prípade sa objavuje podozrenie z antidatovania plnej moci, na ktorej základe prebehlo navýšenie základného imania bez vedomia ich klientov. Spýtal sa ako to prebiehalo a žalovaný v II. rade uviedol, že ADS Property bola jediným spoločníkom firmy Carlton Property, teda iba ADS mohla rozhodnúť o zvýšení základného imania Carlton Property. Na to by však bol potrebný súhlas aspoň jedného z ich klientov ako konateľov ADS Property, oni na to súhlas nikdy nedali. V tom sa však náhle objavila plná moc vystavená na meno H. C., ktorý je spolupracovníkom O. a tá údajne pochádza ešte z obdobia, keď bol O. jediným spoločníkom ADS Property. Plná moc oprávňovala menovaného na široké portfólio právnych úkonov a bez vedomia ich klientov sa rozhodol, že v mene spoločnosti ADS Property zvýši základné imanie spoločnosti Carlton Property. Vzhľadom k tomu, že C. sa bez súhlasu spoločnosti ADS Property vzdal jej práva na prednostné upísanie vkladu pri zvýšení základného imania a zo všetkých možných investorov oslovil s ponukou na splatenie vkladu práve O., tento sa domnele stal 92 % majiteľom spoločnosti Carlton Property a ustanovil seba a svoju manželku R. G. za konateľov Carlton Property, hoci ADS Property ich predtým z funkcie odvolala. Na otázku prečo si myslel, že plná moc bola antidatovaná uviedol, že dôveruje tvrdeniu ich klientov, podľa ktorých ich O. pred vstupom do ADS Property informoval, že spoločnosť je čistá tak, ako keby bola novozaloženou spoločnosťou. V tom čase nik nečakal, že kdesi v skrinke bude nejaká plná moc s veľmi širokým rozsahom oprávnení. Redaktor sa tiež pýtal, či existuje konkrétny dôkaz o tom, že plná moc je falošná. Žalovaný v II. rade odpovedal, že to nie je podstatné, nakoľko sa jedná o súkromnú listinu a v súdnom konaní stačí iba námietka proti pravdivosti jej obsahu a druhá strana musí tvrdené skutočnosti preukázať. Nemá preto dôvod veriť, že listina bola podpísaná v roku 2015, ak bola zatajená až do roku 2017. Za podstatnejšie označil, že bola podpísaná iba O. a jeho podpis nebol overený, preto C. neoprávňovala na zvýšenie základného imania. O. síce pred notárom uznal svoj podpis za vlastný, ale až dodatočne v deň zvýšenia základného imania, kedy už nebol oprávnený konať samostatne za spoločnosť ADS Property a meniť rozsah oprávnenia z plnej moci. Na otázku ako C. vysvetlil, že sa rozhodol pre zvýšenie základného imania CP, vzdal sa prednostného práva na splatenie a ponúkol podiel O. uviedol, že C. bol vypočutý v tejto súvislosti a potvrdil, že prijímal pokyny od O., čím v podstate potvrdil neoprávnenosť celého zvyšovania a nemravnosť konania. O. totiž nebol oprávnený vystupovať za ADS samostatne a dávať za firmu akékoľvek pokyny, vždy na to bol potrebný súhlas aspoň jedného z konateľov ADS Property. C. sa bránil, že o tom nevedel, čo je absolútne nedôveryhodné, nakoľko to vyplývalo z verejne dostupného registra. Ide o učebnicový prípad konfliktu záujmov, keď splnomocnenec nekoná podľa pokynov splnomocniteľa, ale tretej osoby. C. nielenže neprijímal pokyny od splnomocniteľa spoločnosti ADS, ale podľa vlastných slov od O., v prospech ktorého zvyšoval

základné imanie. V záverečných otázkach redaktor vyzval žalovaného v II. rade, aby uviedol koľko sporov sa vedie v súvislosti s Kauzou Carlton a ktoré sú najzásadnejšie; uviedol, že práve tie sú predmetom rozhovoru. Konanie o neplatnosti uznesenia o zvýšení základného imania Carlton Property, výmaz O. ako spoločníka Carlton Property z obchodného registra a konanie o neplatnosti právneho úkonu prevodu hotela, kancelárií a pozemkov na O. firmu V. Y., neodkladné opatrenie o zákaze nakladať s nehnuteľnosťami a mnoho ďalších menších sporov. Na otázku, kto je v kauze obvinený odpovedal, že O. a manželka R. G., ktorá bola v rozhodnom čase tiež konateľkou spoločnosti Carlton Property s tým, že obaja sú obvinení z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku spoločnosti Carlton Property v štádiu pokusu. Na otázku, či sú obvinení právoplatne odpovedal, že áno, nakoľko ich sťažnosti prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry S. S. zamietol. V záverečnej otázke redaktor poukázal na to, že ich klienti nakupovali Carlton prostredníctvom firmy ADSP, ktorá nebola právne čistá, pretože takto im projekt nachystal práve O.. Spýtal sa, či by mohlo due diligence (právny a ekonomický audit firmy pred jej kúpou) zabrániť tejto kauze, na čo žalovaný v II. rade uviedol, že si to nemyslí, žiadne preverovanie firmy nikoho nepripraví na to, že sa objaví utajovaná plná moc, o ktorej si navyše myslíte, že v skutočnosti ani neexistovala v čase, keď by sa to due diligence vykonávalo. Nepripraví vás ani na to, že sa neskôr do súdneho konania predkladajú argumenty, ktoré majú iný obsah ako tie, ktoré máte v rukách, alebo že by vami ustanovený konateľ prevádzal na svoju firmu majetok spoločnosti v hodnote 70.000.000,- €. Záver článku obsahoval odrážkovite uvedené údaje k JUDr. V. G. ako riadiacemu partnerovi AK RELEVANS, podľa magazínu PRÁVO druhej najväčšej na Slovensku, viacnásobnému víťazovi súťaže Právnická firma roka v oblasti sporovej agendy a real estate transakcií. Podstatný obsah predmetného rozhovoru redaktora V. S. a žalovaného v II. rade bol publikovaný dňa 30.11.2018 taktiež v špeciálnej samostatne nepredajnej prílohe denníka SME s názvom PRÁVO: „Na toto Vás nepripraví žiadne due diligence“ s odkazom na internetový portál www.sme.sk, na ktorom mohli čitatelia nájsť celý obsah predmetného rozhovoru. Podľa údajov zverejnených na www.sme.sk vydavateľom denníka SME je žalovaný v I. rade. Informácie o tom, že vydavateľstvo Petit Press prinesie na trh špecializovanú prílohu denníka SME pod názvom PRÁVO, boli zverejnené aj na www.mediahub.sk dňa 2.12. 2016. Žalobca listom zo dňa 28.12.2018 adresovaným Denníku SME požiadal o uverejnenie opravy a odpovede v zmysle § 7, § 8 tlačového zákona majúca za to, že v prílohe denníka SME s názvom „PRÁVO“, v článku „Na toto Vás nepripraví žiadne due diligence“ odznelo tak v otázkach redaktora i odpovediach respondenta množstvo nepravdivých skutkových tvrdení, ktoré sa zásadným spôsobom dotýkajú jeho cti, dôstojnosti a súkromia, nakoľko bol v nich označený za podvodníka a falšovateľa v mediálne sledovanej kauze. Odvolal sa tiež na nemožnosť vyjadriť sa. Znenie navrhovanej opravy sa v celom rozsahu zhodovalo s identifikáciou nepravdivých/zavádzajúcich tvrdení žalobcom označených v žalobe na ochranu osobnosti. V. S. vo vyjadrení zo dňa 28.1.2019 adresovanom AK RELEVANS na účely konania vedeného Revíznou komisiou Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) k okolnostiam vzniku rozhovoru uviedol, že špeciálna príloha PRÁVO predstavuje jedinečný magazín svojim obsahom a dosahom (vkladá sa do denníka SME s nákladom do 30.000 výtlačkov a články vychádzajú aj online na sme.sk). S projektovým manažérom tejto prílohy sa rozhodli uskutočniť tzv. redakčné interview, ktorého obsah je plne v kompetencii redaktora. Pri výbere vhodnej kancelárie vychádzali z ich rebríčka najväčších kancelárií a zároveň z informácií, ktoré im boli dostupné o sporoch, resp. transakciách, ktoré tieto kancelárie zastupujú. Oslovil riadiaceho partnera AK RELEVANS, keď už dlhšie disponoval informáciou o tom, že menovaná advokátska kancelária zastupuje Ing. O. B. a F. C. v Kauze Carlton, nakoľko sa o túto kauzu zaujímal aj v minulosti. Menovanému advokátovi úvodom vysvetlil svoj zámer, že sa chce venovať najmä Kauze Carlton vzhľadom na celospoločenský význam tohto prípadu (predmetom sporu sú nehnuteľnosti, ktoré sú kľúčovým prvkom Starého Mesta), že špeciálna príloha je určená širšej verejnosti a tomu bude musieť byť prispôsobený i finálny jazyk a dynamika rozhovoru. Svoj súhlas JUDr. G. podmienil tým, že jeho klienti ho najprv budú musieť splnomocniť na poskytnutie informácií. Následne sa rozhovor uskutočnil dňa 9.11.2018, konkrétne znenie otázok vopred respondent nevedel. Poukázal na jeho trvanie 100 minút, preto pokiaľ by mal byť uverejnený v celom znení, mal by viac ako 65.000 znakov, čo bolo nepredstaviteľné vzhľadom na rozsah štandardného rozhovoru a tak rozhovor editoval, odstránil z neho niektoré nemeritórne stanoviská a iné zjednodušil, pretože nežiaduci by bol aj zložitý právnický jazyk vzhľadom na zameranie prílohy. Hľadal kompromis medzi zrozumiteľnosťou, príťažlivosťou a čítavosťou a respondentom používaným právnickým jazykom. Rozhovor po vzájomnej dohode podliehal autorizácii, do ktorej boli zapojení aj klienti AK RELEVANS, Grund a C., čo privítal. Pri autorizácii nezasahoval do celkovej koncepcie rozhovoru. Potvrdil, že s JUDr. G. sa rozprávali aj k téme prebratia záväzku spoločnosti z úveru, ale túto tému do rozhovoru nezaradil z dôvodu spornej platnosti a účinnosti tohto úkonu pre neexistenciu súhlasu

banky a pre neprejavanie skutočného úmyslu úver splácať. Vzhľadom na zložitost' tejto témy by jej zaradenie neprímerane navýšilo počet znakov a utrpela by tým aj zrozumiteľnosť článku. Nezaradením tejto témy podľa neho navyše nebola narušená objektivita rozhovoru. Potvrdil tiež vedomosť o vznesení obvinenia Mgr. O. a jeho manželke Ing. G. ešte pred rozhovorom s JUDr. G., nakoľko už v čase predtým o tom informovali viaceré médiá (napr. TREND, Denník N). Záverom poukázal na požiadavku Mgr. O. o uverejnenie tlačovej opravy a odpovede, ktorá bola odmietnutá pre nesplnenie všetkých náležitostí podľa tlačového zákona a že denník SME vie dokázať pravdivosť napadnutých tvrdení. Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že v bode 4.1. Zmluvy o prevode vlastníctva k rozostavaným nebytovým priestorom a iným nehnuteľnostiam uzatvorenej medzi CP ako predávajúcim a ARTHUR CONSULTING, a.s. ako kupujúcim dňa 28.3.2017, podpísanou na strane predávajúceho žalobcom a jeho manželkou ako konateľmi a na strane kupujúceho žalobcom, bola kúpna cena za prevod vlastníckeho práva k hotelu Carlton a iným označeným nehnuteľnostiam dojednaná na sumu 23.500.000,- € s DPH, zaplatená mala byť v splátkach v priebehu 20 rokov. Dodatkom č. 1 k predmetnej zmluve uzatvoreným dňa 23.6.2017 bola kúpna cena upravená na sumu 15.550.000,- € bez DPH so splatnosťou najneskôr do 30.9.2026. Podľa znaleckého posudku č. XXX/XXXX, vypracovaného v novembri 2016 spoločnosťou value4you, s.r.o., bola všeobecná hodnota stavby „Hotelový komplex Carlton Bratislava“ stanovená na takmer 70.000.000,- € (po odpočítaní ceny podzemných garáží a dvoch bytov, ktoré neboli podľa kúpnej zmluvy predmetom prevodu). Z výpisu z Obchodného registra spoločnosti CP zistil, že v novembri 2016 boli konateľmi spoločnosti žalobca a jeho manželka. Znaleckým posudkom č. XX/XXXX, vypracovaným dňa 20.12.2017 spoločnosťou CORPORA, a.s., bola všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností ocenená na sumu 72.720.000,- €. Podľa znaleckého posudku č. XXX-XX/XXXX, vypracovanom Pražskou znaleckou kanceláriou za účelom ocenenia hotelového komplexu CARLTON Bratislava dňa 11.5.2018, spoločnosť CP nemožno k dátumu ocenenia možné považovať za zdravú a finančne stabilnú spoločnosť, nakoľko za súčasných podmienok vykazuje nízku rentabilitu, čo bude prehlbovať problémy v jej hospodárení. Cena hotelového komplexu bola ohodnotená v intervale od 42.700.000,- € do 40.500.000,- € bez DPH. V znaleckom posudku vypracovanom v septembri-októbri 2018 value4you, s.r.o., č. 4/2018 bolo konštatované, že znalecký posudok č. XXX-XX/XXXX spracovaný znaleckým ústavom Pražská kancelár, s.r.o., nespĺňa náležitosti uvedené v zákone č. 382/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a z vecného hľadiska bol majetkový a výnosový postup hodnotenia v uvedenom posudku označený za v rozpore s postupmi hodnotenia vo vyhláške Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. Rozpor použitých metód v uvedenom znaleckom posudku s legislatívou platnou na území Slovenskej republiky, ako aj ďalšie jeho nedostatky konštatovalo taktiež odborné stanovisko č. X/XXXX vypracované v septembri 2018 spoločnosťou CORPORA, a.s. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX, vypracovanom dňa 22.10.2019 Bratislavská súdnoznalecká a konzultačná spoločnosť s.r.o. pre účely trestného konania vyplýva, že aj pri zohľadnení prevzatia záväzku z úverovej zmluvy s S. a.s. by sa v dôsledku realizácie Zmluvy o prevode vlastníckeho práva k rozostavaným bytom a iným nehnuteľnostiam zo dňa 28.3.2017 majetkový stav spoločnosti zhoršil v porovnaní so stavom pred uzatvorením spornej zmluvy. Podľa čl. 11 písm. b/ bod (xi) spoločenskej zmluvy CP v znení účinnom od 1.8.2016, do výlučnej pôsobnosti valného zhromaždenia patrí rozhodovanie o schválení scudzenia alebo zaťaženia (nehnuteľného) majetku spoločnosti právom tretej osoby. Z predložených výpisov z obchodného registra zo dňa 16.6.2020 zistil, že žalobca nebol konateľom spoločnosti ADSP, ani CP. Podľa predložených potvrdení S. banka, a.s. o zrealizovaní transakcie, dňa 31.3.2017 a dňa 30.6.2017 spoločnosť ADSP realizovala splátky úveru v sume 332.545,03 €. Uznesením Prezídia Policajného zboru, národná kriminálna agentúra zo dňa 26.10.2017, č. ČVS: PPZ-824/NKA-FP-BA-2017, bolo Mgr. I. O. a jeho manželke Ing. R. G. vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v súvislosti s ich konaním ako štatutárneho orgánu spoločnosti CP pri uzatváraní Zmluvy o prevode vlastníctva k rozostavaným nebytovým priestorom a iným nehnuteľnostiam zo dňa 28.3.2017 s obchodnou spoločnosťou ARTHUR CONSULTING, s.r.o. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 22.1.2018, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) VII/2Gv 270/17/1000-13, bola ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť Mgr. I. O. a Ing. R. G. voči vyššie uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia. Dozorujúci prokurátor v odôvodnení uznesenia konštatoval, že z doposiaľ vykonaného dokazovania bolo ustálené, že obvinení pri výkone starostlivosti o majetok obchodnej spoločnosti CP nekonali spôsobom, ktorý im v rámci zákonnej povinnosti vyplýva z ich zastávaného postavenia spoločných konateľov tým, že v rozpore s obchodnými záujmami spoločnosti

a jej spoločníkov, súbor nehnuteľností vo vlastníctve spoločnosti, za nevýhodných zmluvných podmienok a predajnú cenu, ktorá bola značne podhodnotená a nezodpovedala vtedajším cenovým úrovniam obvyklým na danom mieste a čase, scudzili na iný právny subjekt, v ktorom vykonávali jednak pôsobnosť štatutárneho zástupcu a jednak svoj iný osobný vplyv a pre ktorý vykonali všetky potrebné právne kroky smerujúce k nadobudnutiu scudzovaných nehnuteľností, k čomu nakoniec nedošlo, čím takto konali vo svoj prospech a na úkor záujmov spravovanej spoločnosti. Zo zisteného skutkového stavu dovodil, že na prijatie podnikateľského rozhodnutia v inkriminovanom čase nevlplyvalo žiadne obchodné opodstatnenie, práve naopak, bolo ekonomicky iracionálne. Za celkom zjavne v rozpore so záujmami spoločnosti vyhodnotil zbavenie sa celého majetku za výrazne podhodnotenú cenu a v splátkach rozdelených na 20 rokov bez racionálneho benefitu, zvlášť za situácie, že výšku kúpno-predajnej ceny mohol poškodený subjekt dosiahnuť zo svojich bežných výnosov v rámci svojej prirodzenej podnikateľskej činnosti, a vo výrazne kratšom období najmenej 9 rokov. Listom zo dňa 9.7.2018 generálny prokurátor v súvislosti s trestným stíhaním vedeným PPZ, Národnou kriminálnou agentúrou pod č. ČVS: PPZ-824/NKA-FP-BA-21017, JUDr. I. O., obhajkyni Mgr. I. O. oznámil, že nezistil žiadne porušenie zákona odôvodňujúce postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku a nevyhovet jej návrhu na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia jej klientovi v danej veci. Upovedomením zo dňa 21.5.2020, č.k. VII/2 Gv 270/17/1000-103, bola spoločnosť CP upovedomená o podaní obžaloby na obvinených Mgr. I. O. a Ing. R. G. v danej trestnej veci. Dňa 20.12.2018 žalobca a jeho manželka adresovali SAK návrh na začatie disciplinárneho konania podľa § 56 ods. 1 a nasl. zákona o advokácii voči JUDr. V. G. v súvislosti s jeho vyjadreniami v rozhovore poskytnutom redaktorovi redakcie SME, V. publikovanom dňa 30.11.2018 v sekcii SME Ekonomika pod názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ a v špeciálnej prílohe PRÁVO s názvom „Na toto Vás nepripraví žiadne due Dilligence,“ ktorú odôvodnili nepravdivými tvrdeniami, neprípustným vystupovaním advokáta na verejnosti a zverejnením informácií o svojej činnosti v konkrétnej veci, identity strán, zmarením dokazovania v občianskoprávných a v trestnej veci, zasahovanie do nezávislosti súdu, krivým obvinením. Ing. O. B. a F. C. obsahovo identickými potvrdeniami datovanými dňa 24.1.2019 vo vzťahu k článku s názvom: „V. G.: Na toto Vás nepripraví žiadne due dilligence“ publikovanom dňa 30.11.2018 v špeciálnej prílohe Denníka SME „Právo“ a vo vzťahu k článku s názvom „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“ publikovanom dňa 30.11.2018 na internetovej stránke www.ekonomikasme.sk <<http://www.ekonomikasme.sk/>> a pre účely vyjadrenia JUDr. V. G., konateľa AK RELEVANS, s.r.o. podľa § 28 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. k sťažnosti I. O. a R. G. zo dňa 20.12.2018, ako aj pre účely ďalšieho konania pred SAK potvrdili, že dali pokyn AK RELEVANS, aby jej konateľ a advokát zodpovedal akékoľvek otázky redaktora Denníka SME p. V. S., ktoré ho pre účely prípravy článku budú zaujímať, ktoré sa budú týkať vecí, v ktorých ich AK RELEVANS zastupuje a za týmto účelom AK RELEVANS zbavili povinnosti zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedela pri výkone advokácie v rámci ich zastupovania. Zároveň potvrdili, že text článku im bol pred publikáciou predložený JUDr. G. na vyjadrenie a vyjadrili s ním súhlas, že všetky skutkové tvrdenia (fakty) týkajúce sa ich osoby, ktoré boli v článku uvedené ako odpovede JUDr. G. na otázky položené redaktorom p. V. S., si dôsledne prečítali a považujú ich za pravdivé. SAK vo veci predmetnej sťažnosti žalobcovi a jeho manželke listom zo dňa 17.5.2019 oznámila, že vec po preštudovaní Revíznou komisiou SAK odkladá s poukazom na zbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť klientami a ich výslovné pokyny k poskytnutiu rozhovoru, ako aj cieľ rozhovoru, ktorým nebola reklama advokátskej kancelárie či jej prezentácia (PR), ale informovanie verejnosti o právnej záležitosti klientov advokátskej kancelárie. Po posúdení obsahu rozhovoru a doložených listín dospela SAK k záveru, že postup advokáta bol plne v súlade so zákonom o advokácii a predpismi komory. Záverom SAK dodala, že fyzická či právnická osoba nemá v zásade zakázané informovať kohokoľvek vrátane verejnosti o prebiehajúcom prípade, k čomu aj často dochádza. Mailom zo dňa 2.12.2019 bol žalobca pozvaný na jubilejný dobročinný 20. ples v opere, ktorý sa mal konať dňa 11.1.2020 v budove Slovenského národného divadla. Mailom zo dňa 17.12.2019 doručeným žalobcovi členom organizačného tímu Plesu v opere mu bolo oznámené, že vzhľadom na medializované informácie mu nie je možné zaslať vstupenku na 20. ročník Plesu v opere a dobročinný príspevok vo výške 1.000,- € mu bude vrátený. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku zo dňa 24.5.2022, sp.zn. 2 Cob 122/2021 (body 59. a 60.) vo veci žalobcu: Mgr. I. O. c/a ADSP., o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že doručil B. a C. výzvy na plnenie a právny záver, že odstúpenia od zmlúv od obchodného podielu sú neplatné, je správny. Z výpisu z ústredného zoznamu pamiatkového fondu zistil, že Hotel Carlton na C. námestí č. X v Bratislave je národnou kultúrnou pamiatkou. Žalobca vo výpovedi poukázal na absurdnosť toho, že sa musí u mainstreamového periodika domáhať poskytnutia priestoru na jeho reakciu, že

asistoval pri kúpe hotela Carlton. Nesúhlasil s argumentáciou, že spor nemá byť vedený v zmysle tlačového zákona. Poukázal na extrémne korupčné zásahy okolo kauzy hotela Carlton, čo preukazuje odhalený obsah šifrovanej komunikácie Threema, prepojenie žalovaného v II. rade so skupinou J & T. Na otázku právneho zástupcu žalovaného v II. rade, či je podľa neho výhodné nezabezpečenie záväzku na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 15.500.000,- € uviedol, že vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie sa k nej nebude vyjadrovať, dal do pozornosti, že v prípade predaja mala byť pohľadávka kupujúcim hradená priamo banke. Z. V. S., v rozhodnom čase reportér špeciálnej prílohy PRÁVO, autor napadnutého rozhovoru a v súčasnosti v priateľskom postavení vo vzťahu k žalovanému v II. rade vo výpovedi tvrdil, že sporný článok bol uverejnený v magazíne Právo ako rankingovej prílohe, kde pri posudzovaní advokátskych kancelárií sú zohľadňované kombinované kvantitatívne ukazovatele, počet právnikov, príjmy na jeden prípad a iné s tým, že sa snažia vyhnúť subjektívnemu prvku. Rebríček vychádza z objektívnych dát a nie je spoplatňovaný advokátskymi kanceláriami. V danom čase boli vyhodnocované najväčšie advokátske kancelárie v rámci Slovenskej republiky i medzinárodne s tým, že AK RELEVANS vyšla na prvom až treťom mieste. Vždy sa robí profilový rozhovor s niekým s najväčšej kancelárie spôsobom, aby to nebolo PR. Otázky sú zamerané na fungovanie kancelárie, legislatívne zmeny a za najpútavejšiu sa považuje možnosť riešiť konkrétny prípad danej kancelárie. Aktuálne bola v danom čase a verejnom priestore prítomná Kauza Carlton, preto považovali za vhodné a správne jej priblíženie. Pred uverejnením sporného článku bola kauza medializovaná napríklad v Denníku N, týždenníku Trend. Za účelom ozrejmnenia prípravy rozhovoru opísal, že prvotná interakcia išla z jeho strany, elektronicky po oboznámení rebríčka advokátskych kancelárií spolu s kolegom M. konzultovali prípady riešené advokátskou kanceláriou. Na začiatku ani nie je zrejme s kým konkrétne bude robený rozhovor. Niektoré advokátske kancelárie očakávajú prostredníctvom rozhovoru aj sebaaprezentáciu, čomu sa snažia vyhnúť a zohľadňovať tiež musia profesnú mlčanlivosť advokáta. Od samého začiatku pristupovali k veci s vyššou mierou obozretnosti, pretože predpokladali, že článok bude smerovať k podaniu žaloby. V rámci prípravy článku si vyhľadával rozhodnutia k predmetnej kauze, mal informácie z mediálneho priestoru, hlavne Denníka N, ako aj iné informácie, ktoré si sám vyhľadal, informácie z justičného prostredia a po získaní súhlasu klientov mu p. G. s krátkym vysvetlením odovzdal šťos rozhodnutí, s ktorými sa tiež oboznamoval. Následne si skontroloval či sedí to, čo mu povedal p. G. s odovzdanými materiálmi a dohodli termín rozhovoru, ktorého znenie bolo štandardne autorizované bez väčších zásahov (len štylistické úpravy bez akéhokoľvek tlaku žalovaného v II. rade na úpravu obsahovej stránky) a po poskytnutí rozhovoru bolo realizované už len fotenie. S odvolaním sa na zákonom stanovenú povinnosť ochrany zdrojov odmietol konkretizovať zdroj z justičného prostredia, ktorý mu mal tiež poskytnúť informácie ku kauze. Potvrdil, že si nezisťoval informácie od žalobcu, nakoľko išlo o rozhovor, pri ktorom sa informácie od druhej strany nezískavajú. Takýto postup označil za objektívny, v súlade s kódexom novinára, ktorý nestanovuje povinnosť novinára osloviť aj druhú stranu, ale novinárov viaže povinnosťou na čo najobjektívnejšie a najkomplexnejšie informovanie. Obdobným prípadom, kedy nebol dotazovaný druhý respondent, sa zaoberala aj Tlačová a digitálna rada Slovenskej republiky, ktorá konštatovala, že nie je súčasťou profesných povinností za každú cenu osloviť druhého respondenta. Protistranu by oslovil, pokiaľ by išlo o iný žáner ako rozhovor (napríklad text) a nevedel o žiadnych kolegoch, ktorí by tak pri rozhovore postupovali. Vyslovil presvedčenie, že v danom prípade bola zohľadnená aj miera kritiky argumentácie p. G. a z článku je zrejme aj určitá miera nedôvery (napríklad vo vzťahu k uskutočneniu transakcie cez nečistú firmu, slepej dôvere k partnerovi). Odmietol tvrdenia, že by sa jednalo len o informácie z jednej strany, keďže vyhodnocoval tiež kritické názory na niektoré kroky klientov p. G.. Vo vzťahu k osobe žalobcu nepociťoval žiadne animozity. K úlohe nadpisu článku „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton“ s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva uviedol, že účelom nadpisu je pritiahnúť čitateľa a v súlade s novinárskymi postupmi je akceptovaná vyššia mier zjednodušenia. Pri výbere nadpisu zohráva úlohu i faktor miesta kvôli grafickému zobrazeniu. Označený titulok v danom prípade vymýšľal on a práve tento nadpis je atribútom a vyjadrením toho, ako k článku pristupoval, keď nie je obsahovo uzavretý, čo sa stáva málokedy a neobjektívne aj vzhľadom na súčasné štádium trestného konania by bolo, ak by nadpis znel staticky „O. ukradol hotel.“ V titulku nie je viditeľná odpoveď za účelom motivácie čitateľa k prečítaniu článku. Jednalo sa o komplexnú tému a cieľom bolo vzbudiť zvedavosť o informácie, ktoré boli v článku definované a mali sa týkať okolností jednotlivých transakcií. K titulku ho viedlo napríklad antidatovanie plnomocenstva, okolnosti obsahu obálok a ďalšie veci. Za absolútne primeranú považoval mieru prezentovaných informácií vzhľadom k skutočnosti, že kauza hotela Carlton mala v danom čase oveľa širší rozsah. Na otázku, či sa nechce žalobcovi ospravedlniť odpovedal negatívne. K otázke, čím je táto kauza zaujímavá uviedol, že sa jedná o budovu v centre mesta, protistranou O., ktorou sú najbohatší ľudia v krajine. Právny zástupca žalobcu zdôraznil, že napádanými tvrdeniami

prezentovanými v dehonestujúcom podtóne sa zo strany oboch žalovaných jedná o závažné obvinenie a zásah do osobnostných práv, keď žalobca je v článku vykreslený ako zločinec. K rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.5.2022, sp.zn. 2 Cob 121/2021, predloženého žalovanou stranou, namietal sudcovskú koncentráciu konania a uviedol, že z jeho výrokovvej časti nevyplýva, že by predmetné výzvy neexistovali, neboli doručené, alebo že by bola zaplatená cena za prevod obchodného podielu. V reakcii na predbežný právny názor súdu vo vzťahu k nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade písomne doplnil, že v článkoch sa žalovaný v II. rade nevyjadroval ako riadiaci partner AK RELEVANS. V nadpise článku publikovanom v magazíne PRÁVO a rovnako i online článku nie je uvedené AK RELEVANS v zastúpení JUDr. G.. Neskôr sa v článku konštatuje, že B. a C. zastupuje menovaná advokátska kancelária a že jej riadiacim pracovníkom je žalovaný v II. rade. Jedná sa iba o konštatovanie jeho postavenia v advokátskej kancelárii, nikde v článku však neodznieva, že sa za ňu vyjadruje, čo potvrdzuje aj nadpis, v ktorom sa uvádza jeho meno ako fyzickej osoby. Ak by pripustil, že žalovaný v II. rade konal v mene právnickej osoby, nevyučovalo by to podľa žalobcu jeho zodpovednosť s poukazom na právnu teóriu o excese. Jeho konanie, ktorým bola spôsobená škoda, nepatrí do rámca činnosti právnickej osoby, pre ktorú prácu vykonával. Vybočenie z činnosti právnickej osoby odôvodnil porušením mlčanlivosti a verejným uvádzaním vecí zo spisu v neukončenej právnej veci. Poukázal tiež na to, že nedostatok pasívnej legitímácie žalovaný v II. rade nenamietal a súd ho na odstránenie tohto nedostatku nevyzýval. Zotrval na argumentácii o tom, že ho nie je možné pre účely rozhodovania v danej veci považovať za verejne známu osobu, keďže je len podnikateľom s rozsiahlymi podnikateľskými aktivitami, ktorých je na Slovensku stovky a nie sú považovaní za verejné osoby, bežne sa v médiách neobjavuje a na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že poskytol niekoľko vyjadrení pre médiá, v ktorých nevystupuje s pravidelnosťou. Neobstojí ani tvrdený záujem o informovaní verejnosti vzhľadom na nekorektnosť informácií, nakoľko žalovaný v II. rade svojim konaním vytvoril účelový obraz o žalobcovi spočívajúci v jeho kriminalizácii a osočovaní. Dal do pozornosti list vlastníctva č. XXXX, podľa ktorého hotel nie je národnou kultúrnou pamiatkou, od čoho žalovaná strana tiež odvodzovala záujem verejnosti. Po zmene právneho zastúpenia žalobca namietal, že predmetom konania sú sporné články ako celok, čo vyplýva z formulácie samotného petitu a pri hodnotení jeho nároku je potrebné vychádzať z celého kontextu článku. Uviedol, že absencia širšieho ozrejmenia skutkových okolností uvedených v sporných článkoch s vysokou pravdepodobnosťou vyvolá u neinformovaného čitateľa negatívne reakcie na kroky, ktoré vykonal v súlade so zákonom, pri výkone práv, ktoré mu prináležali ako spoločníkovi a konateľovi v dotknutých spoločnostiach. Nezhody medzi ním, B. a C. sa začali začiatkom roka 2017, čo menovaní potvrdili vo výpovediach v konaní vedenom pod sp.zn. 35 Cb 161/2017. Reálne sa tak viedli rozhovory o nepokračovaní B. a C. v projekte a o ich vyplatení z projektu. B. na pojednávaní v uvedenom konaní tvrdil, že on (žalobca) mal byť konateľom a riadiť celý projekt až kým sa nevyplatia všetky pôžičky, ktorými je projekt zaťažovaný. Boli to práve B. a C., ktorí ako prví podnikli kroky pre jeho vytlačenie z projektu Carlton, o čom svedčí doručenie mu pozvánky na valné zhromaždenie ADSP s deklaráciou, že ho idú odvolať z pozície konateľa a následne konateľa spoločnosti CP, pri súčasnom zvyšovaní imania prostredníctvom vkladov nových spoločníkov. Zamĺčanie celkových skutkových okolností, ktoré bezprostredne súvisia, či priamo sa týkajú okolností prezentovaných v článkoch, spôsobuje skresľovanie skutočností negatívnym spôsobom v jeho neprospech. V dôsledku absencie širšieho opisu si čitateľ nemôže dostatočne ozrejmiť úmysel či jeho pohnútky, ktorý sa svojim konaním fakticky snažil ochrániť jeho záujmy v ním pripravenom projekte Carlton. Vnímание jeho konania by zo strany čitateľa bolo určite odlišné (pozitívne), ak by z článku bolo zrejmé, že B. a C. porušili pôvodné dohody a plánovali ho z projektu vytlačiť a akákoľvek zmienka o existencii osobného a obchodného sporu medzi zainteresovanými by podľa neho zmenila vnímanie skutočností v jeho prospech. Za ďalšiu dôležitú a žalovanými zamĺčanú považoval informáciu o tom, že v júli 2017 B. a C. postúpili pôžičky poskytnuté do projektu Carlton na ich obchodného partnera zo spoločnosti ESET, O. O., t. j. v čase publikovania rozhovoru B. a C. mu nielenže nezaplatili odplatu za prevody obchodných podielov, ale ich poskytnuté pôžičky sa im vrátili, no napriek tomu ovládli spoločnosť ADSP a CP. Ak by mal čitateľ túto informáciu, hodnotil by ho inak. V písomnom vyjadrení zo dňa 8.2.2023 žalobca identifikoval spolu 15 nasledovných nepravdivých informácií a negatívnych hodnotiacich úsudkov: 1. nadpis článku: „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel“- predikujúci existenciu spáchania trestného činu krádeže bez existencie relevantných skutočností, ktoré by dokazovali právoplatné odsúdenie; 2. údaj o jeho asistovaní pri nákupe nehnuteľností - nepravdivé tvrdenie, nakoľko B. a C. nikdy v projekte nekupovali hotel ako nehnuteľnosť, ale obchodné podiely v spoločnosti ADSP, súčasne sa jedná aj o negatívny hodnotiaci úsudok degradujúci jeho pozíciu vo vzťahu k príprave a realizácii projektu; 3. informácie o investícii vo výške 60.000.000,- € - výška investície predstavuje hodnotu

nehnutelnosti a pohľadávky vo výške cca 106.000.000,- €, pričínal sa, že ADSP odkúpila pohľadávku banky za takmer polovičnú sumu, opomenutie čoho rovnako účelovo degraduje jeho prínos, ktorý svojou prácou, kontaktami, know-how umožnil, aby sa B. a C. dostali k podielom a pohľadávke v hodnote 106.000.000,- €; 4. odpoveď na otázku, prečo B. a C. nezaplatili 2.000,- €, v ktorej žalovaný v II. rade uviedol, že v odstúpení síce uviedol tento dôvod, avšak oni sú presvedčení, že v ňom klame, ktorá je nepravdivá s tým, že v konaní vedenom pod sp.zn. 35 Cb 161/2017 vo výpovedi zo dňa 26.4.2022 B. a C. potvrdili, že odplaty nezaplatili; 5. odpoveď žalovaného v II. rade, že jeho klienti nad vycúvaním z projektu neuvažovali - nepravdivá, čo vyplýva rovnako z konania vedeného pod sp.zn. 35 Cb 161/2017 a skutočnosť, že medzi B., C. a ním existovali vzájomné debaty o vyplatení z projektu Carlton, vnáša pre čitateľa iný možný názorový pohľad na konanie; 6. tvrdenie o tom, koľko gramov by musela mať obálka, pokiaľ by hovoril pravdu, je podľa neho v rozpore s objektívnou skutočnosťou, nakoľko reálna prax pracovníkov pošty pri prijímaní poštových zásielok preukazuje, že tvrdenia o váhe sú pracovníkmi manuálne zadávané a nastávajú prípady, kedy pošta na podacom lístku označí váhou 10 g i obálku s viacerými druhmi a stranami listín, čo dosvedčuje notárska zápisnica; 7. výrok o tom, že obsah výziev bol v rozpore s dobrými mravmi a tieto mali slúžiť na klamlivé presvedčenie o tom, že podmienky na odstúpenie splnené boli - nepravdivé a v časti výroku o rozpore s dobrými mravmi a jeho klamlivom konaní je negatívnym hodnotiacim úsudkom žalovaného v II. rade vysloveným bez reálneho právneho základu; 8. tvrdenie o existencii množstva skutočností svedčiacich o jeho zámere vybabrať s ich klientmi - negatívny hodnotiaci úsudok, ktorý bez reálneho základu hanlivým spôsobom vykresľuje výkon jeho zákonných práv pri realizácii odstúpenia od zmlúv o prevode obchodných podielov; 9. znenie otázky, že chcel za každých okolností vytlačiť C. a B. z firmy ADSP - hodnotiaci úsudok o tvrdenom negatívnom konaní, t. j. autor otázky sa stotožnil s tvrdením žalovaného v II. rade bez toho, aby použil neutrálnu formuláciu, t. j. prostredníctvom autorovho odborného renomé podsúva čitateľom ako pravdu skutočnosti nezaložené na pravde; 10. tvrdenie, že sa mal vyjadriť, že popretie jeho práva odstúpiť môže mať fatálne dôsledky aj v trestnoprávnej rovine prípadu - nepravdivé tvrdenie kontextovo účelovo postavené do roviny majúcej u laického čitateľa vyvolať dojem, že jeho odstúpenie je spojené s trestnou činnosťou; 11. tvrdenie žalovaného v II. rade „navyše, ak sa pýtate, čo by O. vytlačením našich klientov z ADSP docielil...“- negatívny hodnotiaci úsudok, kedy zákonný výkon jeho práv ho stavia do negatívnej roviny; 12. údaj o tom, že kauza pripomína pochybné transakcie z 90. rokov, keď O. nepriateľsky prevzal spoločnosť CP, nakoľko v nej pochybným spôsobom získal 92 % podiel na úkor B. a C. - autor bez ozrejmenia akýchkoľvek skutkových okolností hodnotí nešpecifikovaný proces zvyšovania základného imania v spoločnosti CP ako nepriateľský, pochybný a odkazujúci na mafiánske praktiky, neprofesionálne konanie novinára; 13. ďalšie state rozhovoru, ktorých existencia bude irelevantná, ak sa preukáže, že platne odstúpil od zmlúv o prevode obchodných podielov; 14. otázka v súvislosti s tým, že klienti žalovaného v II. rade kupovali Carlton prostredníctvom firmy, ktorá nebola právne čistá - sugestívne negatívne hodnotenie, hrubým spôsobom negatívne vplyva na jeho konanie; 15. tvrdenia o odvolaní plnomocenstva advokátskej kancelárii, hoci ich práca spočívala práve v ochrane spoločnosti CP pred vyvedením najhodnotnejšieho majetku - účelovo sa snaží v právne laickom čitateľovi navodiť dojem, že menovaná advokátska kancelária má výsadu spočívajúcu v ochrane uvedenej spoločnosti, že má právomoci na úrovni orgánu verejnej moci, čo je v rozpore s objektívnou skutočnosťou. Žalobca vyslovil názor, že ho autor článku V. S. cielene vykreslil negatívne a odlišne vo vzťahu k skôr prezentovaným informáciám (cca dva týždne pred uverejnením sporných článkov) prostredníctvom iného článku žalovaného v I. rade, o ktorých mal a mohol mať autor vedomosť a mal ich obsah zohľadniť v rozhovore so žalovaným v II. rade. Za zarážajúce a neprofesionálne označil, ak v jednom článku žalovaný v I. rade priniesie informáciu o tom, že manažoval investíciu do projektu Carlton a následne ho v krátkom časovom odstupe v inom článku postavil do pozície, že B. a C. asistoval. Navyše žalovaný v I. rade vynechal tvrdenia o prebiehajúcom obchodnom spore medzi ním a B. a C. a v článku nehovorí o pokuse o podvod, ale rovno o podvode. Poukázal tiež na článok zo dňa 17.10.2017, O. nemôže konať v mene hotela Carlton, súd vydal opatrenie a podcast V. S. zo dňa 27.11.2018, t. j. bezprostredne pred zverejnením sporných článkov, v ktorom žalovaný v II. rade ako hotový fakt prezentoval verejnosti, že klamal, spáchal podvod, podviedol B. a C.. Žalovaný v II. rade ako advokát z pozície svojej profesie mal a mohol vedieť, že o ňom prezentované informácie nie sú pravdivé, že existuje množstvo neukončených civilných a trestných konaní a jeho výroky účelovo a subjektívne ohýbajú objektívnu realitu v neprospech a na jeho ujmu. Širokej verejnosti prezentoval ako fakty tvrdenia, ktoré on používal v rámci procesnej obrany či procesného útoku v jednotlivých súdnych sporoch súvisiacich s Kauzou Carlton v jeho neprospech. Vo všeobecnosti by tak mohol bežný človek za konaním žalovaného v II. rade badať snahu o mediálnu podporu jeho procesnej pozície v sporoch, kde zastupuje svojich klientov proti nemu, či ovplyvnenie verejnej mienky

v prospech jeho klientov. Konanie oboch žalovaných, výsledkom ktorého sú sporné články, považuje za v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, a to spôsob prezentovania skutkovo izolovaných tvrdení o jeho osobe považuje za konanie, ktoré bez právneho dôvodu zasahuje do jeho osobnostných práv a je v rozpore s dobrými mravmi. Bol toho názoru, že súd na základe testu proporcionality a s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu nemôže racionálne dospieť k záveru, že konanie oboch žalovaných spadá pod ochranu slobody prejavu. Ak by sa teoreticky mala pripustiť argumentácia protistrany, že konanie každého vlastníka či spoluvlastníka kultúrnej pamiatky je predmetom verejného záujmu, tak by za verejnú osobu museli byť označovaní všetci vlastníci bytov v historických centrách miest. K pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v II. rade za rozhodujúce označil, že žalovaný v II. rade pri poskytovaní rozhovoru neposkytoval právne poradenstvo pre žalovaného v I. rade, nešlo o výkon advokácie. Poukázal na to, že jednou z foriem výkonu advokácie je výkon prostredníctvom spoločnosti s ručením obmedzeným, čo však nelimituje advokáta, aby nemohol ako fyzická osoba vykonávať samostatne vo vlastnom mene pedagogickú, výskumnú a publikačnú činnosť. Bol toho názoru, že verejné publikovanie osobných názorov advokáta nie je možné označiť za výkon advokácie, ide v takomto prípade o súkromnú osobnú aktivitu fyzickej osoby, ktorá je plne zodpovedná, ak svojimi vyjadreniami zasiahne do osobnostných práv inej osoby. Žalovaný v II. rade do svojich vyjadrení vniesol vlastné hodnotiace úsudky o jeho osobe, nebol v pozícii hovorcov B. a C. a nemôže byť jeho vyjadrenie chápané ako poskytovanie právnych služieb, ale výlučne ako činnosť fyzickej osoby. Advokátovi, to že vykonáva činnosť prostredníctvom s.r.o., nevytvára automaticky imunitu na jeho nezákonné výroky, ktoré boli uskutočnené mimo činností, ktoré vykonáva na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb (písomnej či faktickej). Je bežnou praxou, že advokáti sa vyjadrujú k rôznym otázkam verejného či súkromného života, na sociálnych sieťach alebo prostredníctvom blogov v médiách, pričom uvádzajú aktuálne a predchádzajúce pracovné pôsobiská, čo neznamená, že sa vyjadrujú v mene týchto subjektov. K namietanej koncentrácii žalobca uviedol, že v štádiu, kedy neprebehol výsluch strán a svedka S., nie je možné konanie koncentrovať, nakoľko vo výpovediach by mohli odznieť tvrdenia, ktoré by strany sporu nemali možnosť poprieť a bola by im odňatá možnosť konať pred súdom. K výške nemajetkovej ujmy uviedol, že intenzita a frekvencia jeho nepravdivých tvrdení ho oprávňovala domáhať sa samostatne ospravedlnenia, ktoré nie je dostatočným a výška uplatnenej peňažnej satisfakcie je primeraná. Obranu vo vzťahu k maximálnej výške odškodnenia podľa zákona č. 215/2006 Z.z. žiadal nezohľadňovať, nakoľko kritériá sú upravené v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Poukázal tiež na rozhodovaciu prax, ktorá dospela k záveru o tom, že v difamačných sporoch nie je nevyhnutné držať sa výslovne navrhovaného žalobného petitu. Dožadoval sa dodržania poradia ním navrhovaného dokazovania (výsluch žalovaného v II. rade, svedka S. a až na záver neho) z dôvodu potreby zabezpečiť čo najobjektívnejšie zistenie skutkových okolností tak, aby žalovaný v II. rade nemohol subjektívne reflektovať vo svojej výpovedi vyjadrenia svedka S.. V záverečnej reči namietal aj porušenie svojich procesných práv, pretože prvoinštančný súd uznesenie o nepripustení zmeny žaloby vyhlásil priamo na pojednávaní, na ktorom prebehol i výsluch svedka S., čím mu znemožnil náležitú prípravu na predmetný výsluch, keď bola narušená koncepcia ním pripravených otázok, ktoré chcel svedkovi položiť. Ak by mal vedomosť o takomto postupe súdu, pripravil by si otázky inak. Súd prvej inštancie mal dostatočný časový priestor na vydanie predmetného uznesenia v písomnej forme v primeranom čase pred pojednávaním a takýmto spôsobom nebola pre neho zachovaná päťdňová lehota na prípravu pred pojednávaním. Z procesného hľadiska nesúhlasil ani so zamietnutím zmeny žaloby, nakoľko podľa neho na strane súdu fakticky neexistovali reálne dôvody na nepripustenie jej zmeny najmä v kontexte skutočnosti, že od začiatku konania tvrdil, že predmetné články zasiahli do jeho osobnostných práv ako celok, keďže obsahovali kompiláciu veľkého množstva nepresných, účelových a nepravdivých informácií. Namietal príliš formalistický náhľad prvoinštančného súdu na predmetné podanie v rozpore s princípmi právnej istoty. Právny zástupca žalovaného v I. rade označil doterajší procesný útok žalobcu za značne neprehľadný a zmatotný. Potom, čo žalovaná strana vyvrátila relevantnosť žalobcovej argumentácie, v replike konštatoval, že je vlastne jedno, či pôvodne označené výroky sú pravdivé alebo nie. Výsledkom riadne uplatneného procesného útoku nemá byť vznik ďalšieho článku o subjektívnych pocitoch žalobcu ku Kauze Carlton. Článok označil za legitímnu realizáciu základných práv žalovaných na slobodu prejavu a slobodné šírenie informácií, ktoré sú im garantované v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky i čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Určitá miera zjednodušenia použitá v niektorých otázkach redaktora vždy vychádzala z pravdivého skutkového základu a je primeraná zrozumiteľnosti jeho obsahu nielen osobám s právnickým vzdelaním, ale aj bežným čitateľom. Namietal, že nemôže niesť zodpovednosť za výroky žalovaného v II. rade, na pravdivosť a presnosť ktorých sa vzhľadom k tomu, že sa jednalo o skúseného advokáta s dlhoročnou praxou a dlhodobo poskytujúceho právne služby spojené s hotelom

Carlton, mohol spoľahnúť. Za nemenej dôležité označil široké medializovanie kauzy okolo hotela Carlton takmer všetkými médiami na Slovensku dávno pred zverejnením článku. V rámci tejto medializácie bola verejnosť rozsiahlo informovaná o Kauze Carlton prakticky v zhodných intenciách ako v rámci článku žalovaného v I. rade, vrátane informácií o trestnom stíhaní žalobcu, ktorý pred zverejnením článku sám proaktívne na tlačových konferenciách informoval o vlastných postojoch v danej kauze. Ani nepreukázal na základe čoho dospel k záveru, že tvrdená nemajetková ujma na osobnostných právach má byť práve a len výsledkom zverejnenia článku žalovaného v I. rade. Vo vzťahu k opísaným následkom uviedol, že z mailu od organizátorov plesu v opere nevyplýva žiadna zmienka o článku žalovaného v I. rade, úryvok z konverzácie v anglickom jazyku na WhatsApp s údajným obchodným partnerom žalobcu je pre neúplný kontext nezrozumiteľný a rovnako z neho nie je možné vyvodiť ani priamu príčinnú súvislosť so sporným článkom. Odhliadnuc od uvedeného voči nemu uplatnená výška nemajetkovej ujmy sa javí ako mimoriadne excesívna a žalovanému v I. rade vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu si žalobca voči nemu uplatňuje desaťnásobne vyššiu náhradu ako voči žalovanému v II. rade, keď z celkových okolností je zjavné, že pôvodcom prevažnej väčšiny výrokov z článku bol práve žalovaný v II. rade. Nárok tak aj z tohto ohľadu vyznieva disproporčne a nelogicky. Vo vzťahu k návrhu na výsluch blízkych osôb žalobcu uviedol, že títo svedkovia sa objektívne nejavia ako nestranní a nezaujatí. K navrhovanému výsluchu žalovaného v II. rade namietal nezrejmé, čo by sa malo predmetným výsluchom ozrejmiť, nakoľko žalovaný v II. rade sa vyčerpávajúco vyjadril už v písomných vyjadreniach. Upustil aj od ním prvotne navrhovaného výsluchu svedka V. ku ktorému sa pripojil taktiež žalobca. Za irelevantný pre rozhodnutie vo veci označil výsluch svedkyne N., nakoľko žalobca sa pred podaním žaloby vo vzťahu k žalovanému v I. rade domáhal uverejnenia odpovede, avšak jeho žiadosti nebolo vyhovené, pretože nespĺňala zákonné, formálne a ani materiálne náležitosti. Výsluchmi svedkov nie je možné nahrádzať prostriedky procesného útoku a žalobca nemôže odôvodňovať návrhy na výsluch svedkov a strán sporu spôsobom, že z týchto výsluchov možno vystať nejaké skutočnosti, na ktorých by následne vystaval procesný útok. V reakcii na skutkovú a právnu argumentáciu nového právneho zástupcu žalobcu zhodne so žalovaným v II. rade mal za to, že sa jedná o zmenu žaloby, ktorá by v pokročilom štádiu konania nemala byť pripustená, navyš z samotného obsahu písomného vyjadrenia zo dňa 8.2.2023 je zrejmé, že výsledky doterajšieho dokazovania by nemohli byť podkladom o zmennej žalobe. Zmena právneho zástupcu a ani negatívne závery z predbežného právneho názoru nemôžu byť samy o sebe dôvodom pre legitimizáciu opísaného postupu a namietal, že žalobcom zvolený procesný postup a z neho vyplývajúca neprehľadnosť predmetu konania marí aj možnosť uplatňovať prostriedky procesnej obrany. Zdôraznil, že sporný článok nemohol zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu ako celok a žalobca nie je vo vzťahu k všetkým novooznačeným výrokom aktívne vecne legitimovaný, keďže nie všetky výroky sa ho týkajú. Poukázal na to, že rozšírenie o desať nových napádaných výrokov sa neodzrkadlilo vo výške požadovanej relutárnej satisfakcie a vo vzťahu k novonapadnutým výrokom namietal premičanie relutárnej satisfakcie. Dal do pozornosti súčasné trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. V konaní bola preukázaná pravdivosť obsahu článkov a primeranosť prípadných hodnotiacich úsudkov vychádzajúcich z relevantného a pravdivého skutkového základu a z argumentácie žalobcu vyplynula iba jeho subjektívna nespokojnosť (miestami až hypersenzitivita) s niektorými zvolenými výrazovými prostriedkami. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno a ani bremeno tvrdenia, keďže nepreukázal samotnú existenciu neoprávneného zásahu zo strany žalovaných do jeho osobnostných práv. Vo svojej výpovedi, ktorá žiadnym spôsobom neprispela k objasneniu relevantného skutkového základu, produkoval absurdné konštrukty, pre ktoré nikdy neprodukoval akékoľvek relevantné dôkazy. Výpoveď svedka S. preukázala, že informácie poskytnuté od žalovaného v II. rade si verifikoval aj z iných zdrojov. Vyslovil nepochopenie nad tým, prečo by sa žalobcovi mal ospravedlňovať prostredníctvom Denníka SME, v ktorom sporný článok nebol uverejnený a zotrval aj na námietke absencie skutkovej individualizácie údajných zásahov do osobnostných práv žalobcu. Upozornil, že Magazín PRÁVO neexistuje, je len špeciálna príloha Denníka SME s názvom PRÁVO, ktorá je neperiodickou publikáciou, preto je len na rozhodnutí žalovaného v I. rade, či túto špeciálnu prílohu ešte vydá, v nadväznosti načo označil túto časť žalobného petitu za nevykonateľnú. Žalobca navyš nepreukázal ani poníženie obsiahnuté v žalobnom petite. K doméne www.sme.sk má iný právny vzťah ako vlastnícky. Právny zástupca žalovaného v II. rade poukázal na oneskorenosť návrhov na vykonanie dokazovania vo vzťahu k intenzite nemajetkovej ujmy bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu, nakoľko posledné vyjadrenie žalovaného v II. rade sa netýkalo skutočného zásahu, resp. následkov v osobnom živote žalobcu, ale jednalo sa o okrajové vyjadrenie; žiadal preto o uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania. Preukázanie výšky nemajetkovej ujmy považoval za nehospodárne vzhľadom k nepreukázaniu neoprávnenosti zásahu a

rovnako ako nehospodárny vyhodnotil aj oneskorene navrhovaný výsluch šéfredaktorky, ktorý nemôže prispieť k objasneniu relevantných skutočností. Za nesplnené považoval podľa § 195 C.s.p. podmienky na výsluch žalovaného v II. rade. Dal do pozornosti body 59. a 60. rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.5.2022, sp.zn. 2 Cob 121/2021, z ktorých vyplýva záver o nedoručení výziev na zaplatenie odplaty. K namietanej sudcovskej koncentrácii konania vo vzťahu k tomuto rozsudku, ktorý predložil na pojednávaní konanom dňa 1.12.2022 uviedol, že sa nejedná o dôkaz, ale o prameň práva, z dôvodu ktorého túto koncentračnú námietku žalobcu považoval za nedôvodnú. Stotožnil sa s predbežným právnym názorom súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade v konaní, keď čisto hypoteticky by mohla zodpovedať za neoprávnený zásah AK RELEVANS, v mene ktorej poskytoval rozhovor ako právny zástupca B. a C.. Opodstatnenosť vysloveného predbežného právneho názoru odvodil od judikátu č. 128/2014, ktorý nebol neskoršou praxou prekonaný. Žalovaný v II. rade sa v rozhovore vyjadroval ako konateľ a managing partner AK RELEVANS, jeho výroky sa pritom bezprostredne týkali a sú neoddeliteľne späté s činnosťou tejto kancelárie, konkrétne so zastupovaním B. a C. v Kauze Carlton. Samotný redaktor S. v texte článkov opakovane uviedol, že žalovaný v II. rade mu poskytol rozhovor v mene advokátskej kancelárie. Rovnaký záver vyplýva z celého kontextu rozhovoru a viacerých výrokov žalovaného v II. rade, ktorý hovorí o súdnych konaniach, v ktorých B. a C. zastupuje AK RELEVANS, nie žalovaný v II. rade ako samostatný advokát. B. a C. v potvrdeniach potvrdili, že pokyn na poskytnutie rozhovoru udelili advokátskej kancelárii ako právnickej osobe, pričom žalovaný v II. rade sa mal vyjadrovať „iba“ v jej mene. V potvrdeniach tiež menovaní uviedli, že za účelom poskytnutia rozhovoru zbavili povinnosti zachovávať mlčanlivosť advokátsku kanceláriu ako právnickú osobu, ktorá je právnym zástupcom v Kauze Carlton, ktorá bola ústrednou a jedinou témou rozhovoru. Nakoľko predmetné potvrdenia boli vystavené v januári 2019, nemožno ani hypotetizovať o ich účelovom prispôbení. Nesúhlasil s formalistickou argumentáciou žalobcu v tomto smere, ktorá je v rozpore s judikatúrou aplikovateľnou na danú vec, keďže nie je dôležité či je názov kancelárie uvedený aj pri nadpise článkov, alebo či článok obsahuje výslovné konštatovanie, že JUDr. G. sa vyjadruje v jej mene. Poskytnutie rozhovoru zo strany žalovaného v II. rade nebolo ani excesom, pretože jeho výroky neoddeliteľne súviseli s činnosťou advokátskej kancelárie. Nepravdivo exces odvodzuje od údajného porušenia mlčanlivosti, keď B. a C. zbavili advokátsku kanceláriu tejto povinnosti a toto zbavenie sa vzťahuje taktiež na žalovaného v II. rade, ako jej konateľa a managing partnera. Nesúhlasil s tým, že poskytnutie rozhovoru žalovaným v II. rade bolo jeho súkromnou aktivitou, pretože aj z kontextu a jeho výrokov je zrejme, že hovoril o zastupovaní B. a C.. Neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaný v II. rade nebol v pozícii hovorcov uvedených, nakoľko článok bol poskytnutý na ich výslovný pokyn a v mene advokátskej kancelárie, ktorá ich zastupovala. Celá protiargumentácia žalobcu v tomto smere je nedôvodná, nakoľko je splnená podmienka vecnej, časovej a miestnej súvislosti s činnosťou právnickej osoby. Preto napokon ani nepovažoval za dôležité, či sa poskytnutie rozhovoru považuje za poskytovanie právnych služieb alebo nie. Neobstojí ani argumentácia o nepravdivosti tvrdení, či kriminalizovaní žalobcu. Naviac, posúdenie pravdivosti tvrdení či primeranosti hodnotiacich úsudkov nemá vplyv na to, či rozhovor súvisel s činnosťou advokátskej kancelárie alebo nie, t. j. či došlo k excesu. Vzhľadom na povinnosť súdu aj bez návrhu skúmať vecnú legitímáciu sporových strán, nemožno mu vytknúť, že sa touto zaoberal bez námietky žalovanej strany. K spôsobu získania informácií, ktoré poskytol uviedol, že je súčasťou tímu, ktorý sa v mene advokátskej kancelárie angažuje pri zastupovaní B. a C. a informácie sa týkali tohto zastupovania. Upozornil, že prejednávaný prípad nie je v zmysle súdnej praxe považovaný za prípad, kedy sa nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy na osobnostných právach. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu po zmene právneho zástupcu namietal, že žalobca týmto podaním napádal nové, doposiaľ nenamietané výroky a doplnil žalobu o nové skutočnosti, čo predstavuje zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 C.s.p. bez ohľadu na to, že žalobný petit zostáva zachovaný. Vo vzťahu k pôvodne namietaným výrokom bolo vykonané rozsiahle dokazovanie listinnými dôkazmi a na ne nadväzujúce početné vyjadrenia sporových strán, v nadväznosti na čo žiadal zmenu žaloby podľa § 143 ods. 1 C.s.p. nepripustiť. Rozpory medzi B. a C. a žalobcom, ktoré nastali pred pokusom o extrémne nevýhodný prevod a ovládnutie spoločnosti Carlton, nepochybne nemôžu mať žiaden vplyv na pravdivosť skutkových tvrdení a primeranosť hodnotiacich úsudkov v uvedených v článkoch. Irelevantné sú aj výroky z iných novinových článkov a podkastov týkajúcich sa Kauzy Carlton, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Za nenáležitý označil argument žalobcu, že uvedenie informácií o predchádzajúcich jeho sporoch s B. a C. a o postúpení pohľadávok na vrátenie pôžičiek poskytnutých do projektu by mali ospravedlňovať jeho kroky, resp. zabezpečiť pozitívnejšie vnímanie žalobcu. Prevod hotela za označených podmienok by podľa neho aj priemerný čitateľ vnímal negatívne a nič na tom by nezmenili ani doplňujúce informácie. S poukazom na skoršiu vedomosť žalobcu o obchodných sporoch a postúpení pohľadávky (najneskôr v júni 2018 o tom vedel,

keď to spomenul v jednej z jeho žalôb), žiadal uplatniť sudcovskú koncentráciu konania. Zhodne so žalovaným v I. rade vo vzťahu k novým výrokom namietal premlčanie nároku na finančnú satisfakciu. Vo vzťahu k napadnutému nadpisu článku, tento podľa neho, ako aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 340/2009) treba vnímať v kontexte celého článku a s prihliadnutím na funkciu nadpisu, ktorou je upútanie pozornosti a záujmu čitateľa, aby si článok prečítal a až na tomto základe si osvojil tlačou ponúkané informácie. Treba preto tolerovať v konaní o ochrane osobnosti, že sa v nadpise objavujú expresívnejšie a provokujúce, či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky. Súd musí zohľadniť organickú väzbu medzi titulkom a vecným obsahom, inak by pri izolovanom posudzovaní väčšinu titulkov bolo potrebné kvalifikovať ako skutkové tvrdenia, hoci skutočným zámerom bolo prostredníctvom nich upútať pozornosť čitateľov na článok, ktorý poskytuje informácie vo forme hodnotiacich úsudkov. V konaní vedenom pod sp.zn. 35 Cb 161/2017 na pojednávaní konanom dňa 26.4.2022 hovoril jeho klient o jeho ponuke, keď žalobcu chcel z projektu vyplatiť, nie naopak. Jeho klienti nikdy neuvažovali o vycúvaní z projektu. Zdôraznil, že v čase poskytnutia rozhovoru existovalo aj prvoinštančné rozhodnutie súdu, ktorý sa s touto argumentáciou celkom stotožnil a žalobcova verzia nezodpovedá bežnému chodu vecí. Pravdivosť výroku, že popretie práva odstúpiť môže mať fatálne následky i v trestnoprávnej rovine prípadu vyplýva z vyjadrenia samotného žalobcu zo dňa 27.7.2018 vo veci vedenej pod sp.zn. 23 Cb 136/2017. S námietkou žalobcu o porušení jeho procesných práv v dôsledku rozhodnutia o zmene žaloby až na pojednávaní sa nestotožnil s poukazom na ustanovenie § 142 C.s.p., pričom súd prvej inštancie nebol povinný žalobcovmu návrhu vyhovieť a tento musel rátať aj s možnosťou o zamietnutí tohto návrhu, preto mal prispôbiť otázky na svedka S.. Žalobca využil možnosť klásť svedkovi otázky v súvislosti s pôvodne namietanými výrokmi a akékoľvek úvahy o porušení jeho procesných práv sú nemiestne.

3.1. Súd prvej inštancie po právnej stránke rozsudok odôvodnil čl. 8, § 142 ods. 1, § 143 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, ods. 2, § 153 ods. 1, ods. 2, § 167 ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 179, § 191 ods. 1, § 204 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), čl. 8 ods. 1, čl. 10 ods.1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7, čl. 11 Charty základných práv Európskej únie, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 26 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 420 ods. 2, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 15 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v čase poskytnutia rozhovoru, dôvodiac tým, že v konaní nebola preukázaná existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach v príčinnej súvislosti s rozhovorom publikovaným v printovej forme v špeciálnej prílohe denníka SME, magazín PRÁVO a v online forme na www.sme.sk. Vo vzťahu k žalovanému v II. žalobu vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní. Poukázal na inštitút ochrany osobnostných práv, podmienky neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti a prostriedky osobnostnoprávnej ochrany. Uviedol, že žalobca sa po pripustení zmeny žaloby voči žalovaným v I., II. rade domáha titulom ochrany osobnosti uverejnenia ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- € voči žalovanému v I. rade a vo výške 10.000,- € voči žalovanému v II. rade v súvislosti s článkom uverejneným dňa 30.11.2018 s názvom „Na toto Vás nepripraví žiadne Due Dilligence“ v prílohe denníka SME s názvom PRÁVO a v online podobe na www.sme.sk <<http://www.sme.sk>>s názvom „Ako sa esefákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“, ktorými malo byť podľa neho neoprávnene zasiahnuté do jeho práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v súkromnom i profesijnom živote. Medzi stranami nebola sporná publikácia oboch článkov v printovej a online forme, ktoré sú rozhovorom žalovaného v II. rade právne zastupujúceho p. B. a C. v sporoch so žalobcom, s už bývalým redaktorom žalovaného v I. rade V. S.. Spornou nebola ani skutočnosť, že žalovaný v I. rade je vydavateľom špeciálnej prílohy denníka SME a že obsah predmetného redakčného interview zverejnil aj na svojej webovej stránke www.sme.sk. <<http://www.sme.sk>> V konaní bola sporná otázka, či boli naplnené všetky znaky neoprávneného zásahu do osobnostných práv v príčinnej súvislosti s publikovanými článkami a vyjadreniami žalovaného v II. rade, či žalobca požíva status verejne známej osoby majúci vplyv na posudzovanie oprávnenosti zásahu do jeho osobnostných práv a v neposlednom rade pravdivosť napádaných skutkových tvrdení a primeranosť vyslovených hodnotiacich úsudkov, ako aj dôvodnosť a výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaný nárok posudzoval podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka bez ohľadu na odvolávanie sa sporových strán aj na znenie tlačového zákona, nakoľko predmetom konania nebol nárok na uverejnenie opravy a odpovede. K vecnej legitímácii sporových strán dôvodil, že žalobca, ako fyzická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola neoprávnene poškodená na občianskej a profesnej cti, je aktívne vecne

legitimovaný na podanie reštitučnej a satisfakčnej žaloby. V nadväznosti na ním konštatovanú aktívnu vecnú legitímáciu je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá bola v konaní sporná aj to, či možno na žalobcu pri posudzovaní (ne)oprávnenosti zásahu nazerať ako na osobu tzv. verejného záujmu, ktorá titulom svojho postavenia musí „strpiet“ väčší záujem verejnosti a médií. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi preferuje širší výklad tohto pojmu a medzi verejne známe osoby okrem verejných činiteľov, osôb zastávajúcich verejné funkcie radí aj tie, ktoré sa svojou činnosťou dostali do predmetu záujmu médií (napríklad medzi inými aj športovci, umelci, ľudia zo showbiznisu, podnikatelia). V danom prípade dospel k záveru, že žalobcu možno kvalifikovať ako osobu tzv. relatívneho verejného záujmu, čo vyvodil hneď z viacerých skutočností. Žalobca sa vo svojej argumentácii snažil pozornosť súdu upriamiť na súkromnoprávnu rovinu jeho obchodnoprávných sporov s p. B. a C.. Verejný záujem vo vzťahu k jeho osobe a Kauze hotela Carlton, v príčinnej súvislosti s ktorou sa medializovali namietané informácie o žalobcovi, je daný predovšetkým vo vzťahu k trestnoprávnemu rozmeru tejto kauzy, keď je nepochybné a verejne známe, že identické skutkové konanie ako je predmetom obchodnoprávných sporov, je predmetom posúdenia aj orgánov činných v trestnom konaní, ktoré žalobcovi vzniesli obvinenie pre pokus obzvlášť závažného zločinu a podali voči nemu aj obžalobu. Za celospoločenský možno označiť s tým spojený záujem na odhaľovaní a trestaní páchatel'ov trestných činov a informovanie médií o trestných konaniach v prípustných medziach prispieva aj k napĺňaniu preventívnej funkcie trestného práva. Do predmetu záujmu médií sa žalobca dostal aj v súvislosti s postavením osôb, s ktorými sa rozhodol spolupracovať v projekte Carlton (B.), ktoré boli už v čase ich spolupráce verejne známymi osobami, čoho si žalobca musel byť vedomý. V neposlednom rade k ním prijatému záveru v súvislosti s postavením žalobcu nasvedčuje i skutočnosť, že podnikateľský zámer žalobcu sa týkal historického hotelového komplexu v centre hlavného mesta Slovenskej republiky, ktorý ako preukázal žalovaný v II. rade výpisom z ústredného zoznamu pamiatkového fondu, predstavuje národnú kultúrnu pamiatku, na ktorú sa vzťahuje zákonné predkupné právo štátu, (ne)využitie ktorého je rozhodne vecou verejného záujmu. Za daných okolností si žalobca musel byť vedomý, že v dôsledku realizácie svojich podnikateľských aktivít s verejne známymi osobami, zameranými na najznámejší historický hotelový komplex v centre hlavného mesta, môže byť jeho konanie a správanie podrobené väčšiemu mediálnemu a verejnému záujmu. Dal do pozornosti, že sám žalobca pri odôvodnení výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy dôvodil uznávaným postavením v spoločnosti, skutočnosťou, že aj pred publikovaním sporných článkov bol dlhoročným významným podnikateľom v oblasti realít, majiteľom jednej z najväčších realitných kancelárií na Slovensku a že vzhľadom na prestíž hotela Carlton sa na projekt jeho kúpy dlhoročne pripravoval, čo sa dostáva do rozporu s jeho argumentáciou, v ktorej sa stavia do úlohy bežného podnikateľa, ktorý nemôže byť pokladaný ani za osobu tzv. relatívneho verejného záujmu. Zodpovednosť žalovaného v I. rade za obsah zverejneného rozhovoru žalobca odvodil od skutočnosti, že je vydavateľom prílohy denníka SME s názvom PRÁVO a vlastníkom domény. Žalovaný v I. rade svoju zodpovednosť spochybnil s tým, že sa jednalo o redakčné interview, čo ho však podľa názoru súdu samo osebe nezbavuje ako vydavateľa sporných článkov zodpovednosti za jeho obsah. Už zo samotného názvu redakčné interview je zrejmé zapojenie a účasť redaktora na jeho obsahu (čo potvrdil vo svojej výpovedi svedok S.), ktorý respondentovi cielene kladie otázky, formulácia ktorých môže tiež predstavovať nelegitímny zásah do osobnostných práv kritizovanej osoby. Zodpovednosť vydavateľa za publikovanie rozhovoru vo forme interview, aj pri presnom reprodukování výrokov respondenta, nevyvlúčil ani Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku zo dňa 7.2.2001, sp.zn. 30 Cdo 214/2000. Účasť žalovaného v II. rade v spore žalobca odvodzoval od poskytnutia rozhovoru a namietaných odpovedí na otázky redaktora, ktorými malo byť neoprávnené zasiahnuté do jeho osobnostných práv. Po vyslovení predbežného právneho názoru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného v II. rade doplnil, že poskytnutie sporného rozhovoru nespadá pod AK RELEVANS zazmluvnené poskytovanie právnych služieb, ale vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania zotrval na závere o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade v konaní, ktorú vyvodil z analogického použitia ustanovenia § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka. Z písomného potvrdenia Ing. B. a C. zo dňa 24.1.2019, v ktorom potvrdili zadanie pokynu pre AK RELEVANS na zodpovedanie otázok redaktora S. týkajúcich sa sporov, v ktorých ich táto advokátska kancelária zastupuje, z nadväzujúceho zbavenia povinnosti mlčanlivosti opäť AK RELEVANS, ako aj z obsahu sporných článkov, v ktorých je podaná informácia o tom, že B. a C. zastupuje AK RELEVANS a jej riadiaci partner poskytuje vysvetlenia týkajúce sa Kauzy hotela Carlton, vrátane formulácie odpovedí na žalovanému v II. rade položené otázky (v celom článku žalovaným v II. rade používané množné číslo: my argumentujeme, my tvrdíme...), vyplynula vecná, časová aj miestna súvislosť medzi poskytnutím predmetného rozhovoru a činnosťou AK RELEVANS, spočívajúcou v poskytovaní právnych služieb. Vecná súvislosť vyplýva zo

skutočnosti, že žalovaný v II. rade informuje o súvislostiach a predmete sporov, v ktorých zastupuje B. a C. AK RELEVANS (nie on ako fyzická osoba), ktorú v tejto súvislosti klienti zbavili povinnosti mlčanlivosti. Časová súvislosť vyplýva z nespornej skutočnosti, že rozhovor bol poskytovaný v čase, kedy trvalo zastúpenie uvedenou advokátskou kanceláriou a súdne spory medzi ich klientami a žalobcom. Miestna súvislosť je daná poskytovaním právnych služieb v konaní pred slovenskými súdmi a sprostredkovaním informácií na to nadväzujúcich v prílohe slovenského denníka. Skutočnosť, že žalovaný v II. rade poskytol rozhovor ako riadiaci partner AK RELEVANS, ktorá zastupuje p. B. a C. v sporoch so žalobcom, je poskytnutá už v úvode rozhovoru (žalobca v rozpore s obsahom článku tvrdí opak) a z obsahu článkov bolo tiež zrejmé, že žalovaný v II. rade prezentuje „len“ postoj a právne názory zaujaté AK RELEVANS, ako právneho zástupcu p. B. a C. v sporoch so žalobcom a vypovedá tiež o skutkových tvrdeniach, ktoré boli advokátskej kancelárii poskytnuté samotnými klientami (napríklad „prevod hotela považujeme za nezákonný a neoprávnený“, „v trestnom konaní argumentujeme“, „na súde preukazujeme“). Irelevantné je, že táto skutočnosť vyplynula z obsahu článku a nebola zachytená priamo v jeho nadpise. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že sa nejedná o poskytovanie právnych služieb, nakoľko už aj zo samotného splnenia predpokladov vecnej, miestnej a časovej súvislosti dospel k záveru, že informovanie žalovaného v II. rade o právnej argumentácii v sporoch, v ktorých B. a C. zastupuje AK RELEVANS, je bezprostredne spojené a nadväzujúce na aktuálne poskytovanie právnych služieb podľa zákona č. 586/2003 Z.z. Z obsahu tohto rozhovoru vedeného ku konkrétnym kauzám, t. j. nie so všeobecným zameraním na vybranú právnu problematiku a spôsobu poskytnutia informácií, nebolo možné ani vyvodiť, že by sa zo strany žalovaného v II. rade jednalo o vlastnú publikačnú činnosť zameranú na prezentáciu osobného názoru na vybraný právny problém, t. j. o súkromnú aktivitu vykonávanú mimo rámca činnosti AK RELEVANS. Je nesporné, že žalovaný v II. rade vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným a podľa § 15 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. sa jedná o konanie v mene a na účet spoločnosti. Za prípadný namietaný zásah do osobnostných práv žalobcu pri splnení časovej, vecnej a miestnej súvislosti by tak neniesol zodpovednosť žalovaný v II. rade ako fyzická osoba, ale podľa § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka právnická osoba, v mene ktorej poskytoval rozhovor, ktorá je právnym zástupcom p. B. a C., ktorí ju poverili informovaním žalovaného v I. rade o prebiehajúcich súdnych sporoch so žalobcom. Uvedené neznamená, ako si to nesprávne vysvetľuje žalobca, imunitu žalovaného v II. rade vo vzťahu k obsahu poskytnutého rozhovoru, ale to, že v záujme vlastného úspechu mal za žalovaný subjekt žalobca označiť AK RELEVANS ako právnickú osobu zodpovedajúcu za prípadný neoprávnený zásah v dôsledku informovania o prebiehajúcich súdnych sporoch, v ktorých vykonáva právne zastúpenie. Podporne v tejto súvislosti odkázal na zhodné právne závery prezentované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 228/2012 publikovanom v Zbierke stanovísk tohto súdu pod č. 9/2014 (obdobne napríklad Števček, M. a kol., Občiansky zákonník I, Komentár, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, str. 1552) a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Dodal, že v danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by zo strany žalovaného v II. rade išlo o exces, teda vybočenie z výkonu jeho činnosti ako konateľa AK RELEVANS, naopak z potvrdenia p. Grunda a Hrubého zo dňa 24.1.2019 vyplýva, že na poskytnutie rozhovoru klienti dali výslovný pokyn a za týmto účelom a v súlade so zákonom č. 586/2003 Z.z. zbavili AK RELEVANS (nie žalovaného v II. rade ako fyzickú osobu) mlčanlivosti. Žalobca preto neoprávnene namietal, že žalovaný v II. rade pri poskytnutí rozhovoru vybočil zo zmluvne dohodnutého rámca práv a povinností. Pokiaľ žalobca exces odôvodňoval porušením povinnosti mlčanlivosti a verejným prezentovaním neukončených súdnych sporov, v konaní bolo preukázané, že advokátska kancelária, v mene ktorej vykonáva žalovaný v II. rade advokátsku činnosť, bola klientmi oslobodená od tejto povinnosti a za splnenia tejto podmienky platná právna úprava advokáta neobmedzuje v informovaní o prebiehajúcich súdnych konaniach. Okrajovo poukázal na to, že porušenie povinností advokáta, ktorými žalobca odôvodňoval vybočenie z predmetu činnosti AK RELEVANS, bolo na podnet žalobcu predmetom šetrenia aj SAK, ktorá tieto námietky vyhodnotila ako nedôvodné. Rovnaký záver vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného v II. rade za publikovaný rozhovor by bol dôvodný aj v prípade, ak by za týmto účelom poskytol rozhovor pre žalovaného v I. rade ktorýkoľvek zamestnanec AK RELEVANS. Uzavrel, že žalovaný v II. rade konal v mene AK RELEVANS a osobne nenesie zodpovednosť za tvrdý zásah do osobnostných práv žalobcu. Nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní predstavuje bez ďalšieho, t. j. bez potreby meritórneho preskúmania veci dôvod pre zamietnutie žaloby. Nakoľko otázka vecnej legitímácie je inštitútom hmotného práva, o ktorom rešpektujúc zásadu rovnosti sporových strán neprináleží súdu sporovú stranu informovať či poučovať a nevyhnutným následkom absencie, ktorej je zamietnutie žaloby. Nenáležitá a právne nedôvodná tak bola námietka žalobcu, že ho súd o tomto žalobnom nedostatku neinformoval a nevyzval ho na jeho

odstránenie. Rovnako neobstojí ani námietka, že súd vecnú legitímáciu skúmal i napriek tomu, že protistrana ju nesporevala. Skúmanie vecnej legitímácie ako základného hmotnoprávnemu predpokladu žaloby je úradnou povinnosťou súdu, ktorá musí predchádzať meritórnemu prieskumu každej žaloby bez ohľadu na to, či je absencia vecnej legitímácie protistranou namietaná. K pravdivosti skutkových tvrdení a primeranosti hodnotiacich úsudkov súd prvej inštanície opätovne zdôraznil, že žalobca sa celkom vágne a nelogicky už v podanej žalobe odvolával na nepravdivosť celého obsahu článkov, čím neskôr argumentoval aj pri rozhodovaní o zmene žaloby spočívajúcej vo vymedzení predmetu konania. Je však potrebné akcentovať rozdiel medzi hodnotením žalobcom označených nepravdivých skutkových tvrdení a neprimeraných hodnotiacich úsudkov v kontexte celého článku a medzi jednoznačným identifikovaním predmetu konania (bližšie bod 15. odôvodnenia rozsudku). Žalobca ako poškodený je v konaní o ochranu osobnosti povinný jednoznačne vymedziť skutkové tvrdenia, ktoré podľa neho nezodpovedajú realite, prípadne sú skresľujúco podané a hodnotiace úsudky, ktoré považuje za neprimerané. Súd je takto vymedzeným predmetom konania v kontradiktórnom sporovom konaní viazaný a v nadväznosti na poškodeným riadne identifikované rozhodujúce skutočnosti posudzuje aj prednesené návrhy na vykonanie dokazovania. Záver o tom, že bez jednoznačného vymedzenia týchto výrokov žaloba nie je spôsobilým predmetom súdneho konania zaujal aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 13.1.2011, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) II. ÚS 189/2010-49. Nesúhlasil so žalobcom ani pokiaľ v konaní označil za irelevantné, či sú napadnuté výroky pravdivé alebo nie s odvolaním sa na závery súdnej praxe, nakoľko takýto záver sa týka iných predpokladaných situácií. Neoprávnený zásah do osobnostných práv môžu síce pôsobiť podľa rozhodovacej praxe pravdivé výroky, avšak len tie, ktoré sa týkajú intímnej sféry človeka, prípadne tie, ktoré vzhľadom na svoj obsah podávajú značne skresľujúci obraz. Uvedená reakcia žalobcu na procesnú obranu protistrany tak nedopadá na prejednávaný prípad. Žalobcom označené skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, ktoré sa po pripustení prvej zmeny žaloby stali predmetom konania, posudzoval pri zohľadnení charakteru článku, ktorý nebol spravodajský s cieľom čitateľovi priniesť fakty k určitej téme a rovnako, že sa nejednalo ani o reklamu či seba prezentáciu žalovaného v II. rade, ale redakčné interview, ktorého cieľom bolo informovať o vývoji prebiehajúcich medializovaných súdnych sporov, ako už uviedol, samo osebe nevylučuje zodpovednosť žalovaného v I. rade ako vydavateľa. Prihliadol i na to, že sa jedná o článok publikovaný v magazíne PRÁVO primárne určenom nielen, ale aj právnickej obci, t. j. so zameraním sa na rozbor právnych problematík, k čomu predmetný rozhovor sledoval, keďže predstavoval sprostredkovanie právneho názoru jednej sporovej strany prostredníctvom jej právneho zástupcu na medializovanú kauzu okolo hotela Carlton, ktorá prerástla do trestnoprávnej roviny, čím tiež pritiahla verejný záujem. Verejná prezentácia procesného postoja jednej sporovej strany v neukončených súdnych konaniach vyplýva zo štylizácie samotných otázok a odpovedí, na čo žalobca nereflektoval, naopak v rozpore so zrejším obsahom článku bol toho názoru, že žalovaný v II. rade prezentoval fakty. Napríklad žalovaným v II. rade použité slovné spojenia: „v trestnom konaní argumentujeme,“ „na Okresnom súde Bratislava I sa domáhame,“ „my sme presvedčení...,“ „na súde preukazujeme...,“ „my naopak tvrdíme...,“ „v súdnom konaní sa posudzuje platnosť odstúpení...“ Žalovaný v II. rade tiež vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I, ktorým uznesenie o zvýšení základného imania vykonané Hvozdčarom v prospech žalobcu, vyhlásil za neplatné informoval aj o tom, že rozhodnutie nie je právoplatné a žalobca proti nemu podal odvolanie. K stanovenému cieľu smerovali taktiež otázky redaktora, ktorý žalovaného v II. rade žiadal o vysvetlenie ich tvrdení a argumentácie v spore. Pokiaľ žalobca obom žalovaným vytýkal informovanie o prebiehajúcich sporoch, je potrebné uviesť, že úlohou tlače je aj informovanie verejnosti o prebiehajúcich súdnych konaniach a ich komentovanie za predpokladu rešpektovania určitých hraníc a neohrozenia riadneho chodu spravodlivosti, čo platí predovšetkým vo vzťahu k živým sporom a čo v danom prípade zostalo zachované. Táto úloha tlače nepochybne prispieva k verejnosti konania garantovanej čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 C.s.p. (obdobne rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci News Verlags GmbH & CoKG proti Rakúsku zo dňa 11.1.2000). Žalobca pritom v konaní netvrdil, že by z niektorého v rámci prebiehajúcich súdnych sporov bola vylúčená verejnosť, ktorá má prístup k pojednávaniam, na ktorých by sa rovnako mohla oboznámiť s procesným útokom a obranou strán a ich právnych zástupcov, ktorých na rozdiel od súdov a orgánov činných v trestnom konaní normatívna právna úprava po zbavení povinnosti mlčanlivosti klientom neobmedzuje pri poskytovaní týchto informácií. Zohľadniteľnou je aj skutočnosť, že na strane respondenta (žalovaného v II. rade) odbornú problematiku vysvetľovala právne erudovaná osoba, u ktorej možno predpokladať vyššiu obozretnosť pri vyrieknutí hodnotiacich záverov. Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o právneho zástupcu priamo účastného jednotlivých súdnych konaní, o stave ktorých informoval

v rozhovore, na ktorého sa v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. viaže povinnosť postupovať čestne, svedomito a s odbornou starostlivosťou, prisvedčil obrane žalovaného v I. rade, že novinár sa vzhľadom na prezumovanú dôveryhodnosť a autentickosť zdroja mohol na neho vo vyššej miere spoľahnúť. Svedok V. S. vo výpovedi navyše potvrdil, že sa neobmedzil len na oslovený zdroj informácií, ale informácie čerpal a overoval aj z iných zdrojov, v záujme ochrany ktorých nemohol všetky identifikovať. Vo vzťahu k záverom šetrenia SAK v súvislosti so žalobcom podanou sťažnosťou uviedol, že SAK ako stavovská organizácia posudzovala advokátsku etiku, jej zachovanie a rešpektovanie interných stavovských predpisov. Súd v konaní o ochranu osobnosti nie je viazaný závermi, ktoré prijala a tieto neboli rozhodné pre posúdenie danej veci. Irelevantná je argumentácia žalobcu o tvrdenom ušlom zisku, nakoľko predmetom konania nie je nárok na náhradu škody, ale posudzovanie dôvodnosti reštitučnej a satisfakčnej žaloby ako prostriedkov osobnostnoprávnej ochrany. K jednotlivým namietaným výrokom prvoinštančný súd konštatoval nasledovné: „Pri nákupe hotela Carlton asistoval C. a B. majiteľ bratislavskej realitnej kancelárie ARTHUR I. O.“: Žalobca vzhľadom na jeho osobnostný vklad namietal a za dehonestujúce považoval použitie termínu „asistoval.“ Súhlasil s obranou oboch žalovaných, že v článku je riadne priznaná aj účasť žalobcu v projekte Carlton, a neobstojí preto tvrdenie žalobcu o opaku. Zo žalobnej argumentácie je zrejmé, že vo vzťahu k tomuto výroku žalobca žalovaným v I., II. rade vyčíta, že opomenuli, resp. nedostatočne vyzdvihli jeho peniazmi neoceniteľnú účasť na projekte, roky skúseností a prípravu, čo objektívne nemožno kvalifikovať ako neoprávnený zásah do jeho imateriálnej osobnostnej sféry spôsobilý mu privodiť vážnu ujmu či dehonestovať jeho osobu. Informácia o asistencii pri kúpe hotela bez ohľadu na bežný výklad tohto pojmu, sama osebe nie je informáciou v značnej miere umožňujúcou znížiť vážnosť a dôstojnosť žalobcu v spoločnosti, o to viac vo svetle ďalších, ďaleko vážnejších skutkových okolností prípadu. „Vďaka tomu mal obchodný podiel vo firme ADS“: Rovnako ako v prípade predchádzajúceho slovného vyjadrenia, ani toto tvrdenie nepovažoval za neoprávnený zásah do osobnostnej sféry žalobcu, ktorý by bol vo svetle celej kauzy spôsobilý privodiť mu značnú ujmu na osobnostných právach. Ako už uviedol, predmetom ochrany osobnosti nie sú menej závažné verbálne nezrovnalosti a akákoľvek nespokojnosť kritizovanej osoby nad použitým slovným výrazom. Súdna prax dospela k záveru, že z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby sa celkové znenie nepriečilo pravde. V danom prípade je v článku opísaná východisková situácia pri kúpe hotela Carlton a z tohto celkového opisu (poznámka súdu, nie izolovaného výkladu ponúknutého žalobcom) nemožno vyvodiť záver o tom, že by žalobca nebol už pred kúpou hotela spoločníkom ADSP. Naopak zo žalovanému v II. rade položenej otázky „Komu patrila ADSP pred investíciou do Carltonu?“ a odpovede na ňu bolo čitateľovi reprodukované, že uvedená spoločnosť pôvodne patrila žalobcovi a B. a C. kúpili od neho obchodné podiely. „O. sa pokúsil spoločnosť Carlton Property a jej spoločníka (ADS Property) poškodiť, pripraviť ju o najhodnotnejší majetok.“: Žalobca tento hodnotiaci úsudok celkom zavádzajúco vytrhol z kontextu a nenáležite mu pripísal závažnejší význam, keď úvod spornej vety znie: „v trestnom konaní argumentujeme, že prevodom nehnuteľností sa O. pokúsil“; predmetné výrazové spojenie nie je prezentované ako vecné konštatovanie faktu, ale subjektívny názor právneho zástupcu B. a C., čo je čitateľovi priznané. Skutkový základ legitimujúci žalovaného v II. rade vysloviť takýto hodnotový záver je rovnako v článku dostatočne a vecne objasnený, preto ani táto kritika žalobcovho konania nijako nevybočuje z realizácie slobody prejavu. „Išlo o investíciu v hodnote asi 60.000.000,- €. Páni B. a C. poskytli z vlastných prostriedkov približne polovicu...O. neinvestoval žiadne vlastné finančné prostriedky.“: Aj v tomto prípade je jasne objasnená výška financií investovaných B., C. a S., a.s. a rovnako je súčasne uvedené, že žalobca sa zapojil personálne. Žalobca skutočnosť, že by B. a C. poskytli financie vo výške 30.000.000,- € na kúpu hotela nesporeoval, namietal že sa jednalo „len“ o pôžičku v takej výške pre spoločnosť ADSP, čo samo o sebe nemožno hodnotiť ako nepravdivý údaj. Pokiaľ žalobca namietal nepravdivosť skutkových tvrdení o výške investícií vo vzťahu k jeho osobe, v konaní nepreukázal svoj finančný vklad vo výške 25.000,- € do kúpy hotela. Dodal k rozloženiu dôkazného bremena, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie nemožno od žalovaných v I., II. rade požadovať preukázanie neexistentnej skutočnosti (ich tvrdenia o tom, že peniaze v sume 25.000,- € neboli žalobcom investované do kúpy hotela Carlton). V tejto súvislosti sa stotožnil s obranou oboch žalovaných, že ani prípadný finančný vklad do projektu v hodnote 25.000,- €, resp. opomenutie tejto informácie by s prihliadnutím na výšku celkovej investície poskytnutej B. a C. (poznámka súdu bez ohľadu na právnu formu tohto vkladu) a výšku úveru, za ktorý sa zaručili, vážnym spôsobom neskresľovalo pohľad čitateľa na rozloženie financovania projektu. Pri tomto prezentovaní skutkových okolností potom článok necháva na čitateľovi, čo vyhodnotí ako väčšiu účasť. „Po roku sa ukázalo, že pán O., svojich obchodných partnerov v podstate podviedol“: Z kontextu článku i použitého spojenia je v podstate zrejmé, že sa jedná o subjektívny

hodnotiaci úsudok vyslovený redaktorom reagujúci na vzájomné vzťahy žalobcu a B. a C. vo význame mu pripisovanom v bežnej komunikácii, t. j. v bežnom hovorovom žargóne (nekonal v rámci vzájomnej dohody) zjemnený slovom „v podstate“. Predpokladom pre vyslovenie tohto hodnotiaceho záveru bola už samotná zmluva o prevode hotela, zmluvné podmienky, o obsahu ktorých žalovaný v II. rade v zhode s obsahom zmluvy informoval a skutočnosť, že žalobca uzatváral zmluvu o prevode tak za predávajúceho, ako aj za kupujúceho a bez vedomosti obchodných partnerov, resp. bez súhlasu valného zhromaždenia CP, ktorý vyžadoval čl. 11 písm. b/ Spoločenskej zmluvy CP. Za opísaného skutkového stavu, ktorého nepravdivosť nebola v konaní preukázaná, sa jedná o legitímne vyslovenie vlastného úsudku na danú vec. Pokiaľ sa žalobca snažil presvedčiť o zmene náhľadu čitateľa na jeho konanie v prípade objasnenia existencie pôvodných nepísaných dohôd medzi ním a p. B. a C. uviedol, že hodnotový záver žalovaného v II. rade je prezentovaný vo vzťahu k vyhodnoteniu iných skutkových tvrdení, ktorých pravdivosť bola v konaní preukázaná, v dôsledku čoho nenáležite vyznievajú ospravedlnenia protispoločenského konania iným protispoločenským konaním (výrok žalobcu vo vyjadrení zo dňa 3.2.2020: „neštandardná situácia si vyžaduje neštandardné riešenia“). „O. sa pokúsil previesť hotel, kancelárie a pozemky v podstate na samého seba za nápadne nevýhodných podmienok. Extrémne nevýhodné podmienky...kúpnu cenu znížil na 15.500.000,- € plus DPH...“: Žalovaná strana predložila množstvo dôkazov, ktoré dostatočne preukázali pravdivosť hodnotového záveru, že prevod ku ktorému nedošlo v dôsledku neúspechu v katastrálnom konaní, nebol výhodný pre spoločnosť a nebol v jej záujme, ani nemohol byť ekonomicky racionálnym riešením krízy spoločnosti, ako sa snaží presvedčiť žalobca, nakoľko ak boli nehnuteľnosti predané výrazne pod ich trhovú hodnotu, o čom svedčia predložené znalecké posudky (č. 100/2016, č. 90/2017, ohodnocujúce hotel a súvisiace nehnuteľnosti na sumu vyššiu ako 70.000.000,- €), tak majetok spoločnosti, ktorý by sa predajom pretransformoval na finančný kapitál, by sa v konečnom dôsledku zmenšil. Žalovaným v II. rade poskytnuté informácie o zmluvných podmienkach žalobcom dojednaného prevodu, majú pravdivý skutkový základ v predloženej zmluve. Hodnotiacemu záveru, že sa jednalo o nevýhodné podmienky nasvedčuje aj celý rad ďalších skutočností, na ktoré poukazoval žalovaný v II. rade (kolízia záujmov na strane kupujúceho a predávajúceho, splatnosť a podhodnotená výška kúpnej ceny, nezabezpečenie úhrady kúpnej ceny v značnej výške, nezískanie súhlasu valného zhromaždenia). Žalobcom poskytnuté vysvetlenie ani len nespochybnilo toto tvrdenie o nevýhodných podmienkach dojednaných žalobcom pri prevode vlastníckeho práva k hotelu v prospech spoločnosti Arthur Consulting, a.s. Vychádzajúc zo samotného obsahu zmluvy o prevode nehnuteľností nemožno za nepravdivý, resp. zamlčaný považovať údaj o tom, že kúpna cena hotela mala pozostávať tiež z prevzatia záväzku, nakoľko iba z obsahu samotnej zmluvy to nemožno vyvodiť a žalobca nepreukázal, že by zo strany financujúcej banky došlo k súhlasu s prevzatím záväzku. Nepoňatie tejto informácie do článku, svedkom Valčekom riadne zdôvodnené, tak nemožno považovať za účelovú snahu žalovaného v II. rade skresliť celkový dojem na danú vec a narušiť objektivitu rozhovoru. Prisvedčil obrane žalovaných v I., II. rade i v tom, že aj pri zohľadnení výšky záväzku 32.000.000,- €, by kúpna cena predstavoval sumu 47.500.000,- €, teda výrazne nižšiu ako bolo znalecké ocenenie, čo bolo konštatované v znaleckom posudku č. X/XXXX, vypracovanom dňa 22.10.2019 pre účely trestného konania. Žalobca prezentoval vlastné subjektívne tvrdenia, z ktorých vyvodil záver, že k prevodu nehnuteľností nemalo dôjsť za nápadne nevýhodných podmienok. Z predložených listinných dôkazov (napríklad znalecké posudky) a skutočností zistených vykonaným dokazovaním ale nie je možné si jeho záver osvojiť bez toho, aby prejudikoval, resp. zasahoval do posudzovania trestnoprávnej roviny sporu, čo nie je predmetom tohto konania ani v jeho právomoci. Predložené listinné dôkazy v spojení s podaním obžaloby na žalobcu dávajú dostatočný podklad pre vyriešenie prezentovaného hodnotiaceho úsudku o neprimeraných a jednostranne nevýhodných podmienkach prevodu hotela Carlton. Nakoniec k záveru o nevýhodných zmluvných podmienkach a značnej podhodnotenosti ceny došiel i dozorový prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry v uznesení zo dňa 22.1.2018, č.k. VII/2Gv 270/17/1000-13, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu a jeho manželky voči uzneseniu o vznesení obvinenia. „Kto je v kauze obvinený: O. a jeho manželka R. G., ktorá bola v rozhodnom čase tiež konateľkou spoločnosti Carlton property.“: Žalobca titulom neoprávneného zásahu celkom nelegitímne namietal i zverejnenie informácie o tom, že mu bolo vznesené obvinenie, nakoľko žalovaná strana preukázala, že v čase poskytnutia rozhovoru a publikovania článkov sa jednalo o verejne známu informáciu, ktorú verejnosti poskytli už skôr iné médiá a ktorej pravdivosť potvrdil aj samotný žalobca. Tento navyše nikdy nespochybňoval, že bol a aj je v súčasnosti trestne stíhaný v súvislosti s danou vecou, o čom sám informoval na tlačovej konferencii. Vychádzal z toho, že žalobca neurobil sporným tvrdenie oboch žalovaných a svedka S. o tom, že informácia o vznesení obvinenia bola medializovaná už dňa 27.11.2017 týždenníkom TREND, že k vznesenému obvineniu sa proaktívne vyjadroval on sám na ním zvolanej tlačovej konferencii dňa 26.1.2018, t. j. pred vydaním

sporných článkov. Pokiaľ preto sám žalobca iniciatívne poskytol túto informáciu o vznesení obvinenia do verejného priestoru, nemôže jej prevzatím odôvodňovať neoprávnenosť zásahu zo strany žalovaných v I., II. rade. Je nepochybné, že prebiehajúce trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný a profesijný život obvineného, zasahuje do jeho cti, dobrej povesti, teda ústavne chránených ľudských práv. Vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie súhrnu osobnostných práv je legitimované verejným záujmom na ochrane spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti. Preto z toho dôvodu nemožno podľa jeho názoru trestnoprávnu zásadu prezumpcie neviny účelovo absolutizovať tak, ako sa to aj napriek už uvedenému snaží žalobca. Pri posudzovaní oprávnenosti zásahu do osobnostných práv v súvislosti so zverejnením informácií o trestnom stíhaní osoby je z pohľadu súdu potrebné posúdiť, či obmedzenie osobnostného práva zodpovedá a je primerané uvedenému verejnemu záujmu. Obsah sporného článku v súvislosti s touto informáciou nijako nezavádza a vo vzťahu k trestnému konaniu sa obmedzuje výlučne na informovanie o procesnom postavení žalobcu v rámci trestného konania, t. j. že je voči nemu právoplatne vznesené obvinenie pre pokus obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku v spolupáchateľstve, čo v žiadnom prípade neporušuje základný trestnoprávny princíp prezumpcie neviny. Navyše z argumentácie, resp. odpovedí žalovaného v II. rade je opätovne aj v tejto súvislosti zrejmé, že čitateľovi prezentuje vlastný právny názor na vec a vlastnú argumentáciu, ktorou dôvodil v jednotlivých súdnych sporoch so žalobcom. Žalobca preto v dôsledku subjektívneho výkladu nedôvodne tvrdí, že z článku vyplýva, že sa dopúšťa trestnej činnosti. Na uvedenom nič nemení ani termín právoplatne obvinený, ktorý podľa žalobcu neexistuje. V tejto súvislosti dodal, že obvinenie sa v trestnom konaní vznesie uznesením orgánu činného v trestnom konaní, voči ktorému je prípustná sťažnosť a právoplatnosť nadobudne buď márnym uplynutím lehoty na podanie sťažnosti alebo zamietnutím včas podanej sťažnosti, teda až vtedy je vznesenie obvinenia právoplatné. Vo veci nebolo sporné a žalovaná strana preukázala, že v čase publikovania článku bolo už o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodnuté, takže preukázala, že aj toto skutkové tvrdenie je založené na pravdivej skutkovej informácii, už skôr verejne publikovanej a sprostredkovej širokej verejnosti. Žalobca nespороval, že to nebol žalovaný v I. rade, ktorý ako prvý priniesol túto informáciu verejnosti. Žalovaná strana v sporných článkoch nepodsúva verejnosti informácie o tom, že žalobca bol odsúdený, uznaný za vinného či vinný zo spáchania trestného činu, naopak po dôslednom prečítaní článku musí byť aj priemernému čitateľovi zrejmé, že v tejto veci je voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, predmetom ktorého bude posúdenie, či došlo alebo nedošlo k spáchaniu pokusu trestného činu, z ktorého je žalobca obvinený. O opačnom závere nesvedčí ani hodnotiaci úsudok vyslovený v nadpise článku „Ako sa esetákom pokúsili ukradnúť hotel Carlton (rozhovor)“, ktorého cieľom, ako potvrdil svedok V. S., bolo prilákať čitateľa. Rovnako v obsahu článku použitý termín „podviedol“ nemožno v celom kontexte stotožňovať s jeho trestnoprávnym významom. Ak žalobca vo svojej výpovedi poukazoval na neoprávnenosť trestného stíhania argumentujúc, okrem iného, aj súladom ním vykonaných krokov so zákonom, ktorý je predmetom preverovania v trestnom konaní, hodnotenie tejto otázky neprináleží súdu a jej zodpovedanie nie je pre účely rozhodnutia tejto veci relevantné. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že pokiaľ žalobca ako nepravdivú, prípadne neprimerane hodnotiacu označil aj odpoveď žalovaného v II. rade na otázku o skutočnej hodnote nehnuteľností, túto vo svojom procesnom útoku neodôvodnil a obmedzil sa na prezentovanie vlastného názoru na cenu hotela a jej výhodnosť. Z rovnakého dôvodu neposudzoval ani žalobcom označenú otázku redaktora, či sa podarilo prevod hotela a ďalších nehnuteľností zastaviť, odpoveď na otázku, kedy sa B. a C. dozvedeli o predaji nehnuteľností, odpoveď žalovaného v II. rade na otázku, prečo jeho klienti nezaplatili 2.000,-€, odpoveď žalovaného v II. rade týkajúcu sa obsahu obálok, otázku redaktora prečo chcel O. za každých okolností vytlačiť jeho klientov z ADSP, spojenie predmetnej kauzy s pochybnými transakciami z 90. rokov, otázku novinára, prečo si žalovaný v II. rade myslí, že plná moc udelená C. je antidatovaná, ktorá je legitímnou otázkou na respondentu na vysvetlenie jeho argumentácie v spore, ďalej vyjadrenie novinára o tom, že novinárom sa v minulosti nepodarilo spojiť s p. C., otázku redaktora, prečo táto brzda nefungovala v tomto prípade. Vo vzťahu k týmto státiarozhovoru sa žalobca obmedzil len na prezentovanie vlastnej reakcie bez riadneho ozrejmenia tvrdeného zásahu do osobnostných práv v spojení s týmito výroky, v dôsledku čoho ich nepreskúmaval. V tejto časti procesného útoku žalobca neprípustne nahradil nevyužitú možnosť podania žaloby o uverejnenie odpovede. Poukázal na nespôsobilosť týchto otázok neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu s následkom vzniku závažnej ujmy, nakoľko žalovaný v II. rade v odpovediach zreteľne uviedol, že sa jedná o jeho argumentáciu v sporoch so žalobcom, t. j. vecne nekonštatuje skutočnosti ako fakty, pravdivosť ktorých by mohla podliehať verifikovaniu. V danom prípade obsah článku nijako nevybočil z medzí oprávnenej kritiky a prevažná väčšina napádaných tvrdení predstavujú skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť protistrana riadne v konaní preukázala. Kritiku konania žalobcu opierajúcu sa o v

článku prezentované a dôkazmi preukázané skutočnosti nemožno považovať za neoprávnenú. Nemej podstatným pri zohľadnení okolností prípadu je aj to, že skutočnosti, na ktoré žalovaný v II. rade v rozhovore poukazoval, boli a sú predmetom trestného konania a podanej obžaloby. Ak boli tieto tvrdenia následne podkladom pre subjektívny hodnotiaci záver o tom, že B. a C. boli podvedení za súčasnej vedomosti, že žalovaný v II. rade celý čas prezentoval obranu jeho klientov v sporoch, teda vlastné názory a tvrdenia, nemožno ako prehnane expresívny hodnotiť ani použitý slovník, ktorý spĺňa atribút vecnosti a zodpovedá oprávnenej kritike. Skutočnosť, že sa zo strany žalovaného v II. rade jedná o procesnú obranu či útok, prezentovanú v jednotlivých súdnych konaniach vedených za účasti žalobcu a B. a C., žalobca nesporel a o zhode procesnej argumentácie žalovaného v II. rade svedčí taktiež odôvodnenie predloženého rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 24.5.2022, sp.zn. 2 Cob 122/2021. Nemožno preto vyvodiť naplnenie podmienok neoprávneného zásahu spočívajúcom v prekročení medzi vecnej kritiky. Napadnutý článok/články neobsahujú žiadne expresívne pojmy, vecne podávajú prehľad skutkových okolností prípadu, ktoré sa dostali do roviny posudzovania orgánov činných v trestnom konaní. Ani expresívnejšie ladený titulok nemožno hodnotiť a vykladať izolovane od kontextu článku a funkcií ktoré plní, zameraných na upútanie čitateľovej pozornosti a prítiahnutie záujmu o jeho prečítanie, čím vo svojej výpovedi argumentoval aj jeho autor, svedok V.. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 18.9.2012, sp.zn. II. ÚS 340/09, zdôraznil potrebu zohľadniť organickú väzbu medzi titulkom (nadpisom) určitého článku a jeho vecným obsahom. Uviedol, že aj pri zohľadnení ochrany práva na súkromie dotknutých osôb možno vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky.

V danom prípade je potrebné si uvedomiť, že zo skutkových tvrdení prezentovaných v článku a riadne podložených listinnými dôkazmi, bez ohľadu na ich právne posúdenie, nemožno očakávať neutrálne stanovisko čitateľa, čo samo osebe v rámci realizácie ústavného práva na slobodu prejavu a jeho obsah, nebráni žalovanému v II. rade zverejniť takýto článok, nakoľko tlač nemožno obmedziť len na prezentovanie pozitívne vnímaných informácií. Zhromaždené a vykonané dôkazy neumožňujú osvojiť si subjektívne a hypotetické presvedčenie žalobcu o tom, že jeho vnímanie čitateľmi by bolo pozitívne v prípade dôslednejšieho informovania o všetkých záležitostiach danej kauzy vrátane nepísaných dohôd medzi ním a B. a C., ktoré predchádzali spornému prevodu hotela Carlton. Žalovaný v II. rade na výslovný pokyn svojich klientov a po zbavení povinnosti mlčanlivosti informoval o skutkovom základe v niektorých sporoch, v ktorom advokátska kancelária, ktorej je konateľom, zastupuje B. a C. a o ich procesnej obrane či útoku, čo nepochybne vyplýva z obsahu článku, ako aj formulácie otázok a odpovedí v publikovanej verzii rozhovoru. Na druhej strane žalobca účelovo a subjektívne vykladá niektoré termíny a slovné spojenia a pripisuje im iný ako bežne pripisovaný význam, vytrháva ich z kontextu a sám skresľuje viaceré informácie. Vo svojom procesnom útoku sa zameril na vlastný postoj a reakcie na vyjadrenia právneho zástupcu B. a C. v iných súdnych konaniach. Žaloba na ochranu osobnosti však nemá suplovať inštitút tlačového zákona v podobe uverejnenia odpovede, nemá smerovať k oprave nejasností, či byť snahou o doplnenie vlastného pohľadu kritizovanej osoby na vec a rovnako nemôže byť založená na subjektívnych pocitoch a dojmoch poškodeného. Z uvedených dôvodov je pre účely tohto rozhodnutia irelevantná argumentácia žalovaného v I. rade, v ktorej poukazoval na to, že magazín PRÁVO nie je periodickou tlačou v zmysle tlačového zákona, ktorého ustanovenia na vec neaplikoval. Žalobca mal možnosť výsledok vybavenia jeho žiadosti o uverejnenie opravy a odpovede žalovaným v I. rade, s ktorým nebol spokojný, zvrátiť osobitnou žalobou podanou v lehotách a za podmienok stanovených tlačovým zákonom. Úlohou súdu v tomto konaní nemá byť ani právne posúdenie sporov vedených medzi žalobcom a B. a C., ktoré boli predmetom rozhovoru so žalovaným v II. rade, t. j. správnosť argumentácie žalovaného v II. rade, o ktorej vo zverejnenom rozhovore informoval. Sporným článkom nemožno vytknúť ani zamlčanie podstatných informácií, ktoré by skresľovali celkový dojem a boli by spôsobilé negatívne ovplyvniť následný úsudok bežného čitateľa. Absencia žiadnej zo žalobcom označených chýbajúcich informácií nevedie k záveru o skresľujúcom charaktere článku a nevykazuje znaky podstatnosti. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať zamlčanie podstatných skutkových okolností značne skresľujúcich skutkový pohľad na vec. Naopak žalovaná strana v konaní preukázala vecný základ publikovaných údajov, ktorý aj keď v záujme svedkom S. uvedeného zostručenia článku, neobsahoval všetky žalovaným v II. rade poskytnuté údaje, nebol skreslený a umožňoval publiku na základe opísaného skutkového stavu utvoriť si vlastný hodnotiaci úsudok v súvislosti s osobou žalobcu, takže existovala dostatočná skutková základňa pre vyhlásenia žalovaného v II. rade, ktorý v článku prezentoval argumentáciu svojich klientov vo viacerých v tom čase prebiehajúcich súdnych sporoch so žalobcom. Zhrnúc uvedené, vyhodnotiac závery vykonaného dokazovania jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že ústavou a zákonom chránená sloboda prejavu sa nedostala do kolízie s chránenými osobnostnými právami

žalobcu nad zákonom povolený rozsah. V intenciách vyššie uvedeného posúdenie napádaných výrokov vo vzťahu k pasívne vecne legitimovanému žalovanému v II. rade obstojať aj v teste proporcionality. Žalovaný v I. rade ako vydavateľ denníka SME, v prílohe ktorého bol sporný rozhovor publikovaný a následne jeho obsah zverejnený aj na jeho webovom portáli www.sme.sk, požíva pri realizácii slobody prejavu privilegované postavenie. Spornými článkami informoval o verejne zaujímavej téme, ktorá v mediálnom priestore bola zviditeľnená ešte pred publikovaním týchto článkov a pritiahla záujem verejnosti jednak vzhľadom na trestnoprávny rozmer kauzy hotela Carlton, ako aj s poukazom na to, že sa týkala nakladania s historickým hotelovým komplexom v centre hlavného mesta so statusom národnej kultúrnej pamiatky, na ktorú sa vzťahuje zákonné predkupné právo štátu a tiež vzhľadom na aktérov tejto kauzy, ktorí ako verejne známi podnikatelia predstavujú osoby relatívneho verejného záujmu, vo vzťahu ku ktorým sú medze oprávnenej kritiky nastavené širšie. Sporný článok bol síce publikovaný vydavateľom denníka s celoslovenskou pôsobnosťou, ale v jeho prílohe. Na druhej strane online verzia článku sa stala pre širokú verejnosť neobmedzene prístupnou. Článok bol publikovaný v čase, kedy sa o kauzu zaujímali viaceré médiá s poukazom na už v tom čase prebiehajúce trestné konanie s ňou spojené. Z formulácie napadnutých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov bolo nepochybné, že sa jedná o jednostrannú prezentáciu procesného útoku v neukončených súdnych sporoch za použitia primeraných výrazových prostriedkov, bez hanlivých a neslušných vyjadrení a v prípade hodnotiacich úsudkov, tieto boli vyslovené na základe dostatočného skutkového základu, ktorý viedol aj k podaniu obžaloby zástupcom štátu. Z uvedeného dôvodu a v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania nevykonal dokazovanie za účelom posúdenia ďalších zákonných podmienok pre vyhovieť žalobe (existencie značnej nemajetkovej ujmy, príčinnej súvislosti medzi ňou a neoprávneným zásahom zo strany pasívne vecne legitimovaného žalovaného v I. rade, proporcionality uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy a dôvodnosťou navrhovaného ospravedlnenia). Dodal, že sa možno stotožniť aj s argumentáciou oboch žalovaných, v ktorej poukazovali na nedostatky navrhovaného reparačného petitu, t. j. textu verejného ospravedlnenia, ktoré sa vo svojom rozsahu na rozdiel ospravedlnenia v intenciách tlačového zákona, môže dotýkať tak nepravdivých, ako aj pravdivých informácií. Je povinnosťou žalobcu v konaní o ochranu osobnosti v žalobnom návrhu naformulovať presné znenie ospravedlnenia, posúdenie prípustnosti a relevantnosti, ktorého je úlohou súdu, ktorý však nesmie text ospravedlnenia opravovať ani doňho vážnejším spôsobom zasahovať. Súdna prax v záujme rozvoja difamačného práva síce pripúšťa isté zásahy, avšak aj v rozhodnutí, na ktoré v tejto súvislosti poukazoval žalobca (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.11.2020, sp.zn. III. ÚS 283/2020), sa jedná o nevýrazný minimálny zásah spočívajúci vo vypustení jedného slova („úprimne“). Za nepripustné považoval podstatné zásahy vedúce k výraznému a významovému preformulovaniu požadovaného znenia ospravedlnenia (podobne Števček, M. a kol., Občiansky zákonník I, Komentár, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, 86). Aj napriek skutočnosti, že s poukazom na zásadu hospodárnosti konania nevykonával dokazovanie zamerané na preukázanie dôvodnosti výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti dôvodil, že žalobca listinnými dôkazmi a dôkaznými prostriedkami riadne označenými v procesnom postupe podľa § 167 C.s.p. nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi označeným zásahom do práva na česť a dôstojnosť a publikovaním napadnutých článkov za situácie, kedy bolo verejne známe, že o sporoch medzi žalobcom a B. a C. už skôr informovali viaceré médiá a stále sa jedná o mediálne zaujímavú kauzu, nakoľko sa dostala aj do trestnoprávnej roviny, vo vzťahu ku ktorej je záujem novinárov legitímny. Nevykonal žalobcom opakovane navrhovaný výsluch žalovaného v II. rade, pretože žalobca v priebehu celého konania nebol schopný riadne identifikovať skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré by nebolo možné preukázať inak, vo vzťahu ku ktorým by mal žalovaný v II. rade ako strana v spore vypovedať. Žalobca tento návrh odôvodňoval všeobecne, potrebou objasnenia skutkových okolností publikovaných v inkriminovanom rozhovore a okolností súvisiacich s realizáciou rozhovoru. Žalovaný (pravdepodobne v II. rade, poznámka odvolacieho súdu) v priebehu konania písomne reagoval na všetky námietky protistrany a na podporu svojich vyjadrení predložil listinné dôkazy. Výpoveď žalovaného v II. rade nemá viesť k vysvetľovaniu jeho hodnotiacich úsudkov, čo nakoniec bolo obsahom jeho písomných vyjadrení a rovnako žalobcom navrhované dokazovanie nemá viesť k pátraniu a vyhľadávaniu skutočností svedčiacich v jeho prospech. Dôkazné prostriedky majú slúžiť na potvrdenie alebo vyvrátenie tvrdených skutočností, nie naopak. Neobstojať preto ani poukaz žalobcu na to, že v štádiu kedy neprebehol výsluch strán a svedka S. nemožno konanie koncentrovať, nakoľko by mohli v nich odznieť nové tvrdenia. Žalobca totiž pristúpil k uvádzaniu nových tvrdení a rozhodujúcich skutočností ešte pred vykonaním predmetného výsluchu a tento záver o nemožnosti využitia sudcovskej koncentrácie konania by skutočne platil, ale len a výlučne vo vzťahu k výpoveďami novozisteným skutočnostiam, čo nie je daný prípad, nakoľko konanie žalobcu nie je reakciou na nové skutočnosti, ktoré by následne vyšli

v konaní najavo. Skutočnosť, že ešte nedošlo k navrhovanému výsluchu strán a svedkov sama osebe v konaní neotvára stranám sporu možnosť bezbreho a kedykoľvek uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, keďže sa nejedná o spor zákonodarcom vylúčený z možnosti uplatnenia koncentračnej zásady, ako je tomu napríklad v prípade spotrebiteľských sporov a rovnako to neznamena, že vo fáze pred zahájením pojednávania nedošlo k zhromažďovaniu a oboznamovaniu sa s listinnými dôkazmi stranami sporu i súdom. Nakoľko žalobca je účastníkom sporových konaní, o ktorých žalovaný v II. rade v rozhovore informoval, nemožno túto jeho neschopnosť riadne viesť, procesný útok ospravedlniť ani informačným deficitom, na ktorý sa ani sám neodvolával. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že z výpovede svedka nebolo objasnené, kto uskutočnil prvý podnet na uskutočnenie rozhovoru, či žalovaný v II. rade za publikovanie článku zaplatil a rozsah materiálov predložených žalovaným v II. rade redaktorovi S., tieto skutočnosti vzhľadom na prijaté právne závery nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie veci a bol toho názoru, že odpovede na tieto otázky by neboli spôsobilé vo svetle vyhodnotenia výsledkov už vykonaného dokazovania zmeniť jeho rozhodnutie. Ako irelevantné pre rozhodnutie vo veci považoval rovnako návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne N. ako šéfredaktory žalovaného v I. rade ohľadom žiadosti žalobcu o uverejnenie odpovede, čo nepatrí do predmetu tohto konania. Vzhľadom na nepripustenie v poradí druhej zmeny žaloby, nepristúpil ani k návrhom na vykonanie dokazovania predneseným v spojení s novo namietaným rozsahom skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov (oboznámenie so zvukovými záznamami z pojednávania vo veci Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 35 Cb 161/2017, záznamami z Threemy, podcastami S.). Odhliadnuc od nepripustenia zmeny žalobného návrhu tieto návrhy na vykonanie dokazovania nemožno hodnotiť ani ako včasné, keďže ich žalobca predniesol až v priebehu konania po zmene právneho zástupcu bez toho, aby k ich skoršiemu a zodpovednému označeniu bránili akékoľvek objektívne prekážky, alebo že by tieto návrhy boli reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo až v priebehu dokazovania. Žalobca opomína elementárne zásady kontradiktórneho sporového procesu, ktoré platia pre obe strany sporu napriek tomu, že v konaní bol po celý čas právne zastúpený a o jeho procesných právach a povinnostiach, ako aj o následkoch oneskoreného uplatňovania prostriedkov procesného útoku bol v rámci postupu podľa § 167 C.s.p. poučený. Dal do pozornosti, že sporové súdne konanie, v ktorom proti sebe stoja strany sporu s kontradiktórnym záujmom na výsledku konania, je ovládané prejednacou zásadou, tzn. stranu sporu zaťažujú dve vzájomne prepojené povinnosti - povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí), neunesenie ktorých je spojené s neúspechom v spore. Strana sporu je tak v záujme vlastného úspechu v konaní povinná substancovať všetky skutkové okolnosti podstatné a rozhodujúce z hľadiska hypotézy hmotnoprávnej normy, z ktorých vyvodzuje svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia kontruje povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Vzhľadom k tomu, že súd je v sporovom konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu (princíp formálnej pravdy), povinnosť tvrdenia nadobúda v intenciách Civilného sporového poriadku kľúčový význam a predstavuje jeden z kardinálnych princípov civilného procesu. Viazá sa na podstatné a rozhodujúce skutočnosti relevantné z hľadiska hmotného práva. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je jeho neúspech v spore a rovnako platí, že následkom porušenia povinnosti žalovaného substancovane tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní jeho procesnú obranu. Dokazovaním v sporovom konaní sa má preukázať to, čo strany v spore tvrdili a nie zisťovať, čo strany netvrdili. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následné neunesenie dôkazného bremena je vo výsledku sankcionované stratou sporu. Rozhodujúcim pre riadne splnenie týchto povinností nie je len obsahové hľadisko (kvalita a relevantnosť tvrdenia a navrhovania dôkazov, pravdivosť a úplnosť, t. j. substancované tvrdenie), ale aj časové hľadisko. Civilné sporové konanie totiž od strán sporu vyžaduje adekvátnu mieru vigilancie a diligencie (bdelosť a dôslednosť). V zmysle normatívnej úpravy nadväzujúcej na rímskoprávnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdelým patrí právo) je strana sporu povinná uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. Porušenie v čl. 8 C.s.p. všeobecne vyjadrenej povinnosti riadneho vedenia sporu, tzv. procesnej diligencie môže mať v kontradiktórnom sporovom konaní za následok sudcovskú koncentráciu konania, využitie ktorej súdu umožňuje neprihliadnuť na oneskorene uplatnené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Účelom tohto inštitútu procesného práva je zabrániť predlžovaniu súdneho sporu oneskorene vykonanými procesnými úkonmi a tým prispieť k zabezpečeniu rýchlej a efektívnej ochrany ohrozených či porušených subjektívnych práv. Možno ňou predísť neželateľným situáciám, akými sú napríklad predkladanie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov stranou sporu až na pojednávani, čo by mohlo znamenať zmarenie už nariadeného pojednávania, alebo požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania vo veci. Sudcovská koncentrácia tak zároveň predstavuje aj normatívne vyjadrenie princípu zakotveného v čl. 5 C.s.p. Na rozdiel od koncentrácie upravenej

v ustanovení § 154 C.s.p., je sudcovská koncentrácia v diskrečnej právomoci súdu, preto jej (ne)využitie nie je stranou sporu nárokovateľné. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnocuje súd v okolnostiach konkrétneho prípadu a zákonodarca ponecháva na úvahe súdu, či prípadné omeškanie procesného úkonu sudca ospravedlní alebo využije procesnú sankciu a neprihliadne na oneskorený úkon strany sporu. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné (viď napr. Števček, M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: Nakladateľství C. H. Beck, 2016, str. 578) a má za následok procesnú preklúziu práva uplatniť v spore skutkové tvrdenie alebo dôkazný návrh. S prihladením na uvedené neakceptoval procesný útok žalobcu po zmene právneho zastúpenia, v ktorom bez existencie objektívne obhájiteľnej prekážky a bez toho, aby z doterajšieho dokazovania vyplynuli nové skutočnosti, prednášal nové návrhy na vykonanie dokazovania, uvádzal nové skutkové tvrdenia a rozhodujúce skutočnosti zasahujúce do doterajšieho predmetu konania, od ktorých odvodzoval žalovaný nárok, vo vzťahu ku ktorým by bolo nevyhnutné opätovné prenechanie priestoru na prednesenie procesnej obrany a nových návrhov na doplnenie dokazovania, čo s prihladením na už uvedené nepripustil. Vzhľadom na ním prijatý záver o neexistencii neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, nevykonával ani dokazovanie výsluchom rodinných príslušníkov žalobcu. Ako nedôvodné a v priamom rozpore s výslovným znením zákona vyhodnotil žalobcom v záverečnej reči namietané procesné pochybenie v súvislosti s rozhodnutím o nepripustení zmeny žaloby a výsluchom svedka S. na predposlednom pojednávaní. Ním zvolený postup, a to rozhodnutie o nepripustení zmeny žaloby na pojednávaní bezprostredne nadväzujúcom na tento procesný návrh, plne korešponduje s ustanovením § 142 C.s.p., tak aj požiadavkám kontradiktórneho sporového procesu, na ktoré v konaní právne zastúpený žalobca opakovane nereflektoval a z obsahu súdneho spisu je tiež zrejmé, že za nezachovanú nemožno považovať ani lehotu na prípravu pred predmetným pojednávaním. Záverom odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07), že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo sporovej strany na úspech v konaní a rozhodnutie v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi pripomína, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku zo dňa 21.1.1999) a nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko zo dňa 29.5.1997, Higgins c. Francúzsko zo dňa 19.2.1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Krasa c. Švajčiarsko zo dňa 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

3.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol právne podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a v konaní plne úspešným žalovaným v I., II. rade voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ C.s.p.). Namietal nesprávny postup súdu prvej inštancie pri posudzovaní jeho úkonov a vyjadrení, keď okruh napádaných žalovaných výrokov rozširoval, ale prvoinštančný súd na pojednávaní konanom dňa 28.2.2023 konštatoval, že bude konať iba o výrokoch uvedených v žalobe a v jeho vyjadrení zo dňa 3.2.2020, pričom výroky uvedené v jeho vyjadrení zo dňa 9.2.2023 kvalifikoval ako rozšírenie žaloby, ktoré nepripustil. Má za to, že ak súd prvej inštancie po vydaní uznesenia o nepripustení druhej zmeny žaloby na pojednávaní konanom dňa 28.2.2023 neuviedol, ktoré výroky sú zo strany súdu pripustené, tak stranám sporu znemožnil riadnym spôsobom uplatňovať ich procesné práva, vrátane návrhov na vykonanie dokazovania. Súd prvej inštancie v bode 81. odôvodnenia rozsudku odkázal na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, ktoré sa po pripustení prvej zmeny žaloby stali predmetom

konania, no tieto nie sú v celom rozsudku uvedené (špecifikované). V dôsledku takéhoto konania sa potom samotné odôvodnenie rozsudku javí ako prekvapivé a arbitrárne, nakoľko napadnutý rozsudok neuvádza, ktoré konkrétne skutkové stvrdenia a hodnotiace úsudky boli predmetom posudzovania a rozhodovania zo strany súdu prvej inštancie, ktorý sa od bodu 83. odôvodnenia vyjadruje len k niektorým tvrdeniam, ktoré však podľa neho nepokrývajú celý rozsah predmetu konania. Popri skutočnosti, že prvoinštančný súd nešpecifikoval, ktoré výroky pripustil v rámci ďalšieho dokazovania a rozhodovania vo veci, tak uznesenie o nepripustení zmeny žaloby vyhlásil priamo na pojednávaní, na ktorom prebehol i výsluch svedka V. S., čím mu znemožnil náležitú prípravu na predmetný výsluch a porušil jeho procesné práva. Postupom súdu prvej inštancie bola narušená koncepcia otázok ním pripravených, ktoré chcel položiť svedkovi, pričom ak by mal vedomosť o takomto postupe súdu, bol by si otázky predpripravil iným spôsobom. Súd prvej inštancie týmto postupom zasiahol do rovnosti účastníkov súdneho konania (správne strán sporu, poznámka odvolacieho súdu), pretože na jeho strane nebola zachovaná minimálne päť dňová lehota na prípravu. Prvoinštančný súd mal dostatočný časový priestor, aby predmetné uznesenie vydal v písomnej forme v primeranom čase pred pojednávaním. Poukázal na skutočnosť, že ak by sa teoreticky jeho podanie zo dňa 8.2.2023 malo chápať ako zmena žaloby, tak vzhľadom na predmet konania, predložené dôkazy a navrhnuté ešte nevykonané dôkazy, na strane súdu prvej inštancie fakticky neexistovali reálne dôvody, prečo by takúto zmenu žaloby nemal pripustiť, najmä v kontexte skutočnosti, že od úplného začiatku tvrdil, že predmetné články ako celok, zasiahli do jeho osobnostných práv, keďže obsahovali kompiláciu veľkého množstva nepresných, účelových a nepravdivých informácií. Z jeho strany išlo v jeho podaní zo dňa 8.2.2023 o vysvetlenie týchto tvrdení, ako ich v ich komplexnom označení („ako celok“) označil v žalobe; nešlo teda o rozšírenie žaloby o ďalšie články, alebo nároky. Týmto namieta príliš formalistický náhľad súdu prvej inštancie na jeho podanie, ktoré je podľa jeho názoru v rozpore s princípmi právnej istoty garantované v čl. 2 C.s.p. Ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie neumožnil výsluch žalovaného v II. rade, čím mu znemožnil priamo pred súdom klásť otázky, prostredníctvom ktorých (vzhľadom na povinnosť vypovedať pravdu) by preukázal, že zo strany žalovaného v II. rade boli širokej verejnosti poskytnuté skreslené informácie, ktoré spôsobom ich podania zasiahli do jeho osobnostných práv. Výsluch žalovaného v II. rade bol fakticky dôležitý pre posúdenie výrokov žalovaného v I. rade, kde prostredníctvom jeho otázok malo byť preukázané zamlčovanie a skresľovanie informácií, ktoré sa týkali výrokov žalovaného v I. rade. Výsluchom žalovaného v II. rade zároveň malo dôjsť k preukázaniu jeho procesného postavenia ako fyzickej osoby, nie advokáta konajúceho prostredníctvom advokátskej kancelárie (spoločnosti s ručením obmedzením). Po výsluchu svedka V. S., ktorý sa nevedel vyjadriť k súvisiacim okolnostiam, za ktorých sa uskutočnil rozhovor so žalovaným v II. rade, bolo potrebné, aby sa žalovaný v II. rade osobne vyjadril práve k okolnostiam súvisiacim s realizáciou rozhovoru i súvislostiam zverejnenia tohto rozhovoru a načasovania jeho zverejnenia. Z. V. S. sa nevedel vyjadriť, od ktorej osoby išiel prvotný podnet na uskutočnenie rozhovoru, či žalovaný v II. rade zaplatil za publikovanie rozhovoru a či súčasťou podkladov, ktoré mu zveril žalovaný v II. rade boli materiály ku konaniam, kde by vystupovali klienti advokátskej kancelárie RELEVANS s.r.o. v aktívnych a pasívnych sporoch. Výsluch žalovaného v II. rade bol dôležitý aj pre účely objasnenia a vyhodnotenia vzájomných súvislostí jednotlivých zásahov do jeho osobnostných práv výroky tohto žalovaného a okolností, ktoré viedli žalovaného v II. rade k verejnému rozširovaniu týchto tvrdení. Domnieva sa, že súd prvej inštancie aj v tomto prípade formalisticky aplikoval ustanovenia § 195 C.s.p. o výsluchu strany a nezohľadnil špecifikum prejedávanej veci, kedy výsluch jedného zo žalovaných, v určitej časti fakticky mal byť posudzovaný ako výsluch svedka vo vzťahu ku konaniu druhého žalovaného, najmä ak v tomto prípade nešlo o nerozlučné procesné spoločenstvo na strane žalovaných. Objasnenie hore uvedených skutočností žalovaným v II. rade nebolo možné preukázať inak, ako práve jeho výsluchom. Ak teda súd prvej inštancie bez náležitého odôvodnenia neumožnil výsluch žalovaného v II. rade, takýto postup mal za následok neúplnosť skutkových zistení, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu a rovnako znemožnenie realizácie jeho procesných práv. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov dôvodil, že súd prvej inštancie v bode 86. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že „Žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať zamlčanie podstatných skutkových okolností značne skresľujúcich skutkový pohľad na vec.“, ale v bode 91. odôvodnenia uviedol, že „nepristúpil ani k návrhom na vykonanie dokazovania prednesením v spojení s novo namietaným rozsahom skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov (oboznámenie so zvukovými záznamami z pojednávaní vo veci Okresného súdu Bratislava I vedenom pod sp.zn. 35 Cb 161/2017). Odhliadnuc od nepripustenia zmeny žalobného návrhu tieto návrhy na vykonanie dokazovania nemožno hodnotiť ani ako včasné, keď žalobca ich predniesol až v priebehu konania po zmene právneho zástupcu a bez toho, aby k ich skoršiemu a zodpovednému označeniu bránili akékoľvek objektívne prekážky.“ Prvoinštančný súd v tejto časti

nepostupoval správne, nakoľko jeho argumentácia po zmene jeho právneho zástupcu nesmerovala výlučne k novým skutkovým tvrdeniam a hodnotiacim úsudkom, ale vo vyjadrení právneho zástupcu boli sumarizované tvrdenia aj k tým skutočnostiam, ktoré boli pripustené ako predmet tohto konania. Dal do pozornosti, že súd prvej inštancie neodôvodnene konštatoval neskoré uplatnenie návrhov na vykonanie dokazovania, nakoľko niektoré dôkazy objektívne nebolo možné navrhnuť a vykonať skôr, ako zvukový záznam z pojednávania, kde vypovedala Ing. G., bol vyhotovený dňa 29.11.2022 a bol navrhnutý podaním zo dňa 8.2.2023. Zároveň vzhľadom na priemernú dĺžku trvania súdnych konaní, ani návrh na vykonanie dôkazu zvukovým záznamom z pojednávania zo dňa 26.4.2022 (výpovede C. a B.), nemožno podľa neho kvalifikovať ako oneskorene navrhnuté. Zopakoval, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak odmietol vykonať dôkaz, a to výsluch žalovaného v II. rade, ktorý priamo súvisel s posúdením okolností, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti pre skúmanie kritéria testu proporcionality (primeranosti). Vytkol súdu prvej inštancie, že bez relevantného vysvetlenia zároveň zamietol vykonanie navrhnutého dôkazu, komunikácie z aplikácie Threema, ktorá vypovedá o širších okolnostiach celej kauzy a ktorá dokazuje zámerné zamlčovanie faktov prezentovaných v predmetnom rozhovore. Dôkazy v podobe zvukových záznamov z pojednávania podrobným spôsobom popisovali doterajší celý priebeh „kauzy Carlton“ a svojim obsahom predstavujú významný dôkaz o zamlčaní podstatných okolností udalostí popisovaných v napádaných článkoch. Nevykonaním dokazovania bolo zasiahnuté do jeho práv takým spôsobom, že boli porušené jeho procesné práva na domáhanie sa ochrany jeho zákonných práv súdnou cestou. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav ohľadom postavenia žalovaného v II. rade, ktorý tvrdil že pri poskytovaní rozhovoru vystupoval ako konateľ advokátskej kancelárie, ktorá ako spoločnosť s ručením obmedzením poskytuje právne služby. Prvoinštančný súd opomenul § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z., pričom poskytovanie rozhovoru do médií nie je výkon advokácie, preto súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkové okolnosti, za ktorých vznikli ním napádané výroky žalovaného v II. rade a na takto nesprávne zistený skutkový stav následne aplikoval nesprávne ustanovenia zákona. K dôvodom uvedeným v bode 79.4. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie mal pred konštatovaním tam uvedených skutkových zistení z obsahu súdneho spisu identifikovať, v ktorých konaniach vystupovali fyzické osoby C. a B. a v ktorých vystupovali spoločnosti Carlton Property, s.r.o., či ADS Property s.r.o. a následne mal k týmto konaniam priradiť v tomto konaní napádané skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky. Až na základe takto zisteného skutkového stavu by bolo možné vyhodnotiť, či sa žalovaný v II. rade vyjadroval o súdnych konaniach jeho klientov, C. a B., alebo či išlo o všeobecné vyjadrovanie sa fyzickej osoby s právnickým vzdelaním o jeho pracovných skúsenostiach z jeho praxe. Rozhovor žalovaného v II. rade bol poskytovaný z pozície súkromnej fyzickej osoby, čomu nasvedčuje taktiež vyjadrenie svedka S., ktorý vo svojej výpovedi tvrdil, že v jeho redakcii zostavovali rebríček kancelárií a následne chceli s niektorým advokátom urobiť rozhovor. Zo strany žalovaného v II. rade tak nemohlo ísť o poskytovanie právnych služieb na základe pokynu klientov, keďže prvotný dopyt prišiel z redakcie, nie od uvedených klientov. Prvoinštančný súd pri popise skutkového stavu neuviedol, či sa dané skutkové zistenia týkajú žalovaného v I. alebo II. rade a tak nešpecifikoval, či skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky žalovaného v I. rade sú výsledkom jeho vlastného zistenia, alebo či ich len v rámci rozhovoru prebral od žalovaného v II. rade. Celkovo súd prvej inštancie jasne nevysvetlil, z akých konkrétnych skutkových zistení vychádzal a iba všeobecne sa obmedzil na konštatovanie, že malo ísť o verejné vyjadrovanie sa o argumentoch, ktoré mali odznieť v nešpecifikovaných súdnych konaniach (bod 85. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ak má byť takto zistený stav relevantným, musí súd konštatovať, na základe akých konkrétnych dôkazov k nim došiel, avšak takéto skutkové objasnenie záverov prvoinštančného súdu v napadnutom rozhodnutí absentuje. Absencia popisu skutkových okolností, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal v napadnutom rozsudku, je evidentná naprieč celým odôvodnením rozsudku, čo spôsobuje faktickú nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku s odkazom napríklad na bod 83.7. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Namietal zistenie prvoinštančného súdu uvedené v bode 83.9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týkajúce sa toho, že „Pokiaľ žalobca ako nepravdivú, príp. neprimerane hodnotiacu označil aj odpoveď žalovaného v II. rade na otázku o skutočnej hodnote nehnuteľností, túto vo svojom procesnom útoky neodôvodnil a obmedzil sa na prezentovanie vlastného názoru na cenu hotela a jej výhodnosť...“, ako nepreskúmateľné pre jeho neurčitost', pretože z uvedeného skutkového zistenia nie je možné zistiť, z ktorých konkrétnych skutkových tvrdení prvoinštančný súd vychádzal, nakoľko absentuje ich opis. K dôvodom uvedených v bode 84. odôvodnenia rozsudku, a to „V danom prípade podľa názoru súdu obsah článku nijako nevybočil z medzí oprávnenej kritiky a prevažná väčšina napádaných tvrdení predstavujú skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť protistrana riadne v konaní preukázala. Kritiku konania žalobcu opierajúcu sa o v článku prezentované a dôkazmi preukázané skutočnosti nemožno považovať za

neoprávnenú.“ ... „že v danom prípade je potrebné si uvedomiť, že zo skutkových tvrdení prezentovaných v článku a riadne podložených listinnými dôkazmi, bez ohľadu na ich právne posúdenie, nemožno očakávať neutrálne stanovisko čitateľa, čo samo osebe v rámci realizácie ústavného práva na slobodu prejavu a jeho obsah nebráni žalovanému v II. rade zverejniť takýto článok, nakoľko tlač nemožno obmedziť len na prezentovanie pozitívne vnímaných informácií.“, konštatoval, že aj v tomto prípade je skutkový popis zo strany súdu prvej inštancie absentujúci (bez odkazu na konkrétne dôkazy) a uvedené zistenie je nepreskúmateľné pre jeho neurčitosť a absenciu logického vysvetlenia ako pristupoval k jednotlivému hodnoteniu konkrétnych dôkazov. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal test proporcionality, ktorý je základnou podmienkou postupu súdu pred samotným hodnotením dôkazov (II. ÚS 152/08). Vykonanie testu proporcionality je dôležité z hľadiska, že v danom prípade sa stretli dve konkurujúce si základné práva, právo na slobodu prejavu a právo na ochranu dobrej povesti. Prístup Európskeho súdu pre ľudské práva spočíva vo vzájomnom vážení práva na slobodu prejavu a práva na ochranu dobrej povesti a v rozhodovaní, ktoré právo má v konkrétnom posudzovanom prípade väčšiu váhu a prednosť. Nepovažuje dôvody uvedené v bode 79.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku za naplnenie povinnosti vykonať test proporcionality, keďže predmetom tohto konania je viacero skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, z dôvodu ktorého je súd povinný ich posudzovať samostatne a vykonať test proporcionality samostatne ku každému napádanému výroku, pretože jednotlivé výroky sú založené na odlišných skutkových základoch. Navyše odôvodnenie v zmysle, že trestné konanie odôvodňuje verejný záujem na odhaľovaní trestnej činnosti je všeobecné vágne tvrdenie, neodôvodňujúce potrebu zistenia miery zvýšenej potreby verejnej kontroly, či verejného záujmu na prístup k informáciám o jeho osobe. Akceptovaním uvedenej premisy by bola každá v trestnom konaní obvinená osoba považovaná za subjekt verejného záujmu, čo je však podľa jeho názoru právne neudržateľná teória nezohľadňujúca súdnou praxou zavedené náležitosti pre konštatovanie existencie subjektu verejného záujmu na jeho strane (ako ich predpokladá test proporcionality). Súd prvej inštancie bez právneho základu označil obchodný spor medzi spoločníkmi v obchodnej spoločnosti za predmet verejného záujmu, čo nemá oporu v zákone. Za nesprávne právne posúdenie prípadu považuje aj neposudzovanie všetkých výrokov, ktoré majú byť predmetom tohto konania s poukazom na bod 83.9. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie nevysvetlil, z akých logických a vecných predpokladov vychádzal, keď jeho vyjadrenie o uvedených výrokoch nezobral do úvahy a obmedzil sa iba na strohé konštatovanie, že považuje jeho vyjadrenie za „prezentovanie vlastnej reakcie bez ozrejmenia tvrdeného zásahu“. Uvedené právne posúdenie súdu prvej inštancie je nepravdivé, pričom sa vo svojich písomných podaniach a ústnych prednesoch zaoberal i hodnotením jednotlivých výrokov, ktorými sa súd prvej inštancie odmietol zaoberať. Namietal ďalej, že súd prvej inštancie zamietnutím žaloby poskytol súdnu ochranu výrokom, ktoré porušujú jeho prezumpciu nevinu. Tak ako samotný nadpis rozhovoru, aj výroky označujúce ho fakticky za zlodēja, podvodníka a mafiána používajúceho praktiky z 90. rokov, sú hrubým porušením právneho princípu prezumpcie nevinu. Zdôraznil, že pokiaľ prejav obsahuje aj hodnotiace úsudky autora, v takom prípade je dôležité pri všeobecne súdmi akceptovanej miere zjednodušovania, skresľovania či nepresností, predovšetkým to, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde a tiež, aby v prejave bol opísaný relevantný skutkový dej (skutkové tvrdenie) takým spôsobom, ktorý umožňuje čitateľovi urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2011, sp.zn. 3 Cdo 84/2011). Žalovaní v I., II. rade ale v tomto prípade neposkytli čitateľovi ucelené relevantné informácie, ktoré by čitateľovi dovolili si vytvoriť vlastný hodnotiaci úsudok. Pokiaľ zásah do osobnostných práv má formu materializovaného prejavu, je pre posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti, potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu v ňom použitých výrazových prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu. Ak médiá informujú o okolnostiach súvisiacich s trestnou činnosťou, je z hľadiska uverejnenia správ a zabezpečenia účinnej ochrany osobnosti fyzickej osoby rozhodujúcim kritériom ústavný princíp prezumpcie nevinu, ktorý vyplýva z ustanovení Trestného poriadku, Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v dôsledku uplatnenia ktorého je o určitej fyzickej osobe ako o páchatelovi trestného činu prípustné informovať verejnosť až po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku. Je pritom potrebné robiť rozdiel medzi výrokmí, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná a výrokmí, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia. Prvé porušujú prezumpciu nevinu, zatiaľ čo druhé sú považované za prijateľné v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Lutz v. Nemecko, rozsudok zo dňa 25.8.1987). Zásada prezumpcie nevinu je zároveň relevantnou zásadou i pre posúdenie spravodlivej rovnováhy medzi pomerom hierarchicky na roveň postavených práv na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu. Teda aj také konanie, kedy nie je rešpektovaná prezumpcia nevinu a s dotknutou osobou je zaobchádzané ako s páchatelom, je v rozpore s právom na ochranu osobnosti dokonca

bez potreby ďalšieho zisťovania rovnováhy v týchto právach proporcionálnymi testami. Namietal i arbitrárnosť napadnutého rozsudku s odkazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Záverom uviedol, že v dôsledku existencie skutočností obsiahnutých v ním prezentovaných odvolacích dôvodoch, súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv a nesprávne posúdil výšku satisfakcie. Uvedenou otázkou sa musí súd zaoberať po odstránení namietaných väd napadnutého rozsudku a nanovo ich posúdiť v rámci odvolacieho konania, eventuálne v konaní na súde prvej inštancie po zrušení a vrátení rozsudku uvedenému súdu. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie mal jeho nároku vyhovieť v plnom rozsahu, sú priamoúmerne nesprávne taktiež výroky II. a III. napadnutého rozhodnutia, pretože mu mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alebo napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie; žiadal náhradu trov konania.

5. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku skutkovo, ani procesne v ničom nevybočuje z nárokov kladených súdnou praxou na riadne a presvedčivé písomné odôvodnenia, v ktorom súd prvej inštancie podrobne ozrejmil, ktoré skutočnosti považoval medzi stranami za sporné, ktoré za nesporné, detailne popísal, ktoré dôkazné návrhy vykonal, ktoré naopak nevykonal vrátane dôvodov ich nevykonania. K vykonaným dôkazom následne súd prvej inštancie poskytol stranám sporu detailné zhrnutie relevantných skutočností, ktoré vykonania dôkazov vyplynuli vo vzťahu k predmetu konania. Rovnako súd prvej inštancie poskytol stranám sporu podrobnú analýzu obsahu sporných článkov vo vzťahu k osobe žalobcu, pričom v tomto smere detailne rozobral skutočnosť, že sporné články ich obsahom síce zasahujú do práv žalobcu na ochranu osobnosti, avšak hneď vzápätí podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré tento zásah jednoducho objektívne nemožno považovať za zásah neoprávnený. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poskytol stranám sporu detailnú analýzu rozhodujúcich skutkových a právnych skutočností, pri reflexii ktorých sa kritika žalobcu obsiahnutá v článkoch objektívne javí ako vecná, primeraná a relevantná, keď samotné informácie pertraktované spornými článkami sú zároveň z mnohých dôvodov aj témou verejného záujmu. Žalobca v rámci odvolania iba recykloval v zásade argumentáciu, ktorú priebežne produkoval už v priebehu konania na súde prvej inštancie. Zo strany žalobcu reálne absentuje v odvolaní produkcia akejkoľvek materiálnej argumentácie spôsobilej vyvrátiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie pertraktovaných v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca v odvolaní účelovo opomína tú časť relevantnej právnej argumentácie súdu prvej inštancie, ktorá nevyznieva v jeho prospech a týmto spôsobom sa následne snažil navodiť dojem, že spravodlivé právne posúdenie by údajne mohlo predstavovať len plné stotožnenie sa súdu prvej inštancie s jeho subjektívnym vnútorným presvedčením o dôvodnosti žaloby. Samostatnou kapitolou sú výhrady žalobcu k údajnému nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie. Predmetná časť odvolania je žalobcom podaná absolútne skreslene a účelovo, a to predovšetkým bez akejkoľvek reflexie priebežného procesného postupu v tomto konaní zo strany samotného žalobcu. Bol to paradoxne práve žalobca, kto reálne svojim procesným postupom v priebehu celého konania na súde prvej inštancie opakovane spôsobil zbytočné prieťahy a celkový chaos vo vzťahu jednak k povinnosti definovať konkrétny predmet sporu a zároveň k povinnosti uplatniť riadne a včas prostriedky procesného útoku. Súd prvej inštancie bol tak v konečnom dôsledku iba nútený priebežne procesne korigovať sústavne nedôsledný a zmätočný prístup žalobcu k tomuto konaniu. K bodom 2. až 4. odvolania žalobcu konštatoval, že táto časť odvolania je úplnou dezinterpretáciou reálneho procesného postupu súdu prvej inštancie v tomto konaní. Žalobca účelovo zamlčal zásadné skutočnosti a okolnosti súvisiace s namietaným procesným postupom súdu prvej inštancie a zároveň je táto časť odvolacej argumentácie vnútorne nekonzistentná a vzájomne rozporná. Žalobca počas celého priebehu konania na súde prvej inštancie nebol schopný uplatniť riadne a včas prostriedky procesného útoku. Svoju neschopnosť (miestami až zjavnú neochotu) vo vzťahu k povinnosti viesť riadne procesný útok sa teraz žalobca účelovo snaží v odvolaní vykresliť ako údajný zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces zo strany súdu prvej inštancie. Zastáva názor, že procesný postup súdu prvej inštancie bol v prípade všetkých žalobcom popísaných výhrad správny a zákonný. Odôvodnenia jednotlivých procesných rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré žalobca napáda v odvolaní, sú v konečnom dôsledku podrobne a presvedčivo pertraktované v odôvodnení samotného napadnutého rozsudku. Zhrnul reálny priebeh namietaného procesného postupu súdu prvej inštancie s tým, že všetky ním uvedené skutočnosti sú súčasťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa mal žalobca možnosť oboznámiť. K argumentácii žalobcu, že údajne možno namietat aj celkový obsah článkov ako celku už v priebehu celého konania na súde prvej inštancie,

opakovane poukazoval na jej zjavnú účelovosť a celkovú neudržateľnosť, ale žalobca napriek tomu uvedené tvrdenia opakuje aj v bode 4. svojho odvolania. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít zdôrazňuje v prípade sporov o ochranu osobnosti nevyhnutnosť a zároveň povinnosť žalujúcej strany riadne špecifikovať predmet konania, teda konkrétne výroky, ktoré žalujúca strana považuje za sporné. Pokiaľ žalobca nie je opakovane schopný (ochotný) viesť riadne procesný útok, potom nemožno spravodlivo nútiť žalovanú stranu k aplikácii prostriedkov procesnej obrany. Žalovanú stranu zaťažuje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu pravdivosti žalobcom označených sporných výrokov, ak ale žalobca procesne útočí len vágne či neurčito, pričom ešte zakaždým tvrdí niečo celkom odlišné, potom takýto postup nesporne oslabuje aj možnosť žalovaných viesť relevantnú procesnú obranu. Následkom takéhoto postupu žalobcu tak môže byť len konečný neúspech žaloby. Argumentácia žalobcu o údajnej nepravdivosti článkov ako celku je zároveň právne absurdná aj z toho dôvodu, že v danom prípade sa nie každá jedna veta v sporných článkoch žalobcu obsahovo týkala a tak nebol v tomto smere aktívne legitimovaný vo vzťahu k celému obsahu sporných článkov. Žalobca bol v priebehu celého konania na súde prvej inštancie riadne zastúpený advokátom a tak bolo povinnosťou právnych zástupcov vždy priebežne zorientovať žalobcu v tejto problematike. Za účelové považuje výhrady žalobcu prezentované v bode 3. odvolania týkajúce sa prípravy na výsluch svedka A. S.. Súd prvej inštancie rozhodol o vykonaní tohto výsluchu svedka v závere prvého pojednávania, pričom jeho výsluch mal prebehnúť na najbližšom pojednávaní určeného na deň 16.2.2023. Žalobca ale doručením obsiahlej druhej zmeny žaloby iba osem dní pred vytýčeným termínom, zmaril možnosť konania uvedeného pojednávania a výsluch svedka prebehol až o ďalších šesť týždňov neskôr na ďalšom pojednávaní. Bezprostredne po doručení druhej zmeny žaloby prvoinstančný súd písomne upozornil žalobcu, neho i žalovaného v II. rade, že druhú zmenu žaloby plánuje posudzovať ako návrh žalobcu na zmenu (rozšírenie) žaloby, pričom následne v súlade so znením Civilného sporového poriadku odročil pojednávanie určené na deň 16.2.2023. Žalobcom namietané rozhodnutie o návrhu na zmenu žaloby na najbližšom súdnom pojednávaní je pritom bežnou súdnou praxou, ktorá nijako nezasahuje do práv žalobcu a je v plnom súlade so znením § 142 ods. 2 C.s.p. Z obsahu odvolania ďalej nie je zrejmé z akých konkrétnych dôvodov sa žalobca údajne spoliehal, že súd prvej inštancie druhú zmenu žaloby pripustí. V prípade, že žalobca mal záujem o inú koncepciu otázok na svedka S. v prípade nepripustenia druhej zmeny žaloby, potom mu objektívne nič nebránilo si takúto koncepciu otázok na tohto svedka pred druhým pojednávaním pripraviť. Uvedené platí o to viac, že žalobca bol po celý čas konania na súde prvej inštancie riadne zastúpený advokátom. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na to, že ak žalobca nemal záujem meniť (rozširovať) prostredníctvom druhej zmeny žaloby okruh sporných výrokov, potom z jeho odvolacej argumentácie nie je vôbec jasné, z akého dôvodu mu vadí samotné rozhodnutie o nepripustení druhej zmeny žaloby a v čom konkrétnom malo toto nepripustenie „nabúrať“ koncepciu žalobcovej prípravy na výsluch svedka S.. K výhradám žalobcu ohľadom dokazovania dôvodil, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné dôvody spôsobilé vyvrátiť správnosť postupu súdu prvej inštancie v rámci dokazovania. Dal do pozornosti ustanovenie § 195 ods. 1 C.s.p. s tým, že vo vzťahu k návrhu na výsluch žalovaného v II. rade žalobca nebol schopný zrozumiteľne vysvetliť, čo konkrétne by sa prípadným výsluchom tohto žalovaného malo preukázať, ani prečo by vykonanie tohto výsluchu malo byť v danom prípade jedinečným dôkazným prostriedkom, ktorý objektívne nemožno v konaní nahradiť iným dôkazom. Žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie nikdy neosvedčil splnenie zákonných podmienok na výsluch žalovaného v II. rade a súd prvej inštancie jeho výsluch správne nevykonal. Žalobca plánoval prípadný výsluch uvedeného žalovaného predovšetkým využiť na preklopenie vlastnej neschopnosti uniesť v konaní bremeno tvrdenia a preklopenie svojej neschopnosti viesť riadne procesný útok. K výhradám žalobcu ohľadom nevykonania dôkazov predložených až prostredníctvom druhej zmeny žaloby uviedol, že všetky predmetné dôkazné návrhy boli súdom prvej inštancie správne vyhodnotené ako oneskorene predložené. K argumentácii žalobcu v jeho odvolaní týkajúcej sa nedostatku pasívnej (vecnej, poznámka odvolacieho súdu) legitimácie žalovaného v II. rade uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Dodal, že sporné články sa obsahovo v žiadnom prípade netýkali výlučne trestného konania vedeného voči žalobcovi na Špecializovanom trestnom súde, ako to v odvolaní tvrdil žalobca. Žalovaný v II. rade v rámci svojich odpovedí na otázky jeho redaktora popisoval celkové okolnosti a priebeh obchodnoprávných sporov, ktoré súviseli s nákupom budovy hotela Carlton, ktoré v rámci tejto akvizície postupne vznikali medzi žalobcom a jeho obchodnými partnermi R. C. a M. B. (ďalej „Kauza Carlton“), ktorí sú aj spoločníkmi žalobcom uvádzaných spoločností Carlton Property, s.r.o. a ADS Property s.r.o. Nevidí žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by bolo v prípade posudzovania výrokov z článkov v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku skutočne nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi aktivitami R. C. a M. B. ako fyzických osôb a aktivitami spoločností Carlton

Property, s.r.o., ADS Property s.r.o. s majoritnou majetkovou účasťou R. C. a M. B.. Žalovaný v II. rade sa v rámci rozhovoru (článkov) nepochybne nevyjadroval ako súkromná fyzická osoba s právnickým vzdelaním a na to nadväzujúcimi všeobecnými skúsenosťami, ale ako právny zástupca obchodných partnerov žalobcu, ktorého R. C. a M. B. v tejto súvislosti zbavili mlčanlivosti. Odmietol žalobcovu dezinterpretáciu časti výsluchu svedka S. v závere bodu 9. odvolania, keď tento svedok vypovedal, že on (žalovaný v I. rade) zostavil rebríček advokátskych kancelárií, v ktorom sa na prvom mieste umiestnila Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o. a následne poveril uvedeného svedka realizáciou rozhovoru s predstaviteľom tejto advokátskej kancelárie. K bodu 11. odvolania žalobcu konštatoval, že žalobca tam uvedené citácie vytrháva z ich širšieho kontextu. Súd prvej inštancie v bodoch 83.4. a 83.6. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podrobne rozviedol prevod nehnuteľností z podnetu žalobcu v Kauze Carlton a v bode 84. je v prevažnej miere uvedené určité zhrnutie právneho posúdenia súdu prvej inštancie prezentovaného v rámci bodov 83.1. až 83.9. V rámci dotknutých bodov súd prvej inštancie detailne zanalyzoval jednotlivé žalobcom označené výroky z článkov, tieto následne podrobne posúdil z hľadiska ich spôsobilosti neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Samotná skutočnosť, či určitý sporný výrok je alebo nie je skutkovým tvrdením, nezávisí od subjektívnych názorov žalobcu, ani od vykonaného dokazovania, jedná sa o otázku právneho posúdenia, ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku neabsentuje. Pokiaľ ide o namietaný záver súdu prvej inštancie, že žalobcom označené skutkové tvrdenia z článkov nemôže väčšina čitateľov vnímať neutrálne, ide opäť o záver právneho posúdenia, ku ktorému nie je možné vykonať dokazovanie. Z kontextu dotknutej časti odvolania ani nie je celkom zrejmé, čo presne žalobcovi na citovanom právnom posúdení súdu prvej inštancie prekáža. Bol to práve žalobca, kto už v rámci žaloby namietal, že obsah článkov je voči jeho osobe kritický, čo automaticky považoval za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. Samotná skutočnosť, že obsah článkov bol voči žalobcovi ladený kriticky, nebola medzi stranami nikdy sporná. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že kritika žalobcu v článkoch bola vecná a primeraná, že žalobcom označené skutkové tvrdenia z článkov boli pravdivé a označené hodnotiace úsudky z článkov mali relevantný skutkový základ. Skutočnosť, že žalobca subjektívne nemá záujem reflektovať celkový obsah a jednotlivé body odôvodnenia napadnutého rozsudku v ich vzájomnej súvislosti, nezakladá samo o sebe vadu arbitrárnosti rozhodnutia. K výhradám žalobcu ohľadom právneho posúdenia veci v rámci bodov 12. až 16. odvolania žalobcu konštatoval, že nezdieľa názor žalobcu, že by v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reálne absentovalo porovnanie medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti, právom oboch žalovaných na slobodu prejavu a právom verejnosti na informácie o téme verejného záujmu. Súd prvej inštancie v príkrom rozpore s tvrdeniami žalobcu venoval značnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku analýze toho, ktoré z vyššie uvedených troch práv je za daných skutkových a právnych okolností potrebné uprednostniť a z jeho odôvodnenia je bez akýchkoľvek problémov možné vyvodiť záver, že v danom prípade bolo nevyhnutné uprednostniť právo žalovaných v I., II. rade na slobodu prejavu a právo verejnosti na informácie o téme verejného záujmu na úkor práva žalobcu na ochranu osobnosti. Tento záver nie je svojvoľný, obsahuje podrobnú právu analýzu všetkých relevantných skutočností, pre ktoré sa kritika žalobcu v článkoch objektívne nejaví ako nevecná či neprimeraná a pre ktoré je zároveň žalobca povinný predmetnú kritiku strpieť. Súd prvej inštancie taktiež správne konštatoval, že informácie o priebehu Kauzy Carlton nie sú súkromnou vecou žalobcu, a to z mnohých objektívnych dôvodov, ktoré žalobca v odvolaní opätovne vôbec nereflektuje. Budova Hotela Carlton je národnou kultúrnou pamiatkou, jednou z najznámejších historických budov v rámci Slovenskej republiky a už len z tohto dôvodu má verejnosť právo byť informovaná o spornom prevode vlastníckych práv k Hotelu Carlton. Každá osoba angažujúca sa v rámci prevodov vlastníckych práv k budove Hotela Carlton sa automaticky stáva vo vzťahu k dotknutej téme osobou tzv. relatívneho verejného záujmu. Uvedené platí bez ohľadu na to, či je s tým daná osoba vnútorne stotožnená. Verejnosť má právo byť o priebehu Kauzy Carlton priebežne informovaná (vrátane informácií o aktivitách žalobcu v tejto kauze) a on ako médium má právo (i povinnosť) o priebehu tejto kauzy verejnosť informovať. Dodal, že žalobca je v súvislosti s jeho aktivitami v Kauze Carlton aktuálne obžalovaný v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde. K odvolacej námietke žalobcu, že články údajne porušujú jeho právo na prezumpciu nevinu, poukázal na argumentáciu súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Výroky z článkov týkajúce sa trestnej veci žalobcu sú vždy ladené v polemickej rovine, čo samo osebe v zmysle ustálenej judikatúry vylučuje ich protiprávnosť. Články neoznačujú žalobcu pojmami, ktoré uviedol v odvolaní (zlodej, podvodník, mafián), ani žiadnymi inými objektívne urážlivými prívlastkami. Jedná sa o čisto subjektívne konštrukty žalobcu, ktoré nemajú žiadnu oporu v reálnych skutkových okolnostiach. Sporné výroky z článkov zohľadňujú stav aktuálne stále prebiehajúceho trestného konania žalobcu a nezasahujú do práva žalobcu na prezumpciu nevinu. Navyše, vykonaným

dokazovaním na súde prvej inštancie bolo preukázané, že prakticky všetky mienkotvorné médiá odlišné od neho informovali priebežne o vývoji Kauzy Carlton nielen v prakticky zhodných intenciách ako jeho dotknuté články, ale zároveň aj v čase pred zverejnením sporných článkov. Žalobca v priebehu celého konania na súde prvej inštancie nikdy nevysvetlil, prečo by mu za vyššie uvedených okolností mali práve a len dotknuté články spôsobiť ním popisovanú ujmu na jeho osobnostných právach. Vykonaným dokazovaním na súde prvej inštancie bolo dokonca zistené, že samotný žalobca sa v súvislosti s informovaním o Kauze Carlton aktívne uchádzal o pozornosť médií, teda sekundárne aj o pozornosť širokej verejnosti v súvislosti s dotknutou témou. Rozhodujúcim kritériom pre možnosť legitímne informovať o Kauze Carlton nemôžu byť žalobcove subjektívne pocity vo vzťahu k tomuto informovaniu. Žalobca nemá právo nútiť ho selektovať relevantné informácie o Kauze Carlton na tie, ktoré vyznievajú vo vzťahu k žalobcovi neutrálne či pozitívne a na tie, ktoré sú voči žalobcovi kritické. Rovnako tak skutočnosť, či určitá téma je alebo nie je témou verejného záujmu, nemôže byť definovaná subjektívnym naladením žalobcu voči tejto téme, najmä ak je žalobca zjavne doslova hypersenzitívny vo vzťahu k tým informáciám o Kauze Carlton, ktoré vyznievajú voči jeho osobe kriticky. Za účelovú považuje výhradu žalobcu, že súd prvej inštancie bol údajne povinný vykonať test proporcionality samostatne ku každému spornému výroku z článkov. V priebehu konania žalobca nikdy takýto individuálny test proporcionality pre každý zo sporných výrokov neprodukoval a neurobil tak ani v odvolaní. Z argumentácie žalobcu nie je možné vyrozumieť aké konkrétne relevantné skutočnosti by sa takýmito prípadnými individuálnymi testami proporcionality vo vzťahu ku každému spornému výroku mali objasniť nad rámec právneho posúdenia súdu prvej inštancie. Doteraz nebolo medzi stranami nikdy sporné, že všetky dotknuté výroky sa týkajú Kauzy Carlton, čo v odvolaní žalobca nerozporoval. Bolo preto v konaní na súde prvej inštancie nevyhnutné ustáliť, či Kauza Carlton objektívne predstavuje tému verejného záujmu, či kritika žalobcu v rámci sporných výrokov vychádza z relevantného a pravdivého skutkového základu a či možno túto kritiku hodnotiť ako vecnú a primeranú. Na všetky tieto otázky poskytol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobné a presvedčivé odpovede. Ďalej žalovaný v I. rade uviedol, že považuje závery súdu prvej inštancie prezentované v bode 83.9. odôvodnenia napadnutého rozsudku za správne a presvedčivé s tým, že zhrnul niekoľko zásadných skutočností, ktoré žalobca v odvolaní účelovo opomenul a ktoré samy osebe vylučujú možnosť čo i len čiastočného vyhovenia žalobe, pričom jeho prevažnú časť argumentácie uvedenú v tomto vyjadrení reflektoval v konečnom dôsledku aj súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odmietol, že by sporné články neoprávnene zasiahli do súkromia a dôstojnosti žalobcu. V článkoch neboli prezentované skutočnosti, ktoré by sa čo i len náznakom týkali intímnej sféry žalobcu či jeho súkromia v užšom význame. Samotný obsah článkov sa týkal výhradne osobnej účasti žalobcu v Kauze Carlton a jednotlivých krokov žalobcu v rámci tejto kauzy. Určitá miera zjednodušovania použitá jeho redaktorom v rámci otázok kladených žalovanému v II. rade bola primeraná tomu, že obsah sporných článkov mal byť zrozumiteľný širokej verejnosti, vrátane osôb bez právneho vzdelania. Články predstavujú rozhovor (interview) medzi jeho redaktorom a žalovaným v II. rade. K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že žalobca sa v rámci odvolania vôbec nevenoval tomuto nároku. Dal do pozornosti, že žalobcu vo vzťahu k tomuto nároku zaťažovalo bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno. Žalobca doteraz nepredložil akékoľvek dôkazy preukazujúce dôvodnosť priznania relutárnej satisfakcie. Má za to, že z dôkazov obsiahnutých v spise jednoducho nie je možné dovodiť záver, že prípadné priznanie čo i len morálnej satisfakcie žalobcovi by malo byť nedostatočné. Pokiaľ aj u žalobcu došlo k zníženiu vážnosti v spoločnosti, tento následok nemohol byť spôsobený práve a len zverejnením sporných článkov. Prípadná spoločenská ujma popisovaná žalobcom je podľa všetkého primárne výsledkom jeho trestného stíhania v súvislosti s jeho konaním v Kauze Carlton. Celkový rozsah medializácie osoby žalobcu v rámci Kauzy Carlton je tak značný, že jednoducho nemôže existovať príčinná súvislosť medzi práve a len jeho spornými článkami a údajným znížením dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je neprimerane vysoký a v príkrom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Nie je jasné, na základe čoho žalobca určil výšku primeraného zadosťučinenia vo vzťahu k nemu na sumu 100.000,- €, čo je desaťnásobne vyšší nárok ako voči žalovanému v II. rade, ktorý je pôvodcom prevažnej väčšiny sporných výrokov. Poukázal ešte na niekoľko podstatných nedostatkov aktuálne pripusteného žalobného petitu, ktorý je v časti nárokov žalobcu na morálnu satisfakciu zmätočný, neurčitý a nevykonateľný. Nie je mu jasné, z akého dôvodu by sa mal ospravedlňovať žalobcovi prostredníctvom Denníka SME, v ktorom neboli sporné články nikdy zverejnené. Nevie ani aké „poníženie“ mal žalobcovi údajne spôsobiť. Žiadny „Magazín PRÁVO“ neexistuje a nikdy neexistoval, existuje iba špeciálna príloha Denníka SME s názvom „PRÁVO“ a tak je nárok žalobcu v tejto časti materiálne nevykonateľný. Vágnosťou formulácie

ospravedlnenia a nepreukázaním poníženia žalobcu je napokon zaťažovaný aj jeho ďalší nárok, keďže nie je „vlastníkom“ domény www.sme.sk. Ani jedna z troch častí žalobcom formulovaného petitu nespĺňa elementárne kvalitatívne požiadavky, preto súd vágne a materiálne nevykonateľne formulované časti žalobného petitu musí odmietnuť pre nesplnenie zákonných náležitostí. Záverom uviedol, že v posudzovanom prípade nie je možné považovať články za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Je zrejme, že nie sú splnené základné podmienky pre ústavné konformné obmedzenie jeho slobody prejavu. Jeho kritika v článkoch rozhodne nepresiahla prípustnú mieru intenzity v takej miere, ktorú by už v demokratickej spoločnosti nebolo možné akceptovať. Prípadné vyhovenie žalobe by predstavovalo úplné popretie jeho základných práv i základných práv širokej verejnosti a vytvorilo by v demokratickej spoločnosti nebezpečný precedens, ktorý by v rozpore so základnými princípmi právneho štátu neprípustne obmedzoval právo médií poukazovať na nežiaduce a nelegitímne javy v spoločnosti. Žalobca si nemôže subjektívne selektovať, ktoré informácie o jeho osobnej účasti v Kauze Carlton možno a nemožno zverejniť, ani ako formu, akou to možno alebo nemožno urobiť. Z celkových okolností je zjavné, že žalobca na jednej strane nemal v čase zverejnenia článkov žiadny problém so samotným informovaním o jeho osobe v Kauze Carlton (sám sa dokonca o priazeň médií uchádzal), ale na strane druhej nebol schopný zniesť v rámci medializácie akúkoľvek mieru vecnej a konštruktívnej kritiky na danú tému. Reflektujúc širokú medializáciu Kauzy Carlton zo strany tretích subjektov, ktorá pritom z časového hľadiska výrazne predchádzala zverejneniu sporných článkov, je existencia predmetnej príčinnej súvislosti prakticky vylúčená a žalobcom v tomto konaní absolútne nepreukázaná. Z celkových okolností je zjavné, že pokiaľ aj reálne došlo k zníženiu vážnosti a dobrej povesti žalobcu v spoločnosti, potom tieto následky museli nastať dávno pred zverejnením sporných článkov v nadväznosti na skôr medializované skutočnosti o Kauze Carlton zo strany tretích subjektov. Súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne a správne vysporiadal so všetkými podstatnými a relevantnými otázkami nevyhnutnými na spravodlivé a právne udržateľné rozhodnutie vo veci. Zjavná subjektívna nespokojnosť žalobcu s výsledkom konania, rozhodne nemôže byť dôvodom na prípadné vyhovenie žalobe. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalovaný v II. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok je odôvodnený veľmi precízne a presvedčivo. Predložené dôkazy dostatočne preukázali, že napadnuté výroky sú buď pravdivými skutkovými tvrdeniami alebo primeranými hodnotiacimi úsudkami a tak žalobca v tejto súvislosti v podstate nemá čo namietat. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že on poskytol rozhovor ako konateľ advokátskej kancelárie Relevans, že sa vyjadroval v jej mene a v súvislosti s jej činnosťou. Podľa publikovanej judikatúry najvyššieho súdu platí, že za obsah rozhovoru môže hypoteticky zodpovedať iba AK Relevans ako právnická osoba, nie on ako tzv. použitá fyzická osoba. Argumenty žalobcu, ktorými spochybnil záver súdu prvej inštancie o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie sú neopodstatnené. Poukázal na to, že medzi poskytnutím rozhovoru a činnosťou AK Relevans existuje vecná, časová a miestna súvislosť. Vecná súvislosť je daná tým, že rozhovor neoddeliteľne súvisel so zastupovaním p. B. a p. C. v súdnych sporoch v tzv. Kauze hotela Carlton, ide o hlavnú a v podstate aj jedinú tému rozhovoru, pričom ich zastupuje AK Relevans, nie on (v zmysle zákona o advokácii ani nemôže advokáciu vykonávať samostatne). P. B. a p. C. písomne potvrdili, že pokyn na poskytnutie rozhovoru udelili AK Relevans (nie jemu) a že túto kanceláriu za účelom poskytnutia rozhovoru aj zbavili mlčanlivosti. Písomné potvrdenia boli vystavené ešte v januári 2019, teda pred začatím tohto sporu. Redaktor (p. S.) navyše hneď v úvode rozhovoru výslovne uviedol, že on sa vyjadruje ako riadiaci partner AK Relevans, ktorá zastupuje p. B. a p. C. v Kauze Carlton. To isté vplýva aj z celkového kontextu rozhovoru, ktorý je podľa relevantnej judikatúry veľmi dôležitý a vyplýva to aj z konkrétnych formulácií, ktoré v rozhovore použil, ako napríklad „v trestnom konaní argumentujeme,“ „my sa na súde domáhame“ alebo „na súde preukazujeme“. Z použitého množného čísla je zrejme, že sa vyjadril v mene AK Relevans v súvislosti s jej činnosťou, zastupovaním p. B. a p. C. v súdnych konaniach. Časová súvislosť je daná tým, že rozhovor bol poskytnutý v čase trvania právneho zastúpenia p. B. a p. C. zo strany AK Relevans v Kauze Carlton (toto zastúpenie trvá dodnes). Miestna súvislosť je daná tým, že rozhovor bol poskytnutý pre prílohu slovenského denníka SME, pričom AK Relevans svojich klientov v kauze Carlton zastupuje pred slovenskými súdmi a vo všeobecnosti pôsobí najmä na Slovensku. Nie je dôležité, či sa poskytnutie rozhovoru do médií považuje za výkon advokácie podľa zákona o advokácii. Podľa judikatúry je dôležité iba to, že právnická osoba vykonáva určitú činnosť (bez ohľadu na to, či ju má zapísanú v predmete podnikania) a na jej vykonanie použije fyzickú osobu (niektorého zo svojich predstaviteľov). On neposkytol rozhovor „len tak“ z vlastnej súkromnej iniciatívy, ale v mene

AK Relevans, ktorá na to dostala pokyn od svojich klientov. Rozhovor súvisel so zostavením rebríčka najväčších advokátskych kancelárií, pričom rozhovor mal byť zameraný práve na kanceláriu ako takú, nie na jej jednotlivých predstaviteľov. To sa aj skutočne stalo, kancelária bola predstavená prostredníctvom prípadu Carlton, ktorý zastupuje ona sama, nie on. Rozhovor bol poskytnutý v rámci výkonu advokácie, resp. ide o činnosť súvisiacu s poskytovaním právnych služieb v súlade s definíciou tohto pojmu, ktorá je uvedená v zákone o advokácii. P. S. uviedol, že ho oslovil s tým, či by mu neposkytol rozhovor, ktorý sa musel prediskutovať s p. B. a p. C. a títo následne na poskytnutie rozhovoru udelili pokyn AK Relevans. On tento pokyn v mene kancelárie splnil a rozhovor poskytol. V rozhovore sa spomínajú aj postoje, ktoré AK Relevans prezentuje v trestnom konaní vedenom voči žalobcovi a jeho manželke, ale v danom trestnom konaní kancelária nezastupuje p. B. a p. C., ale spoločnosť Carlton. P. B. a p. C. totiž ovládajú spoločnosť Carlton jednak priamo (sú jej majoritnými spoločníkmi) i nepriamo prostredníctvom jej „materskej“ spoločnosti ADS. On v rozhovore hovoril o postojoch AK Relevans, ktoré táto kancelária prezentuje v trestnom konaní, v ktorom zastupuje záujmy p. B. a p. C.. Rozhovor nebol jeho súkromnou aktivitou. Žalobca v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd mal pri každom napadnutom výroku uviesť, ktorého konkrétneho súdneho konania sa daný výrok týka a ktoré konkrétne subjekty v danom súdnom konaní vystupujú. Tomuto nerozumie, pretože v rozhovore sa výslovne spomína, že ho poskytol v mene AK Relevans, nie ako súkromná osoba, ako už uviedol. Žalobca sa odvoláva na písomné vyjadrenie p. S., v ktorom opísal okolnosti poskytnutia rozhovoru, z ktorých vyplýva opak ako tvrdil žalobca. On bol ako respondent vybraný preto, že je predstaviteľom niektorej z najväčších kancelárií, nie pre svoje súkromné názory na určitú tému. Má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Ďalej sa vyjadril k ostatným odvolacím námietkam žalobcu v jeho odvolaní, a to identifikovania okruhu výrokov, ktoré boli v predmetnom konaní posudzované, za ktoré súd prvej inštancie správne považoval tie, ktoré boli uvedené v žalobe a replike žalobcu (v prvom rozšírení žaloby). K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku necitoval všetky výroky, ktoré sú predmetom konania dal do pozornosti body 83.1 až 83.8 napadnutého rozsudku, pričom ku každému z výrokov je uvedená osobitná argumentácia. Vyjadril sa aj k zmenám žaloby, pričom považoval za správne, že súd prvej inštancie nepripustil druhú zmenu žaloby, nakoľko postupoval podľa § 142 ods. 1 C.s.p. a žalobca mal byť pripravený na to, že koncepcia jeho otázok na svedka S. bude nepripustením zmeny žaloby narušená. Navyše, druhá zmena žaloby spočívala v rozšírení okruhu napadnutých výrokov, ktoré sú predmetom konania a zmena predmetu sporu by bola vo vzťahu k doterajšiemu konaniu nevhodná a mohla by konanie zbytočne predĺžiť. Dal do pozornosti, že článok ako celok nemôže byť predmetom konania o ochranu osobnosti, takýmto predmetom môžu byť iba konkrétne difamačné výroky. K odvolacej námietke žalobcu o nevykonaní jeho výsluchu konštatoval, že bol podľa znenia § 195 C.s.p. neprípustný, keď svoje tvrdenia o pravdivosti a primeranosti napadnutých výrokov dostatočne preukázal, okrem iného aj listinnými dôkazmi. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že prvoinštančný súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, a to zvukové záznamy z pojednávaní, ktoré sa uskutočnili v inom konaní v Kauze Carlton a na ktorých vypovedala jeho manželka G. a zároveň p. B. a p. C.; bližšie nešpecifikovanú komunikáciu z aplikácie Threema O. G.; jeho výsluch konštatoval, že tieto dôkazy vykonať nemusel. Žalobca v odvolaní neuviedol, ktoré konkrétne okolnosti mali byť podľa neho zamlčané a čo presne mali zvukové záznamy preukazovať, pričom ich vykonanie navrhol oneskorene a tak súd prvej inštancie na ne v zmysle sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol. Ani k uvedenej komunikácii žalobca v odvolaní neuviedol, čo presne by táto komunikácia mala preukazovať. K svojmu výsluchu sa už vyjadril. Nestotožnil sa ani s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal test proporcionality, nakoľko ho prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vykonal. Mal za to, že napadnuté výroky neporušujú princíp prezumpcie neviny, keď iba uviedol, že žalobca bol z trestného činu právoplatne obvinený, čo bola v čase zverejnenia rozhovoru pravdivá informácia (v súčasnosti je už obžalovaný). Pokiaľ ide o slová, ktoré žalobca spomenul v odvolaní (zlodej, podvodník, mafiant), takéto výrazy nepoužil, ani p. S. ako redaktor. Čo sa týka ostatných výrazov použitých p. S., tieto boli vždy ladené v polemickvej rovine. P. S. žalobcu nikdy kategoricky a jednoznačne neoznačil za páchatel'a trestnej činnosti. Dodal, že napadnutý rozsudok nepovažuje za arbitrárny, pretože tak ako už uviedol, jeho odôvodnenie je veľmi precízne a presvedčivé. Ešte dodal, že znenie ospravedlnenia odporuje hmotnému právu. Žalobca v odvolaní neuviedol nič, čím by spochybnil zákonnosť alebo vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z dôvodu ktorého navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniam oboch žalovaných k jeho odvolaniu uviedol, že vo všeobecnosti odmieta argumentáciu žalovaných v I., II. rade uvedenú v ich vyjadreniach, pričom má za to, že sa

obaja žalovaní prostredníctvom svojich siahodlhých vyjadrení snažia odpútať pozornosť odvolacieho súdu od podstatných skutočností/okolností prípadu, na ktoré by sa mal odvolací súd sústrediť v rámci rozhodovania o jeho odvolaní. Dal do pozornosti čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s tým, že odmieta, aby jeho doterajší procesný postup mal byť negatívne vnímaný. Opisal rozhodné skutočnosti a poskytol súdu právne odôvodnenie, prečo sa konaním žalovaných v I., II. rade cíti byť poškodený vo svojich osobnostných právach a prečo by takéto konanie malo byť objektívne posúdené ako konanie v rozpore so zákonom. Vo vzťahu k zásahom do jeho osobnostných práv zdôraznil, že je logické a vyplýva to aj zo samotnej podstaty prezentovaného novinárskeho rozhovoru, že rozhovor v rámci svojho obsahu pozostáva zo samostatných skutkových tvrdení, ktoré jednak samé o sebe ho môžu poškodzovať a zároveň vo svojom vzájomnom kontexte sú spôsobilé zosilňovať či derivatívnym spôsobom samostatne utvárať negatívne vnímanie širokej verejnosti o jeho osobe. Žalovaní v I., II. rade sa snažia prostredníctvom svojej procesnej obrany argumentovať, že jeho jednotlivé napádané výroky sú izolovane mimo celkový kontext článku pravdivé a nespôsobilé mu spôsobiť ujmu, ale opomínajú, že pri hodnotiacich úsudkoch sú povinní čitateľovi umožniť vytvoriť si vlastný názor a za týmto účelom musia čitateľovi poskytnúť dostatočný skutkový opis rozhodujúcich skutočností. Procesná obrana oboch žalovaných teda podľa jeho názoru nemôže obstáť, nakoľko je nevyhnutné, aby odvolací súd pred samotným hodnotením napadnutých výrokov posúdil, či žalovaní v I., II. rade poskytl verejnosti dostatočný opis skutkových okolností tak, aby si verejnosť mohla vytvoriť vlastný úsudok. Následne by mal dovolací (pravdepodobne odvolací, poznámka odvolacieho súdu) súd vyhodnotiť pravdivosť napádaných tvrdení, pričom odvolací súd by nemal opomenúť fakt, že vo všeobecnosti platí, že aj pravdivé informácie podané bez dostatočného vysvetlenia súvisiacich skutkových okolností sú spôsobilé spôsobiť ujmu osobe, ktorej sa týkajú. Kontinuálne a pred prijatím záverečného rozhodnutia by mal odvolací súd vyhodnotiť, či jeho osoba vo vzťahu k jednotlivým napadnutým výrokom je osobou verejného záujmu alebo nie. Poukázal na to, že sám žalovaný v I. rade vo svojom vyjadrení uviedol, že „Samotná skutočnosť, že obsah článkov bol voči žalobcovi ladený kriticky, nebola medzi stranami nikdy sporná“ a tak bude úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či súd prvej inštancie zákonným spôsobom vyhodnotil intenzitu a oprávnenosť kritiky voči nemu. Zotrval na odvolacích dôvodoch a odvolacom návrhu.

8. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca iba recykloval argumentáciu uvádzanú už prostredníctvom jeho odvolania, ku ktorej sa dostatočne a vyčerpávajúco vyjadril v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu. Zotrval na obsahu tohto vyjadrenia a reaguje na tú časť vyjadrenia, v rámci ktorej sa žalobca implicitne pokúša navodiť dojem, že v konaní pred súdom prvej inštancie malo dôjsť k denegatio iustitiae v jeho neprospech. Jedná sa o čisto účelovú argumentáciu, ktorá absolútne nereflektuje reálny priebeh konania na súde prvej inštancie. Opätovne dal do pozornosti, že žalobca bol po celý čas v konaní riadne zastúpený advokátom, pričom postupne produkoval desiatky strán žalobnej argumentácie. Bez ohľadu na úplnú irelevantnosť prevažnej časti tejto argumentácie platí, že žalobca len v období od podania žaloby do vyhlásenia napadnutého rozsudku, doručil súdu prvej inštancie postupne minimálne štyri ďalšie písomné vyjadrenia vo veci samej. Ďalší rozsiahly priestor bol žalobcovi poskytnutý ešte aj v rámci jeho výsluchu na pojednávaní konanom dňa 28.3.2023 a svoj výsluch iba zneužil na účelovú sebaaprezentáciu vlastnej osoby pred verejnosťou prítomnou v pojednávacej miestnosti. Žalobcovi teda nebola v konaní na súde prvej inštancie odopretá spravodlivosť, pretože mal dostatok priestoru a zázemia na riadne a včasné unesenie procesného útoku, ktorý relevantným spôsobom nevyužil. Žalobca si je zjavne vedomý teraz už aj sám tejto skutočnosti, keď sa v odvolacom konaní pokúša tendenčne a celkom nedôvodne preniesť jeho dlhodobú procesnú nezodpovednosť a nechotu na súd prvej inštancie. V ostatnom zotrval na doterajšej argumentácii, najmä obsahu vyjadrenia k odvolaniu žalobcu, ako aj odvolacom návrhu.

9. Žalovaný v II. rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca sa v odvolacej replike len vo všeobecnosti vyjadril k jeho argumentácii v odvolacej odpovedi a neuviedol žiadne konkrétne argumenty, ktoré by mali podporiť jeho právnu argumentáciu, o ktorú opiera svoj názor, že by mal byť v tomto spore úspešný. Prvoinštančný súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s jeho právnu argumentáciou a žalobu zamietol, pričom sa riadne a precízne vysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu podstatnými pre rozhodnutie pri dodržaní zákonnosti procesného postupu. Zotrval na argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ohľadom jednotlivých výrokov, ktoré žalobca napadol, k tomu či je žalobca osobou verejného záujmu, vykonaniu testu proporcionality, k nepripusteniu druhej zmeny žaloby, nevykonaniu dôkazov a jeho výsluchu. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o tom, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Žalobca svoje tvrdenia o údajnom porušení svojich

práv neoprel ani o žiadne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít; jeho tvrdenia ostávajú v rovne všeobecných konštatovaní, či sťažovaní sa, že prvoinštančný súd nevydal rozhodnutie podľa jeho predstáv. Má za to, že riadne preukázal, že prvoinštančný súd vydal správne rozhodnutie pri dodržaní zákonného procesného postupu, vrátane rovnosti strán sporu. Žalobca neuviedol nič, čím by spochybnil zákonnosť alebo vecnú správnosť napadnutého rozsudku; zotrval na odvolacom návrhu.

10. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 27.1.2025 uviedol odvolaciemu súdu, že v súvislosti s „kauzou“ Hotela Carlton, ani v súvislosti s iným konaním, nebol odsúdený zo žiadneho trestného činu. V súčasnosti je súdom uznaný ako konateľ spoločnosti Carlton Property, s.r.o. s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.4.2021, sp.zn. 1 Obdo 72/2020. Ani jedno z negatívnych tvrdení žalovaných, ktoré odzneli v žalobou napadnutých článkoch, sa do dnešného dňa nepotvrdili. Zotrval na odvolacom návrhu.

11. Ďalšie vyjadrenia podané vo veci neboli.

12. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. mája 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil, (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v tomto výroku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

13. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

14. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

15. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že žalovaný v II. rade nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný, ktorý záver aj dostatočne odôvodnil. Odvolací súd súhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti a na doplnenie poukazuje na to, že vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Sporová strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia, má aktívnu vecnú legitímáciu a strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. Súd môže žalobe vyhovieť len vtedy, ak žalobca žaluje tú osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a ak túto skutočnosť nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. O nedostatok vecnej legitímácie na strane žalovaného pritom vo všeobecnosti ide v tom prípade, ak niekto, o kom žalobca v žalobe tvrdí, že je výlučným nositeľom hmotnoprávnej povinnosti alebo oprávnenia, o ktoré v konaní ide, týmto nositeľom nie je, prípadne nie je nositeľom výlučným. O takomto nedostatku žaloby, vedúcej v konečnom dôsledku k jej zamietnutiu, resp. o spôsobe odstránenia tohto nedostatku, neposkytuje súd ani poučenie v zmysle § 160 ods. 1 C.s.p. predovšetkým z dôvodu, že poučovacia povinnosť súdu je obmedzená na poučenie strán sporu len o ich procesných právach a povinnostiach, pričom so žiadnych ustanovení Civilného sporového poriadku nemožno vyvodit' povinnosť súdu poučiť žalobcu o tom, že žalovaný označený v žalobe nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože by to už nebolo poučenie o procesných právach a povinnostiach, ale už poučením hmotnoprávnym, ktoré nie je oprávnený ani povinný súd poskytnúť (R 38/94).

16. V danom spore bolo riadne preukázané, že predmetný rozhovor neposkytol žalovaný v II. rade ako fyzická osoba, ako ho označil žalobca v žalobe, ale ako konateľ advokátskej kancelárie RELEVANS, s.r.o., ktorá v čase poskytnutia predmetného rozhovoru vykonávala právne služby pre p. C. a p. B., ktoré sa týkali aj tzv. Kauzy Carlton. Obaja uvedení písomne potvrdili, že uvedená advokátska kancelária môže poskytnúť rozhovor týkajúci sa Kauzy Hotela Carlton, nie žalovaný v II. rade ako fyzická osoba, pričom zbavili mlčanlivosti uvedenú spoločnosť, nie žalovaného v II. rade ako fyzickú osobu (č.l. 772 a 773 spisu). Odvolací súd dáva do pozornosti, že spôsob konania konateľov v spoločnosti s rušením obmedzeným upravuje ustanovenie podľa § 133 Obchodného zákonníka. Podľa výpisu z Obchodného registra uvedenej spoločnosti, v mene spoločnosti koná konateľ samostatne. Medzi konateľov tejto spoločnosti patrí aj žalovaný v II. rade, ktorý poskytol predmetný rozhovor za advokátsku kanceláriu, za ktorú je oprávnený konať. Odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že žalovaný v II. rade sa v predmetnom rozhovore vyjadroval v množnom čísle, nie sám za seba, takže neobstojí tvrdenie žalobcu v odvolaní, že rozhovor žalovaného v II. rade bol poskytnutý z pozície súkromnej fyzickej osoby. Uvedenému nasvedčuje aj výpoveď svedka S., ktorý vo svojej výpovedi opísal ako prebiehala príprava rozhovoru s tým, že sám uviedol, že oslovili advokátsku kanceláriu, nie žalovaného v II. rade ako fyzickú osobu (č.l. 1029 spisu). Prvoinštančný súd neopomenul ani ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z., ako namietal žalobca v odvolaní, ktoré aplikoval v danom spore (bod 59. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), pričom v bode 79.4. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa jasným a dostatočným spôsobom vysporiadal s tým, že pri poskytnutí predmetného rozhovoru žalovaný v II. rade nekonal ako fyzická osoba s poukazom na list Slovenskej advokátskej komory (zo dňa 17.5.2019; č.l. 154 spisu). Na základe uvedených skutočností odvolací súd nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav ohľadom postavenia žalovaného v II. rade, ktorý tvrdil, že pri poskytnutí rozhovoru vystupoval ako konateľ advokátskej kancelárie, ktorá ako spoločnosť s ručením obmedzeným poskytuje právne služby.

17. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že v konaní nebola preukázaná existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach v príčinnej súvislosti s rozhovorom publikovanom v printovej forme v špeciálnej prílohe denníka SME, magazín PRÁVO a online forme na www.sme.sk. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka predstavujú všeobecnú občianskoprávnu úpravu ochrany osobnosti, od vymedzenia všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby demonštratívnym výpočtom čiastkových osobnostných práv, cez stanovenie ich obmedzení až po výpočet prostriedkov ochrany osobnosti pre prípad neoprávnených zásahov objektívne spôsobilých tieto práva ohroziť, resp. porušiť. Základnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik sankcií za neoprávnené zásahy dotýkajúce sa jednotlivých konkrétnych hodnôt osobnosti (§ 13 Občianskeho zákonníka) je objektívna spôsobilosť týchto neoprávnených zásahov narušiť integritu osobnosti. Predmetom úpravy uvedených ustanovení je okrem iného česť konkrétnej fyzickej osoby, ktorú pre svoje postoje, chovanie a konanie získala a požíva v spoločnosti a ľudská dôstojnosť; česť a dôstojnosť sú pritom jednými z najväznejších hodnôt osobnosti fyzickej osoby. Predmetom uvedenej úpravy je zároveň česť fyzickej osoby, ktorú táto požíva v určitých odborných kruhoch (napríklad politických, podnikateľských, právnických), v ktorých je fyzická osoba známa pre svoju prácu a jej výsledky, pre svoju odbornú činnosť a podobne, t. j. profesijná česť. S uvedeným sa spája i ochrana dobrého mena fyzickej osoby, keď meno patrí medzi hodnoty osobnosti fyzickej osoby a tvorí ako určujúci individualizačný znak, pod ktorým sa fyzická osoba uplatňuje v spoločnosti, významný atribút jej osobnosti. Právo na ochranu dobrého mena, ktoré fyzická osoba požíva v spoločnosti, je preto taktiež súčasťou práva na ochranu osobnosti. Občianske právo zabezpečuje ochranu uvedených hodnôt osobnosti len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť nemajetkovú ujmu na osobnosti tým, že znižujú česť fyzickej osoby u iných osôb a tým ohrozujú vážnosť jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť ústne (rozširovaním nepravdivých a jej vážnosť znevažujúcich - difamačných tvrdení), písomne, či iným spôsobom. Spôsob, akým bol neoprávnený zásah uskutočnený, je pre kvalifikáciu zásahu ako neoprávneného právne bezvýznamný. Môže mať však význam pre určenie formy primeraného zadosťučinenia. Konanie zasahujúce všeobecne do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže spočívať buď v skutkových tvrdeniach alebo v kritike, teda v hodnotiacich úsudkoch. Skutkové tvrdenia sa opierajú o fakty, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno

akokoľvek dokazovať, je však ale nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii a či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutelným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. primárnym cieľom kritiky nie je honobenie a zneuctenie danej osoby.

18. Súd prvej inštancie vykonal vo veci potrebné dokazovanie za účelom zistenia, či konkrétne výroky, ktoré odzneli v predmetnom rozhovore sú hodnotiace úsudky alebo skutkové tvrdenia a správne sa zaoberal tými výrokmi, ktoré žalobca označil v žalobe i v zmene žaloby (prvej), ktorú súd prvej inštancie pripustil uznesením na pojednávaní konanom dňa 1.12.2022 (č.l. 805 spisu). Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu uvedeným v jeho odvolaní, že v napadnutom rozsudku nie sú uvedené konkrétne skutkové tvrdenia, hodnotiace úsudky, ktoré boli predmetom posudzovania a rozhodovania zo strany súdu prvej inštancie, pretože sa vyjadril iba k niektorým tvrdeniam, ktoré ale nepokrývajú celý rozsah predmetu konania. Odvolací súd má za to, že prvoinštančný súd sa v bodoch 83. až 83.8. náležite zaoberal každým konkrétnym výrokom, ktorý žalobca napadol s dostatočnou argumentáciou o tom, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok. Nebolo možné prisvedčiť ani žalobcovi v tom, že zistenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 83.9. je nepreskúmateľné pre jeho neurčitost', pretože z uvedeného skutkového zistenia nie je možné zistiť, z ktorých konkrétnych skutkových tvrdení prvoinštančný súd vychádzal, nakoľko absentuje ich opis. Aj v tomto prípade súd prvej inštancie v uvedenom bode dostatočným spôsobom vysvetlil z akého dôvodu neposudzoval žalobcom označené odpovede žalovaného v II. rade na jednotlivé otázky uvedené v tomto bode, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a poukazuje na to, že bolo povinnosťou žalobcu presne uviesť, v čom konkrétne mala spočívať nepravdivosť jednotlivých odpovedí žalovaného v II. rade, čo žalobca neurobil.

19. Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie jasne nevysvetlil z akých konkrétnych skutkových zistení vychádzal a iba všeobecne sa obmedzil na konštatovanie, že malo ísť o verejné vyjadrovanie sa o argumentoch, ktoré mali odznieť v nešpecifikovaných súdnych konaniach, pričom jeho zistenia sú nepreskúmateľné pre ich neurčitost' a absenciu logického vysvetlenia ako pristupoval k jednotlivému hodnoteniu dôkazov (body 84. a 85. odôvodnenia napadnutého rozsudku). K uvedenému odvolací súd dôvodí, že súd prvej inštancie v bode 84. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, potom ako sa vyjadril k jednotlivým výrokom v bodoch 83.1. až 83.9. zopakoval, resp. zhrnul svoju argumentáciu týkajúcu sa predmetného rozhovoru ohľadom toho, či jednotlivé napadnuté výroky sú skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky a keďže ich konkrétne opísal v uvedených bodoch, nebolo potrebné, aby ich opätovne uvádzal v bode 84. V bode 85. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v II. rade na výslovný pokyn svojich klientov a po zbavení povinnosti mlčanlivosti informoval o skutkovom základe niektorých sporov, v ktorom advokátska kancelária, ktorej je konateľom, zastupuje p. B. a C., pričom jednotlivé spory sú konkretizované v odôvodnení napadnutého rozsudku, napríklad body 33., 41. a tak už nebolo potrebné, aby opätovne tieto spory v tomto bode uvádzal, keď navyše sporovým stranám je známe o aké spory sa jedná. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie mal pred konštatovaním o skutkových zisteniach z obsahu súdneho spisu identifikovať, v ktorých konaniach vystupovali fyzické osoby C. a B. a v ktorých spoločnosti Carlton Property, s.r.o. alebo ADS Property s.r.o. a následne k týmto konaniam priradiť v tomto konaní napádané skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky (bod 79.4.), pretože obaja uvedení boli aj spoločníkmi týchto spoločností. Uvedenú povinnosť podľa odvolacieho súdu nemal súd prvej inštancie ale žalobca, ktorý mal špecifikovať konania, v ktorých vystupovali fyzické osoby a v ktorých uvedené spoločnosti a k týmto konaniam sám priradiť podľa neho nesprávne skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky, čo neurobil.

20. Odvoláciu námietku žalobcu, že nakoľko súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a to zvukové záznamy z pojednávaní, ktoré podrobným spôsobom opisovali doterajší priebeh „kauzy Carlton“ a svojom obsahom predstavovali významný dôkaz o zamlčaní podstatných okolností udalostí popisovaných v napádaných článkoch, zasiahol do jeho práv takým spôsobom, že došlo k porušeniu jeho procesného práva na domáhanie sa ochrany jeho zákonných práv súdnou cestou, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie v bodoch 88., 92., 93. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia náležite vysvetlil, prečo nevykonal dokazovanie za účelom posúdenia ďalších zákonných podmienok pre vyhovieť žalobe, s čím sa odvolací súd stotožňuje a dopĺňa nasledovné. Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach, od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následne vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou sporových strán, len súd rozhodne ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán

na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Skutočnosť, že súd neakceptoval návrh strany na vykonanie dokazovania, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv. O zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti išlo len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní stranou navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bola strana postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/2008). Pri úvahe o tom, ktoré navrhnuté dôkazy vykonať, súd berie do úvahy preukázanie ktorej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných k skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2010, sp.zn. 4 Cdo 262/2009). Pokiaľ strana navrhne súdu dôkaz, je povinná uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.4.2008, sp.zn. 3 Cdo 50/2008).

21. V predmetnej veci sa súd prvej inštancie uvedeným v plnom rozsahu riadil a dospel k správne mu záveru, že nie je potrebné vykonať všetky dôkazy navrhnuté žalobcom, keďže z iných dôkazov mal dostatočne preukázané, že žaloba je nedôvodná. Rovnako prvoinštančný súd nemusel vykonať žalobcom navrhnuté dôkazy v súvislosti s jeho druhou zmenou žaloby, ktorú nepripustil, keď nevykonanie tohto dokazovania riadne odôvodnil v bodoch 91. a 92. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí.

22. Prvoinštančný súd postupoval podľa odvolacieho súdu taktiež správne, keď nevykonal dôkaz výsluchom samotného žalovaného v II. rade, ktorého nevykonanie riadne odôvodnil v bode 91. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými dôvodmi odvolací súd súhlasí. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že zo žiadneho z ustanovení Civilného sporového priadku nemožno vyvodiť, že by súd v každom prípade musel vypočuť stranu sporu. Výsluch sporovej strany je len jedným z dôkazných prostriedkov (§ 187 C.s.p.) a tento súd hodnotí ako každý iný dôkaz. Pri nedostatku výpovede strany sporu súd zvažuje, či to nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu veci. Nevykonanie dôkazu výsluchom sporovej strany môže mať za následok neúplné zistenie skutkového stavu veci, ale nie postupom, ktorým by súd odňal strane sporu možnosť konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.2.2008, sp. zn. 1 Cdo 280/2006). V danom spore by podľa odvolacieho súdu výsluch žalovaného v II. rade bol nevhodný a nadbytočný, keď inými dôkaznými prostriedkami bolo preukázané, že skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky v predmetnom rozhovore, ktorý poskytol žalovaný v II. rade, nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Neobstojí potom tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní, že výsluch žalovaného v II. rade bol dôležitý aj pre účely objasnenia a vyhodnotenia vzájomných súvislostí jednotlivých zásahov do jeho osobnostných práv výrokmi tohto žalovaného a okolností, ktoré viedli žalovaného v II. rade k verejnemu rozširovaniu týchto tvrdení. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd dospel k záveru, že nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu, vrátane výsluchu žalovaného v II. rade ako strany sporu, nedošlo k naplneniu odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ C.s.p., t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

23. Nebolo možné súhlasiť ani s tvrdením žalobcu v jeho odvolaní, že bol nesprávne označený za osobu verejného záujmu v danom spore. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v slovenskom právnom poriadku neexistuje definícia osôb verejného záujmu, aj keď sa na verejnosti a v médiách tento pojem často používa. Vo všeobecnosti možno osoby verejného záujmu rozdeliť do dvoch kategórií: absolútne

osoby verejného záujmu a relatívne osoby verejného záujmu. Absolútne osoby verejného záujmu sú stredobodom pozornosti verejnosti predovšetkým v dôsledku pôsobenia vo verejných funkciách. Relatívne osoby verejného záujmu sú len prechodne stredobodom záujmu verejnosti, pretože sú na krátky čas spojené s určitou udalosťou verejného záujmu. Relatívnymi osobami verejného záujmu sa môžu stať osoby nielen pozitívnou činnosťou, ale aj prostredníctvom negatívnej činnosti. U týchto osôb má pri kolízii práva na informácie s jednotlivými osobnostnými právami prednosť právo na informácie. Dôsledkom je, že hranice prípustnej kritiky sú širšie u politikov (osoby absolútneho verejného záujmu) ako u súkromných osôb. V prípade otázok verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok. K otázkam verejného záujmu v prvom rade patrí aj informovanie o činnosti štátnych orgánov, ako aj osôb, ktoré ich reprezentujú, teda osôb pôsobiacich vo verejnom živote (politikov). Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ohľadom toho, že v danom prípade možno žalobcu kvalifikovať ako osobu tzv. relatívneho verejného záujmu (body 75., 79.2.) a na doplnenie dodáva, že predmetom rozhovoru bola Kauza Hotela Carlton, teda udalosť týkajúca sa verejného záujmu, na ktorej sa žalobca podieľal a tak mu muselo byť zrejmé, že sa stane osobou, aj keď iba dočasne, ktorá bude zaujímať verejnosť v súvislosti s touto kauzou. Navyše, úlohou médií je šíriť informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Odvolací súd dodáva, že sám žalobca sa v súvislosti s Kauzou Carlton prezentoval v médiách (č.l. 865 spisu).

24. Argumentácia žalobcu v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie zamietnutím žaloby poskytol súdnu ochranu výrokom, ktoré porušujú jeho prezumpciu neviny je podľa odvolacieho súdu taktiež nedôvodná. Prvoinštančný súd v bode 83.8. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostatočne a jasne odôvodnil, že obsah sporného článku v žiadnom prípade neporušuje základný trestnoprávny princíp prezumpcie neviny, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí. Na doplnenie odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného rozhovoru nevyplýva, že by žalovaný v II. rade nerešpektoval zásadu prezumpcie neviny žalobcu, nakoľko uviedol iba všeobecne verejne známe informácie o prebiehajúcich trestných a obchodných konaniach súvisiacich s Kauzou Hotela Carlton, pričom sa nevyjadril o žalovanom v II. rade tak, že je vinný z nejakého trestného činu v súvislosti s touto kauzou a ani ho neoznačil výrazmi, ktoré žalobca uviedol vo svojom odvolaní (zlodej, podvodník, mafián).

25. Odvolací súd nesúhlasí ani s ďalšou odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal test proporcionality ku každému napádanému výroku, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že sa prvoinštančný súd riadne zaoberal testom proporcionality, pretože posudzoval či zásah, ktorý predmetný rozhovor vyvolal bol potrebný (test vhodnosti), či miera zásahu bola primeraná sledovanému cieľu (test nevyhnutnosti), ako aj tým či pri strete nebolo jedno z práv neprimerane obmedzené na úkor druhého (test primeranosti). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je taktiež zrejmé kto informáciu zverejnil (KTO), koho sa informácia týka (O KOM), akých záležitostí sa informácie týkajú (ČO), teda jednotlivé žalobcom označené predmetné výroky, ktorými malo byť zasiahnuté do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti i kedy došlo k zverejneniu informácie (KEDY). Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že testom proporcionality sa súd prvej inštancie zaoberal, pričom tento nemusel vykonať vo vzťahu ku každému jednotlivému napadnutému výroku, ako namietal žalobca v odvolaní, ale k celému predmetnému zverejnenému rozhovoru, pričom sám žalobca od začiatku konania tvrdil, že za sporný považuje celý článok (rozhovor) ako celok. Súd prvej inštancie taktiež posudzoval či má väčšiu váhu právo na slobodu prejavu alebo právo na ochranu osobnosti. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd i čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo na slobodu prejavu, t. j. právo zastávať názory, rozširovať informácie. Táto sloboda a právo sú však obmedzené vtedy, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných. Žiadne základné právo nemá absolútnu prednosť pred inými a ktorékoľvek z nich môže v určitej situácii prevážiť nad iným. V danom spore má odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku za to, že ústavou a zákonom chránená sloboda prejavu sa nedostala do kolízie s chránenými osobnostnými právami žalobcu nad zákonom povolený rozsah (bod 87.).

26. K odvolacím námietkam žalobcu o nepripustení druhej zmeny žaloby a výsluchu svedka S. odvolací súd dôvodí, že zmena žaloby je podaním vo veci samej, je dispozitívnym úkonom žalobcu a je prejavom jeho slobody v dispozícii s konaním a predmetom konania. Žalobca takto môže meniť žalobu, ale len

so súhlasom súdu. Zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Za zmenu žaloby sa považuje aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Zmenou žaloby nie zmena právnej kvalifikácie, nakoľko právne posúdenie nároku patrí len súdu samému. O pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu súd rozhoduje uznesením, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. V záujme hospodárnosti sa ukladá súdu, aby o prípustnosti zmeny rozhodol hneď na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na najbližšie nasledujúcom pojednávaní potom, ako bola zmena žaloby navrhnutá podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, nemusí doručiť stranám, ak boli prítomné na pojednávaní, na ktorom sa o zmene rozhodlo. Doručuje sa len subjektom, ktoré neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena. Uznesenie o pripustení zmeny žaloby sa doručuje žalovanému spravidla zároveň so zmenou žaloby, a to vždy do vlastných rúk. Ustanovenie § 142 C.s.p. nevyklučuje, aby súd o prípustnosti zmeny žaloby rozhodol aj mimo pojednávania; v takom prípade je však povinný doručiť uznesenie o pripustení zmeny žaloby všetkým subjektom. Ustanovenie § 143 C.s.p. upravuje dve situácie, keď súd zmenu žaloby nesmie pripustiť, a to ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe a ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálne príslušný iný súd. Ako konštatuje stabilná judikatúra, úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Výsledky doterajšieho konania nebudú môcť byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe vtedy, ak by si žalobca uplatnil napríklad nový (iný) nárok. Výsledky doterajšieho konania by tak boli zbytočné a v podstate zmarené, pokiaľ súd nerozhodne o uplatnenej zmene žaloby, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnej žalobe. Ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe.

27. V danom spore žalobca v podaní zo dňa 8.2.2023, doručeným súdu prvej inštancie dňa 9.2.2023 uviedol, že predmetom súdneho konania sú sporné články ako celok s tým, že doplnil a poukázal na ďalšie zjavné či už objektívne alebo logicky verifikovateľné nepravdivé informácie a negatívne hodnotiace úsudky, ktoré sú založené na relevantných pravdivých zisteniach s ich konkrétnym citovaním (č.l. 905 spisu). Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správne právnemu záveru o tom, že v uvedené podanie predstavuje zmenu žaloby, keďže doplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe. Vo veci bol určený termín pojednávania na deň 16.2.2023, ktorý bol odročený na deň 28.3.2023 z dôvodu zaslania uvedeného podania žalobcu obom žalovaným (č.l. 952 spisu), ktorí sa k navrhovanej zmene žaloby vyjadrili (č.l. 938, 960, 976 spisu). Na pojednávaní konanom dňa 28.3.2023 postupoval prvoinštančný súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 C.s.p. a zmenu žaloby v podaní žalobcu zo dňa 8.2.2023 nepripustil (č.l. 1026 spisu). Nebolo v časových možnostiach súdu prvej inštancie o tejto zmene rozhodnúť skôr, mimo uvedeného pojednávania, keďže išlo o rozsiahlejšie podanie (v rozsahu 19 strán), ku ktorému sa, tak ako je uvedené vyššie, písomne vyjadrili obaja žalovaní a tak najbližšie mohol prvoinštančný súd rozhodnúť o tejto zmene žaloby na uvedenom pojednávaní. Zo strany prvoinštančného súdu nedošlo k žiadnemu procesnému pochybeniu, ako tvrdil žalobca v odvolaní, nakoľko súd prvej inštancie postupoval v intenciách Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o zmene žaloby. Zamietnutie návrhu žalobcu na zmenu žaloby nemohlo mať žiaden vplyv na výsluch svedka S., ako namietal žalobca v odvolaní, pretože musel počítať aj s tým, že návrh na zmenu žaloby môže byť zamietnutý. Podľa odvolacieho súdu mal žalobca dostatok času na prípravu otázok pre uvedeného svedka, keď sám počas konania na súde prvej inštancie argumentoval tým, že predmetom súdneho konania sú sporné články ako celok. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v bode 94. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ohľadom nepripustenia zmeny žaloby a výsluchu svedka S..

28. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, nemusel prvoinštančný súd vykonávať dokazovanie k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ako správne konštatoval v bode 93. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z tohto dôvodu tvrdenie žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv a nesprávne posúdil výšku satisfakcie, považoval odvolací súd za nedôvodné.

29. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) dôvodí, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a hodnotenia

jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci, ako už bolo uvedené, súd prvej inštalácie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu o zamietnutí žaloby. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov tak nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštalného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

30. Nebolo možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), pretože právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštalácie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštalácie za správne.

31. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu v odvolaní o arbitrárnosti napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštalácie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vyjadrili žalovaní v I., II. rade, jasne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ktoré dôkazy nevykonal a z akého dôvodu a ako vec právne posúdil, preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny, nepreskúmateľný. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k.l. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali

alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

32. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t. j. aj do výrokov II. a III. o náhrade trov konania, čo odôvodnil tým, že vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie mal jeho nároku vyhovieť v plnom rozsahu, sú priamoúmerne nesprávne taktiež výroky II. a III. a mal mu byť priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v bode 99. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď prvoinštančný súd správne priznal obom žalovaným, každému, plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, pretože boli v predmetnom spore plne úspešní (žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá). Aj napriek uvedenému odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a III. podľa § 388 C.s.p., nakoľko aj keď súd prvej inštancie správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., nesprávne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť každému zo žalovaných náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I., II. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal, každému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

35. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).